

โป๊แตก

วันก่อนดูหนังฝรั่งเรื่องหนึ่ง เนื้อหาเกี่ยวกับนิโกรหนุ่มผู้ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา

ดิฉันไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องในประเทศอังกฤษหรือสหรัฐอเมริกา รู้แต่ว่าเป็นดินแดนที่คนผิวขาวกีดกันคนผิวดำ หนุ่มนิโกรในเรื่องนี้มุ่งมั่นที่จะเรียนดำน้ำ ขวนขวายขอให้นายทหารผู้ใหญ่คนหนึ่งซึ่งเป็นคนผิวขาวช่วยรับรองให้เพื่อจะได้สมัครเข้าเรียนดำน้ำหลักสูตร ๖ เดือน เมื่อถูกถามว่า “ฉันคิดค้ำอะไรแก ถึงต้องรับรองให้” เขาตอบว่า “ท่านไม่ได้คิดค้ำผม แต่ผมเป็นหนี้ท่าน” ในที่สุดนายทหารคนนี้ (ถ้าจำไม่ผิดนะกะ ดิฉันไม่ค่อยคุ้นกับหน้าตาฝรั่งกะ แล้วก็ไม่ค่อยดูหนังฝรั่ง เลยแยกแยะไม่ค่อยออก) ก็ช่วยพ่อหนุ่มนิโกรอีกหลายครั้ง เพราะเขาเองก็เป็นคนจริง และมีจิตใจยุติธรรม

วันแรกที่เข้าไปเรียนดำน้ำ ไม่มีใครยอมนอนนอนเดียวกับนิโกร ทุกคนย้ายไปนอนที่อื่น หนุ่มผิวดำก็เลยอยู่ ๒ คนกับเพื่อนผิวขาวเพียงคนเดียวที่ไม่รังเกียจผิว

ทั้งเพื่อนและนายทหารร่วมใจกันกีดกันกลั่นแกล้งเขาต่างๆ นานา แต่เขาก็ฝ่าฟันอุปสรรคมาได้ จนถึงวันสุดท้าย ซึ่งมีคำสั่งเบื้องบนลงมาว่า คนผิวดำจะเรียนจบและได้รับประกาศนียบัตรไม่ได้ มิฉะนั้น ต่อไปจะมีคนผิวดำมาเรียนมากขึ้น แต่ความอดทน มุ่งมั่น เอาจริงเอาจังของเขาชนะใจครูฝึก ในที่สุด เขาก็ได้เป็นทหารอย่างที่ตั้งใจ

ชีวิตทหารของเขาต้องเผชิญปัญหาสาหัสสากรรจ์ แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปได้ ความอดทน มุ่งมั่น เอาจริง เอาจังทำให้เขาชนะ

ดูหนังเรื่องนี้แล้ว เห็นตัวเองได้ชัดเลยว่า อ่อนแอเหลือเกิน

ความมุ่งมั่นจริงจังที่คิดว่าตัวเองมีอยู่นั้น เทียบไม่ได้เลยกับคนที่ต้องประสบปัญหาในชีวิต ชีวิตที่มีปัญหาจึงเป็นชีวิตที่มีรสชาติ มีคุณค่า และช่วยให้เราได้พัฒนาจิตใจให้เข้มแข็งได้มากที่สุด

นี่ก็ใกล้จะปีใหม่อแล้ว ทำอย่างไรเราจึงจะเสียสละพอที่จะทุ่มเทชีวิตเพื่อสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับสังคม รวบรวมกำลังเติมพ้นความสำเร็จนั้นด้วยชีวิต

รับเชิญ

คำตอบจากต้นไม้	๑๔
บทเรียนจากบ้านด่าน.... วิธีสร้างชุมชนปลอดภัย... ..	๑๗
ชาดก.....รับรองอนาคต	๒๗
คุณครูในดวงใจ	๓๓
ประทับใจคุณยายเพ็กถั่ง	๔๑
เรื่องของความยุติธรรม	๕๑
บันทึกความทรงจำ : ๑๒ เพล(๑)ในไต้หวัน	๕๘
หยาดเหงื่อเพื่อลูก	๘๕
คำสารภาพของคนบาป	๙๘

เรื่องสั้น-เรื่องยาว

แม่กึ่งแห้งกับพ่อด๋อยน้อย	๗๕
---------------------------------	----

โลกทัศน์-ชีวิตทัศน์

บทวิจารณ์.....การเติมฝันในชีวิต	๓
รอบบ้านรอบตัว.....ธุรกิจกำไร	๕
กสิกรรมพลิกพื้นชาติ	๒๓
บันทึก....ชุมทรัพย์สุดขอบฟ้า	๕๖
ถ้อยคำสิริมงคล....๑ ๒ ๓ ๔ ๕ เข้าๆ	๕๕

สังคมดอกหญ้า

ปัจฉิมลิขิต	๑๐๑
-------------------	-----

ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๑๐๔ พ.ย.-ธ.ค.๒๕๕๕

* วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

- เพื่อยังความเป็นภราดรภาพและสามัคคีธรรม
ให้เกิดในหมู่สมาชิก
- เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก
ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา
ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

เจ้าของ สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ถนนมิตรภาพ คลองกุ่ม บึงกุ่ม

กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๗๔-๕๖๓๑

บรรณาธิการ วินธรรม โอโสภะกุล

กองบรรณาธิการ ฟ้างาม น้อมคำ สมพงษ์

สุนัย พชรินทร์ ฟ่านวล ธารดาว

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ

๖๗/๑ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม

เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา นายประสิทธิ์ พิณจงพศ์

จำนวนพิมพ์ ๒๒,๐๐๐ เล่ม

ทุกชีวิตที่เกิดมาในโลกนี้ล้วนแต่มีความเสี่ยงแฝงอยู่ทั้งสิ้น เสี่ยงตั้งแต่ตอนที่แม่เริ่มตั้งครรภ์ ลูกที่ถือกำเนิดขึ้นมาสัมผัสตาโลก จะมีความพิการพิการอย่างไรอย่างหนึ่งหรือไม่ จะเติบโตขึ้นกลายเป็นภาระหนักอกของพ่อแม่หรือไม่ จะมีทางส่งเสียเลี้ยงดูลูกให้ประสบผลสำเร็จตลอดรอดฝั่งตามที่คาดหวังหรือไม่ ฯลฯ

บทวิจารณ์
ฟ้าเมือง ขาวหนฟ้า.

การเดิมพันในชีวิต

เมื่อเติบโตขึ้นประกอบอาชีพการงาน ก็มีความเสี่ยงในการเลือกอาชีพว่าจะประสบความสำเร็จในอาชีพที่เลือกนั้นๆ หรือไม่ มีความเสี่ยงในการตัดสินใจเรื่องหน้าที่การงานต่างๆ มีความเสี่ยงในการประกอบธุรกิจ หรือแม้แต่เสี่ยงในการโง่กินคอร์ปชั่น ตลอดจนเมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยและต้องเข้ารับการรักษายาบาลก็มีความเสี่ยงว่าวิธีการรักษาแบบนั้นๆ กับแพทย์คนนั้นจะสามารถรักษาให้หายเป็นปกติหรือไม่ จะมีชีวิตยืนยาวต่อไปหรือไม่ ฯลฯ

การตัดสินใจแต่ละเรื่องในชีวิต จะมีมิติที่เป็นผลตอบแทน ควบคู่ไปกับมิติที่เป็นความเสี่ยงแฝงอยู่ด้วยเสมอ โดยมีโอกาสของความเป็นไปได้ ๔ แบบ คือ

		ความเสี่ยง	
		สูง	ต่ำ
ผลตอบแทน	ต่ำ	๑	๓
	สูง	๒	๔

๑. ความเสี่ยงสูงผลตอบแทนต่ำ ทางเลือกนี้หมายถึงมีโอกาสน้อยที่จะประสบความสำเร็จตามที่เรา

คาดหวัง และถึงประสบผลสำเร็จแล้วก็ให้ประโยชน์ตอบแทนแก่เราไม่มากเหมือนที่วาดฝันไว้ ทางเลือกนี้เป็นทางเลือกที่แย่ที่สุดซึ่งควรหลีกเลี่ยง และมีแต่คนที่ขาดปัญญาเท่านั้น จึงเลือกทางนี้ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์

๒. ความเสี่ยงสูงผลตอบแทนสูง ทางเลือกนี้หมายถึงมีโอกาสไม่มากนักที่จะประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย แต่ถ้าประสบผลสำเร็จแล้วก็จะให้ประโยชน์ตอบแทนมากเกินคุ้ม การพนันในลักษณะต่างๆ จะจัดอยู่ในทางเลือกแบบนี้ (ตามความรู้สึกของคนทั่วไป) เช่น ลงทุนซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล ถึงโอกาสถูกรางวัลที่ ๑ จะมีอยู่น้อยมาก แต่ถ้าเกิดถูก

ขึ้นมาก็จะได้รับเงินรางวัลตอบแทนจำนวนมหาศาล
เป็นต้น

๓. ความเสี่ยงต่ำผลตอบแทนต่ำ ทางเลือกนี้
หมายถึงมีโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย
ของเราสูง แต่ถึงประสบผลสำเร็จแล้วก็ให้ประโยชน์
อะไรแก่เราไม่มากนัก คนที่ไม่อยากเสี่ยงอะไรในชีวิต
ทำงานอย่างค่อยเป็นค่อยไป มักจะสนใจทางเลือกแบบนี้

๔. ความเสี่ยงต่ำผลตอบแทนสูง ทางเลือกนี้
หมายถึงหนทางปฏิบัติซึ่งถ้าทำอย่างถูกต้องด้วยสติ
ปัญญาก็จะมีโอกาสประสบผลสำเร็จสูง ขณะที่เมื่อ
ประสบผลสำเร็จแล้วก็จะให้ประโยชน์ตอบแทน
มากมายด้วย

ในบรรดาทางเลือกที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น
ทางเลือกที่ ๑ เป็นทางเลือกที่แย่ที่สุดที่ควรหลีกเลี่ยง
ส่วนทางเลือกที่ ๔ เป็นทางเลือกที่ดีที่สุดอันพึงปรารถนา
แต่ผู้คนจำนวนไม่น้อยก็กลับทั้งทางเลือกที่ ๔ หันมา
เลือกทางเลือกที่ ๑ เป็นแนวทางดำเนินชีวิต

การพนันประเภทต่างๆ ที่ดูเหมือนเป็นทางเลือก
ที่ ๒ (โดยถึงแม้จะมีความเสี่ยงสูงแต่ก็ให้ผลตอบแทน
สูงนั้น) อันที่จริงแล้วแฝงไว้ด้วยลักษณะของทางเลือก
ที่ ๑ คือมีความเสี่ยงสูงแต่ให้ผลตอบแทนต่ำ

ทั้งนี้เพราะถึงแม้ดูเหมือนโชคที่ได้รับจากการ
พนันจะมีมาก เมื่อเทียบกับเงินที่ใช้ในการเสี่ยงโชค
ครั้งนั้นๆ แต่ถ้าหักกลบลบหนี้กับเงินส่วนที่เสียไปกับ
การพนันอีกหลายต่อหลายครั้งที่ผ่านมา (ซึ่งส่วนใหญ่/
ไม่ค่อยนำมาคิดคำนวณด้วย) ก็อาจเหลือผลตอบแทน
ไม่มาก

นอกจากนี้เงินที่ได้มาง่าย เราก็มักจะไม่ค่อย
เห็นคุณค่าเหมือนเงินที่หามาด้วยความเหนื่อยยาก
ทำให้มักจะมีการใช้จ่ายเงินที่ได้จากการพนันให้หมดไป
อย่างรวดเร็ว เพื่อซื้อความสุขเฉพาะหน้า เช่น การ
เลี้ยงฉลองบ้าง เที่ยวต่างประเทศบ้าง ซื้อรถยนต์
บ้าง ฯลฯ แทนที่จะเอาเงินจำนวนนี้มาใช้จ่ายในการ
ลงทุนเพื่อเพิ่มผลผลิต

คนที่ร่ำรวยจากการเล่นการพนันจึงมีน้อยมาก ถึงแม้ว่าอาจจะมีคนถูกสลากกินแบ่งรัฐบาลรางวัลที่ ๑ ทุกงวด แต่ในบรรดาคนที่ถูกสลากกินแบ่งรัฐบาลเหล่านั้น มีสักกี่คนที่สามารถอาศัยทุนจากเงินรางวัลจำนวนดังกล่าว เป็นฐานในการสร้างเนื้อสร้างตัวเพื่อให้เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี

ในทางกลับกัน ถ้าสืบประวัติมหาเศรษฐีทั้งหลายของโลก มีสักรายบ้างไหมที่ร่ำรวยขึ้นมาได้ เพราะการเล่นการพนัน

ข้อเท็จจริงเหล่านี้เป็นหลักฐานยืนยันให้เห็นว่า การพนันมีความเสี่ยงสูงที่จะได้ แต่ให้ผลตอบแทนต่ำไม่มากมายอะไรเหมือนกับหลายคนวาดฝัน

แม้กระนั้นผู้คนจำนวนไม่น้อยก็ชอบการพนัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมไทยซึ่งมีการวิจัยพบว่า มีเงินหมุนเวียนที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการพนันนอกระบบ ทั้งจากหวยใต้ดินและบ่อนผิดกฎหมายถึงปีละกว่าแสนล้านบาท จนมีกระแสความพยายามผลักดันให้รัฐบาลอนุญาตให้มีการเปิดบ่อนอย่างถูกกฎหมาย เพื่อจะได้เก็บภาษีที่รั่วไหลจากธุรกิจใต้ดินเหล่านี้มาใช้ประโยชน์

สาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ชักจูงใจให้ผู้คนเล่นการพนันก็คือ คิดว่าเป็นวิธีลัดที่จะช่วยให้ได้เงินจำนวนมาก เพื่อซื้อหาสิ่งตอบสนองความต้องการในชีวิต ผู้คนจำนวนไม่น้อยอยากจะมีรถยนต์ มีบ้าน มีเครื่องเล่นสเตอริโอราคาแพง อยากกิน สูป ดีม เสพย์ ฯลฯ เหมือนอย่างที่เราเห็นในโฆษณาทีวี หรือเห็นคนอื่นๆ เขามีกัน แต่ภายใต้เงื่อนไขของรายได้ที่มีอยู่ปัจจุบัน ต่อให้เก็บออมเงินชั่วชีวิตนี้ทั้งชีวิต ก็ไม่มีทางที่จะซื้อหาสิ่งต่างๆ เหล่านั้นได้ หนทางเดียวที่อาจจะทำให้ความฝันของเขากลายเป็นจริงก็คือ การลงทุนเสี่ยงโชคกับการพนัน ด้วยวิธีคิดที่ว่า ถึงหากเขาจะต้องเสียเงินในการพนันบ้าง ก็แค่ทำให้ชีวิตที่เลวร้ายจนแทบจะถึงที่สุดอยู่แล้ว เลวร้ายกว่าเดิมบ้างเท่านั้น บางคนมีหนี้สินเกินตัวพร้อมจะล้มละลาย ถ้าจะมีหนี้

เพิ่มอีกส่วนหนึ่ง อย่างเร็วก็แค่ถูกฟองลัมละลายเท่านั้น เมื่อประเมินต้นทุนความเสี่ยงและความสูญเสียไว้ต่ำ แต่वादผืนผลตอบแทนไวสูงเช่นนี้ ชีวิตก็เลยจมปลักอยู่กับการพนัน

อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้คนเหล่านี้มีปัญญาเห็นทางเลือกที่ ๔ (ตามที่กล่าวมาข้างต้น) ในการแก้ปัญหาของชีวิต อันเป็นหนทางที่มีความเสี่ยงน้อย แต่ให้ผลตอบแทนสูงในการแก้ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ของชีวิต ความลุ่มหลงการพนันก็จะหมดไปเอง โดยอัตโนมัติ

การจะเข้าใจทางเลือกที่ ๔ ในการแก้ปัญหาชีวิต ขั้นแรกต้องมีปัญญาแยกแยะให้ออกระหว่างเป้าหมายกับวิถีทาง โดยอย่าหลงจับฉวยเอาวิถีทางมาเป็นเป้าหมาย เพราะการจะบรรลุถึงเป้าหมายหนึ่งๆ อาจมีวิถีทางไปสู่เป้าหมายนั้นได้หลายวิถี ถ้าวิถีทางที่เราคุ้นเคยเกิดติดขัด เราก็ควรมองหาวิถีทางอื่นที่ดีกว่าเพื่อไปสู่จุดหมายนั้น แต่หากไปเข้าใจว่าวิถีทางคือเป้าหมายเสียแล้ว เราก็จะมองไม่เห็นทางเลือกอื่นที่ดีกว่าสำหรับชีวิต และจะจมปลักอยู่กับวิถีทาง (ที่มีความเสี่ยงสูงผลตอบแทนต่ำ) นั้นๆ ตลอดไป

ตัวอย่างเช่นในกรณีของอาจารย์วิริยะ นามศิริพงษ์พันธุ์ อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และเป็นที่ปรึกษาของนายกรัฐมนตรีปัจจุบัน อาจารย์วิริยะประสบอุบัติเหตุตอนวัยเด็กทำให้ตาบอดทั้ง ๒ ข้าง อาจารย์พยายามทุกวิถีทางที่จะหาวิธีการรักษาดวงตาดังกล่าว แต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ

ตอนแรกอาจารย์ก็ท้อถอยหมดอาลัยตายอยากในชีวิต แต่ต่อมาเมื่อได้รับคำชี้แนะให้ปรับเปลี่ยนวิธีคิดอย่างถูกต้อง เกิดกำลังใจที่จะต่อสู้กับชีวิตต่อไป อาจารย์ก็มุ่งมั่นเรียนหนังสือ จนจบปริญญาตรี คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยสอบได้ที่ ๑ ของคณะ สามารถชนะคนตาดีทั้งหมด และได้ทุนไปเรียนต่อต่างประเทศ กลับมาเป็นอาจารย์สอนหนังสือ และประสบความสำเร็จมีความสุขกับชีวิต ทั้งๆ ที่ดวงตาก็ยังบอดเหมือนเดิม

ในกรณีนี้การรักษาดวงตาให้หายบอดเป็นเพียงวิถีทางหนึ่งที่น่าจะนำไปสู่เป้าหมายความสำเร็จในชีวิต ถ้าอาจารย์วิริยะไปหลงจับฉวยวิถีทางมาเป็นเป้าหมาย เมื่อไม่สามารถรักษาดวงตาให้หายเป็นปรกติ ชีวิตก็คงจะหมดอาลัยตายอยากอยู่แค่นั้น เพราะไม่มีเป้าหมายอื่นที่จะให้ไป

แต่พออาจารย์วิริยะปรับเปลี่ยนวิธีคิดใหม่ สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างเป้าหมายกับ วิถีทาง เมื่ออาศัยวิธีการรักษาดวงตาให้หายพิการ (เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของชีวิต) ไม่ประสบผลสำเร็จ ก็พยายามแสวงหาวิถีทางอื่นที่มีความเป็นไปได้มากกว่า เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของชีวิต โดยไม่จมปลักอยู่กับ วิถีทางที่ลื่นหวิดดังกล่าว

สุดท้ายอาจารย์วิริยะก็พบวิถีทางใหม่ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของชีวิต อันเป็นวิถีทางที่มีความเสี่ยงต่อการล้มเหลวต่ำแต่ให้ผลสัมฤทธิ์สูง ได้แก่การมีความวิริยะอุตสาหะในการศึกษาหาความรู้ และขยันหมั่นเพียรประกอบอาชีพการงานด้วยความรับผิดชอบ ต่อสังคม

เนื่องจากการพนันเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้คนจมปลักอยู่กับทางเลือกที่มีความเสี่ยงสูง ผลตอบแทนต่ำ อันแตกต่างจากความเสี่ยงในการประกอบธุรกิจทั่วไป ซึ่งเป็นความเสี่ยงที่เราสามารถควบคุมได้ ถ้ามีการศึกษาธุรกิจเรื่องนั้นให้ถ่องแท้ แล้วทำงานด้วยความรอบคอบ ขยันหมั่นเพียร ด้วยเหตุนี้รัฐบาลของประเทศต่างๆ จึงต้องมีกฎหมายควบคุมการพนัน เพื่อไม่ให้พลเมืองของเขาไปมัวเมาหลุ่มหลงอยู่กับทาง

เลือกที่ผิดๆ ของชีวิต จนส่งผลเสียต่อสังคมโดยรวม

แต่ไม่ว่ารัฐบาลจะมีนโยบายกวดขันให้ตำรวจปราบปรามบ่อนการพนันอย่างจริงจัง หรือจะมีนโยบายผ่อนผันให้เปิดบ่อนการพนันได้เสรีขึ้น เพื่อเก็บภาษีจากธุรกิจนอกระบบเหล่านี้มาเข้ารัฐก็ตาม ล้วนเป็นนโยบายที่ยากจะสามารถแก้ไขปัญหาของสังคมในเรื่องนี้ให้สำเร็จลุล่วงได้ ตราบเท่าที่ผู้คนในสังคมยังมองไม่เห็นทางเลือก (ที่มีความเสี่ยงต่ำแต่ให้ผลตอบแทนสูง) ที่จะนำไปสู่จุดหมายของชีวิต

หนทางแก้ปัญหาที่ถูกต้อง จึงน่าจะอยู่ที่นโยบายการสนับสนุนด้วยมาตรการต่างๆ ที่จะให้การอบรมกล่อมเกลாதองสังคมแก่ประชาชน เพื่อให้เกิดปัญญาประจักษ์ถึงทางเลือกใหม่ของชีวิต ที่เป็นทางเลือกซึ่งมีความเสี่ยงต่ำแต่ให้ผลสัมฤทธิ์สูง อันคือการมีปัญญา มีความเพียร มีการทำงานที่เหมาะสมถูกต้อง แล้วเมื่อนั้นการพนันก็จะค่อยๆ หดไปจากสังคมไทย โดยไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการปราบปรามอะไรมาก เหมือนจับปูใส่กระด้ง อย่างเป็นอยู่ทุกวันนี้

ธุรกิจกำไร:

พระเจ้าองค์ใหม่

ของมนุษย์ชาติ

“God is dead?” เป็นทฤษฎีของฝรั่ง
ที่นับวันจะถกเถียงกันมากขึ้น แต่ความ
ว้าวยังไม่ทันหาย ความควายก็เข้ามาแทรกเสีย
แล้ว นั่นก็คือกำเนิดทฤษฎีใหม่ “God have
a second”

นี่สิครับ น่ากลัวกว่าเป็นไหนๆ
นั่นก็คือ “พระเจ้าเบื้องบน” กับ
“พระเจ้าเบื้องล่าง” และนับวัน ‘เบื้องบน’
ก็จะเสียพื้นที่ยึดครองให้เบื้องล่างไปเรื่อยๆ

มีรูปเคารพติดโซร้ออยู่ในบ้านผู้คน
ที่ย่อมเป็นสาวกมากมาย !

นอศตราดามุส กลับตาเห็นภาพอนาคตก็คงเป็นนิมิตในลักษณะพระเจ้า ๒ องค์นั่งบนบัลลังก์องค์แรกมีบุคลิกเคร่งขรึม เอาจริง แต่องค์ใหม่หน้าตาอ้วนแอ่นแจ่มใส แต่งตัวสดใสสวยงาม

คุณละครับ เจอแบบนี้จะเลือกใคร ?

นอศตราดามุสก็คงจะตีความในนิมิตไม่ออกเป็นแน่ เหมือนเห็นคนพ่นควันออกจากปาก นึกว่ามนุษย์กินไฟ หารู้ไม่ว่ากำลังสูบบุญที่กินอย่างเมามัน

พระเจ้าองค์ใหม่ที่แท้ก็คือ “ระบบธุรกิจ” นั่นเอง ที่เกิดจากน้ำมือมนุษย์และกำลังฆ่ามนุษย์ให้ตายอย่างช้าๆ วันแล้ววันเล่า

เหมือนขุ่ยไฟที่มาดับไฟ เหมือนดันกล้วยออกหน่อใหม่ แล้วต้นแม่ก็ค่อยๆ ล้มตายไป

“ธุรกิจ” เป็นเรื่องของการค้าขายที่มีเป้าหมายคือ “ผลกำไร” และการสร้างผลกำไรก็จะมีแนวทางเหมือนกันหมด นั่นก็คือกระตุ่นการบริโภคของประชาชน ต้องมี-ต้องเป็น-ต้องได้จึงจะเป็นชีวิตที่ถูกต้อง!

บางธุรกิจนอกจากจะได้เม็ดเงิน ยังได้ชื่อเสียงเพิ่มเติม จึงเป็นธุรกิจที่มีลูกเล่นมากขึ้นกว่าธุรกิจอื่นๆ เช่น ดารา นักร้อง นักกีฬา เป็นต้น

เพียงกระตุ่นต่อมโลภกรรมของมนุษย์ โดยมีคำว่า เก่ง-ยอดเยี่ยม-แชมป์เปี้ยน แค่นั้นผู้บริโภคก็ศิโรราบยอมเสียเงินเสียเวลาของชีวิตมาจรรักภักดีต่อคนๆ นั้น!

ในธุรกิจแสวงหากำไร จึงไม่มีเป้าหมายสู่ความหวังดี ความมีน้ำใจ ถึงจะมีก็เป็นเพียงฉากหน้า เป็นอุปกรณ์ เป็นวิธีการหนึ่งเท่านั้นเอง

ขอให้เสียไม้อินกวางก่อนนะครับ จึงค่อยเชื่อว่าเขาทำธุรกิจด้วยคุณธรรม

สิ่งที่น่ากลัวขึ้นไปอีกก็คือ “ธุรกิจต้องขยายตัว” ถอยไม่ได้ จึงกลายเป็นอุปสงค์-อุปทาน หรือการผลิตกับการบริโภคที่ไม่มีจำกัดขอบเขต มีแต่เดินหน้าและเร่งให้เร็วขึ้น จนกว่าจะตายไปข้างหนึ่ง !

ผมคิดถึง “เปรต” ในพระไตรปิฎกครับ มันมีรูปร่างสูงใหญ่เท่าต้นตาล ปากเท่ารูเข็ม ท้องป่องกลมามโหฬารกินเท่าไรไม่มีอิ่ม เพราะมีท้องที่ใหญ่โตจนกินเท่าไรก็ย่อยไม่ทัน

“เปรตอาจารย์กู” ชิดซ้ายไปเลยครับ ผู้ “เปรตการคำ” ไม่ได้หอรก

การแสวงหากำไรก่อเกิดการเปลี่ยนแปลงโลกอย่างมโหฬารในทุกๆ ด้านเลยครับ

พระเจ้าองค์ใหม่ท่านก็จะสร้างคนในรูปแบบของท่าน ซึ่งไม่ว่าจะมีรายละเอียดอย่างไรก็ไม่พ้นรูปร่างของ “เปรตโบราณ” ไปได้

ครับ “กินไม่ทันหิว!”

“อยากเกินความต้องการ!”

“โหยเกินความปรารถนา!”

สมุนหรือผู้รับใช้ของพระเจ้าองค์ใหม่นี้ท่านเลือกแล้วก็คือ “สื่อสารมวลชนทุกระบบ มีโทรทัศน์-วิทยุ-น.ส.พ.-อินเทอร์เน็ต ฯลฯ” เป็นต้น

รวมพลังโฆษณาชวนเชื่อ-เบ้าหู-ย้าคิด-ย้าเตือนวันแล้ววันเล่า แล้วเราจะเหลืออะไร?

เคยมีคนสร้างหนังเชิงวิทยาศาสตร์ที่ผู้ร้ายจะยึดครองโลกด้วยการสะกดจิตคนทั้งโลก ดูเหมือนเพื่อฝัน

นะครับ แต่ถ้ามาดู ณ วันนี้ ฝันที่ว่ากลายเป็นเรื่องจริงแล้วครับ

สื่อสารมวลชน นอกจากจะตกเป็นเครื่องมือศิโรราบแล้ว ยังมีสมุนรับใช้ตัวใหญ่อีกตัวหนึ่งก็คือ “ดาราศิลปิน” เอามาเป็นตัวปลุกกระแสได้อย่างวิเศษ

สินค้าตัวไหนอยากขายดีก็ดึงดารานักร้องมาแค้นันแหละ ตื่นว้าวหรือจะสู้ตื่นคน !

ผมคิดถึงยมบาลสมัยก่อน มีสมุนซ้ายขวาชื่อ
สุวานกับสุวรรณ ส่งคนลงกระทะทองแดง

พระเจ้าองค์ใหม่ก็มีลีลาคล้ายกัน ท่านมีสมุน
๒ ข้างกระหนาบรับใช้ชื่อ “สื่อสารมวลชน” กับ
“ดาราศิลปิน” และจะส่งคนลงกระทะเงินทอง เผา
ชีวิตให้หมดไหม

ภาพยนตร์เรื่องนี้ระทึกขวัญกว่าหนังของ
อัลเฟรด ฮิตช์ค็อกซ์ เสียอีก

มาดูซิครับว่า พระเจ้าองค์ที่ ๒ ท่านฝากอะไร
ไว้ในแดนดิน

๑. ทำลายสิ่งแวดล้อม กล่าวกันว่า ของกิน
ของใช้ทุกชิ้นยิ่งผลิตก็เท่ากับหยิบยืมทรัพยากรของ
ลูกหลานในอนาคตมาใช้ล่วงหน้า

ผู้ใหญ่วันนี้จึงรังแกเด็กล่วงหน้าเป็นสิบเป็นร้อยปี!
การเพิ่มกำไรก็คือการเพิ่มผลผลิต เพิ่มสาขาให้
มากขึ้น ทรัพยากรที่มีอยู่จึงเติบโตไม่ทัน วิกฤติของ
โลกจึงอุบัติขึ้นด้วยหลักการอุปถัมภ์เป็นธรรมดา

๒. ทำลายความเป็นมนุษย์ วิถีคิดของคนเรา
จะเปลี่ยนไปกลายเป็น “ต้องมี-ต้องเป็น-ต้องได้”
มิฉะนั้นจะผิดธรรมชาติ

แต่ธรรมชาติของมนุษย์พันธุ์ใหม่เติบโตจาก
แรงกระตุ้นของกลุ่มธุรกิจทั้งสิ้น โดยผ่านสื่อมวลชน
ทุกรูปแบบ เมื่อ “วิถีคิด” เปลี่ยน “วิถีชีวิต” ก็ต้อง
เปลี่ยนตาม

ลูกเปิดที่ออกจากเปลือกไข่ มันจะยึดถือสิ่งที่
มันพบเห็นก่อนเป็นพ่อแม่ และพร้อมจะเดินตามไป
ทุกหนทุกแห่ง

ใครจะเชื่อละครับว่า เด็กรุ่นใหม่หลายๆ คน
ต้องใช้โฟมล้างหน้า ใช้เครื่องสำอาง ต้องกินโค้กแทน
น้ำ หรือแม้แต่กินนมก็เถอะ

เรากำลังถูกเปลี่ยนโปรแกรมจากชีวิต“เรียบง่าย”
ไปสู่ชีวิต “ยุ่งยาก”

วันนี้คนเมืองกำลังมีความทุกข์ และคนชนบท
กำลังล่มสลายเพราะฝีมือใคร?

“วัตถุนิยม” ก็มีผลพวงเช่นนี้เอง

เมื่อความเป็นมนุษย์ถูกทำลายลง

ระบบคุณธรรม ระบบการศึกษา ระบบการเมือง
ระบบใดๆ ในโลกนี้ ก็จะสูญหายไปหมดสิ้น

การแสวงหากำไรใครว่าเป็นเรื่องเล็ก แท้จริง
แล้วเป็นเรื่องใหญ่มหาศาลที่คนเรากดไม่ถึง

แต่เราหยุดการเคลื่อนไหวไม่ได้หรอกครับ
อย่างมากก็ต้องชะลอไว้ให้เติบโตอย่างช้าๆ

ช้าไว้ก่อน พ่อสอนไว้

รัฐบาลที่ดีจึงมีโซ่เร่งรัดฉีกระบบเศรษฐกิจให้
โซติช่วงชะงัก เพราะจะเป็นดาบ ๒ คม การส่งเสริม
นายทุนเล็กๆ จึงถือว่าเป็นชะลอความวิบัติของสังคม
ได้ในระดับหนึ่ง

ความจริงแล้วทฤษฎี “พระเจ้าองค์ใหม่หรือ
พระเจ้าองค์ที่ ๒” ก็ไม่ใช่อื่นไกล เป็น “ชาตาน” ที่
เปลี่ยนวิธีการจัดการธรรมดา เป้าหมายเดิม แต่เปลี่ยน
วิธีให้แนบเนียนขึ้น ก็เท่านั้นเอง !

คำตอบ จากต้น

■ สิริมา ศรสวรรณ

บ่ายวันนี้ผมรู้สึกสดชื่น โล่งอกโล่งใจอย่างไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อน คงเป็นเพราะผมหลับลึก จิตที่เคยโลดแล่นดิ้นรนได้สงบพัก กระทั่งมน้อยชายทุ่งใกล้โรงเลี้ยงวัวแห่งนี้คือสวรรค์บนดินที่ผมสร้างด้วยหนึ่งสมองสองมือ ผมตั้งใจใช้ไม้ไผ่เป็นลำทำพื้นไม้ทูปเป็นฟาก มันทวดหลังเมื่อผมนอนกลิ้งพลิกซ้ายพลิกขวา นวดฝ่าเท้าเมื่อผมอย่างเหยียบบนมัน ไม่บ่นสักนิด ใจดี หรือ จำยอม ผมไม่รู้

ผมนอนยืมกับจิ้งจกที่กำลังแกว่งหางอยู่บนชื่อ
ไม่มีใครว่าผมเป็นบ้าเพราะไม่มีใครเห็นผมยืม ผมนึก
ถึงบรรยากาศทางวิชาการซึ่งผ่านไปเมื่อไม่นานนี้ ใน
ห้องปรับอากาศที่มีอาจปรับอารมณ์อันตึงเซมิงของผม
ให้คลายลงได้ ผมสมัครเดินทางจากหมู่บ้านมาร่วม
ประชุมกับนักทฤษฎีด้านความหลากหลายทางชีวภาพ
ณ สถาบันการศึกษาอันทรงเกียรติแห่งนี้ เป็นโอกาสดี
ที่ชาวบ้านอย่างพวกผมได้เรียงหน้าเข้ามารับรู้เรื่องราว
ด้านแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยของคนไทยอีกเผ่าหนึ่ง
ซึ่งมีวัฒนธรรมแปลกๆ ผมฟังพวกเขาพูดพอรู้เรื่องบ้าง
เพราะประโยคที่เขาพูดกันมักจะเต็มไปด้วยภาษาอังกฤษ
แต่ก็พอมีภาษาไทยปนอยู่

“เฮ้ย! ไอ้ปลาสกอเปียนมันเป็นอย่างเดอละเว่ย”
ไอ้แหมบกระซิบถามผมดังๆ เมื่อผู้บรรยายพูดถึงปลา
ชนิดหนึ่ง ผมมรรยาทถามพอที่จะไม่ตอบทันที เกรง
ว่าคำตอบของผมอาจเป็นเหตุให้ผู้ร่วมประชุมเลิก
สนใจผู้บรรยายท่านนั้น

“ปลาแมงงอด สกอเปียน แปลว่า แมงงอด”
ผมอดวณภูมิทันทีที่โอกาสอำนวย ในวงอาหารมื้อ
ข้าวกล่องใกล้ค่ำ ผมจำได้ว่า แผ่นโฆษณาหนึ่งเรื่อง

สกอเปียน มีรูปแมงป่องตัวเบ้อเรอ นักวิชาการระดับ
รากหญ้า อย่างผมก็รู้จักเชื่อมโยงเหมือนกันนะครับ

“แล้วความหลากหลายทางชีวภาพเป็นอย่างเดอ”
ไอ้แหมบ ชักผมอีก

“อันเดอบู้” ภาษาท้องถิ่นของพวกผมเองครับ แปล
ว่า มิทราบ

“เต็มพรีด” ทิดไล่ให้ความกระจ่าง “สัมปะปี
สัมปะป้อย” เพื่อนนักวิชาเกินที่ร่วมวงข้าวกล่องอธิบาย
ในพากย์ลาว

เวลานั้นผมรู้สึกหายใจไม่ทั่วปอด ไม่รู้เหมือนกัน
ว่าทำไมต้องเครียดโดยไม่จำเป็น แต่เวลานี้นั้นกลายเป็น
ละครตลกเรื่องหนึ่งซึ่งค่อนข้างตลกเศร้า แต่ก็
ทำให้ผมยืมคนเดียวได้

กลับจากกรุงเทพฯ พออย่างเท่าเข้าบ้านผมได้รับ
รายงานว่ มะละกอล้มระเนระนาด ฝนตกกระหน่ำ
สัปดาห์ติดๆ กัน ผมปลอบใจตัวเองว่า มะละกอเสียหาย
แต่ได้ข้าวก็ยังมีดี ผมปลูกข้าวพันธุ์ดั้งเดิมสืบมาแต่สมัย
ปู่ย่าตายาย ต้นมันสูงพอเอาตัวรอดได้ ฝนตกมากก็
ไม่เป็นไร

เทวดายังปราณีให้ผมพอได้เก็บมะละกอขาย
ประทังชีวิตผมและลูกเมีย กองทัพมะละกอที่เคลื่อน

ออกจากหมู่บ้านมิใช่สำหรับพี่น้องชาวอีสานนะครับ
ไปไกลถึงญี่ปุ่นทีเดียว

“คุณเลิกปลูกมันสำปะหลังแต่หันมาปลูก
มะละกอซึ่งก็เป็นพืชเศรษฐกิจเหมือนกัน ทำไมคุณไม่
ทำเกษตรทางเลือก นักวิชาการที่ต่อต้านพืชเศรษฐกิจ
รุกไล่ผม เธอไม่เคยปลูกอะไรเลย นอกจากปลูกผีตอ
เตี้ยๆ

ผมทำหน้าที่เยี่ยมเยี่ยม และสงบปากเพื่อยุติ
ความรุนแรง หากผมอธิบาย อาจเกิดสงครามทางวาจา
พูดถูกอาจเป็นผิดได้ ที่จริงผมผิดตั้งแต่เกิดแล้วครับ

“มะละกอเป็นเหมือนพี่เลี้ยงครับ ถ้าน้องโตแล้ว
พี่เลี้ยงก็ต้อง” ทิดไฒ ช่างหาเหตุผลมาอธิบายให้ผู้สงสัย
ฟังพอใจ

ผมยอมรับว่าขณะนี้ผมกำลังสับสนระหว่าง
แนวคิดกับความเป็นจริงในหมู่บ้าน ยุคาลิปตัส อ้อย
มันสำปะหลัง มะละกอ เต็มพริ้ว มันทำเงิน แต่มันคือ
พืชทาส

เราจะหลุดจากตรวนที่มองไม่เห็นได้อย่างไร?
ผมเฝ้าถามตนเองแล้วซ้ำเล่า

“ลองถามต้นไม้ดูสิ” เหมือนมีใครมาบอกในยาม
ที่ผมงีบหลับไปครู่ใหญ่ เมื่อตื่นขึ้นมา ผมทอดสายตา

ทะลุหน้าต่างกระท่อมออกไปอย่างว่างเปล่า นกกระเจ้า*
กระพือปีกสีน้ำเงินเข้มแซมสีฟ้าสะท้อนแสงผ่าน
ต้นยางใหญ่กลางทุ่งนา

มะละกอรากตื้นจึงล้มระเนระนาดเมื่อฝนซัด
ต้นยางยืนทนงสู้พายุ แม้ถูกสายฟ้าฟาดก็ยืนตาย
อย่างสง่างาม ทั้งยังเป็นที่เกาะยึดของไม้เลื้อยได้ต่อไป

ผมได้คำตอบแล้ว ขอขอบคุณครับ

๒ ตุลาคม ๒๕๔๕

*นกกระเจ้า คือ นกตะขาบทุ่ง

บทเรียนจากบ้านด่าน

วิธีสร้างชุมชนปลอดภัยเสียดังในสองปี

ในอดีต ตำบลที่ตำรวจสงขลาหนักใจมากที่สุดในเรื่องคดีความที่เกิดขึ้นถี่ยิบคือตำบลเกาะแก้ว ชานเมืองสงขลา ตำบลที่อยู่ระหว่างชายทะเลอ่าวไทยและเขาสูงที่ชาวบ้านเรียกว่าเขาเทียมดาหรือเขาเทวดาทางฝั่งตะวันตก ตำบลเกาะแก้วมี ๑๐ หมู่บ้านและประชากรส่วนใหญ่ของที่นี่นับถือศาสนาอิสลาม จะด้วยเหตุใดยังไม่มีใครให้คำอธิบายได้แน่ชัดที่ชุมชนมุสลิมจะมี

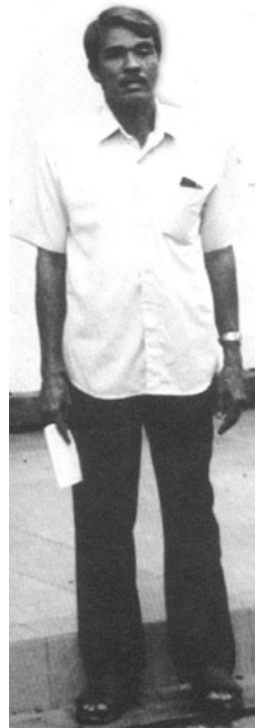

ปัญหาคนติดยาเสพติดมากกว่าชุมชนที่นับถือศาสนาพุทธ และเกาะแก้วก็ไม่อยู่ในข้อยกเว้นก่อนปี ๒๕๔๓ นั้นพูดได้ว่าตำบลเกาะแก้วเป็นชุมชนที่มีปัญหาการระบาดของยาเสพติดรุนแรงที่สุดแห่งหนึ่งของจังหวัดสงขลา

แต่วันนี้ปี ๒๕๔๕ พูดได้ว่าชุมชนที่มีปัญหายาเสพติดน้อยที่สุดแห่งหนึ่งของจังหวัดสงขลา.. **นายอับดุลกอญี หมดเจริญ** กำนันตำบลเกาะแก้วบอกว่าปัจจุบันชุมชนสามารถแก้ปัญหายาเสพติดไปได้ประมาณ ๘๐-๘๐% หรือแก้ไปได้เกือบหมดสิ้น จากชุมชนที่มีคนขายยาเสพติดแทบทุกตรอกซอกซอย มีคนเสพยาอยู่ทั่วไป มาเป็นชุมชนที่ไม่มีคนขายยาและคนเสพยาที่เหลืออยู่น้อยมากต้องหลบๆ ซ่อนๆ แทบไม่มีที่อยู่

ปาฏิหาริย์นี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ปาฏิหาริย์ย่อมมาจากพระเจ้า

ปัญหายาเสพติดเป็นเหตุให้ชุมชนที่นี้เสื่อมทรามสุดขีดในอดีต เกาะแก้วเคยเป็นแดนอันตรายสำหรับสุจริตชนคนที่ขับมอเตอร์ไซด์พาแฟนไปเที่ยวอาจถูกทุบหัวและผู้หญิงถูกข่มขืนรุนแรงจนเสียผู้เสียคน เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นจนเป็นเรื่องปกติธรรมดา ผู้นำ

ชุมชนและคนที่เกี่ยวข้อง แม้แต่ตำรวจก็ไม่ว่าจะแก้ไขอย่างไร คนท้องถิ่นใกล้เคียงที่รู้ต้นตอเลืกหนาบางจะเลียงชุมชนนี้ กำนันอับดุลกอญีวัย ๔๖ ปี ซึ่งเป็นกำนันมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ และเพิ่งได้รับหมายของกำนันปี ๒๕๔๕ นี้ บอกสาเหตุสำคัญของเรื่องราวอุกฉกรรจ์ต่างๆ ส่วนใหญ่มาจากปัญหาเสพติด คนเสพยาจะพากันไปมั่วสุมทำเรื่องชั่วๆ กันเต็มบ้านเต็มเมือง แต่

หมู่บ้านของเขาเองเป็นเพียงหมู่บ้านเดียวในจำนวนหมู่บ้านมุสลิม ๖ หมู่บ้านที่รอดพ้นจากปัญหานี้มาได้ เพราะความเพียรพยายามที่จะจัดการอย่างเข้มงวดของเขาเองและนั่นอาจจะเป็นเหตุผลหลักที่เขาได้รับเลือกเป็นกำนัน หลังจากได้รับเลือกเป็นกำนัน ปัญหาที่เขาจัดการทั้งตำบลเรื่องแรกคือเรื่องยาเสพติด

วิธีการของเขาคือการประชุมผู้นำจากทุกกลุ่ม
องค์กรชาวบ้าน ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ
รวมทั้งผู้นำทางศาสนาอิสลาม มาช่วยกันคิดหาหนทาง
แก้ปัญหาด้วยมาตรการต่างๆ ซึ่งเขามีผลสรุปสุดท้ายว่า
วิธีการสำคัญคือต้องให้หลักศาสนาเข้ามาดำเนินการ
และกลไกในการดำเนินการสำคัญคือมัสยิดซึ่งมีอยู่ ๔
มัสยิดในตำบลร่วมกับฝ่ายปกครองคือกำนันผู้ใหญ่บ้าน

การใช้หลักศาสนาเข้ามาดำเนินการไม่ใช่การ
อบรมจริยธรรมหรือให้สถาบันทางศาสนารณรงค์ต่อต้าน
ยาเสพติด แต่ให้หลักกฎหมายอิสลามและการลงโทษ
ทางสังคมเข้ามาจัดการ หลักทั่วไปของศาสนาคือถ้า
สมาชิกในชุมชนทำผิดหลักศาสนา ก็สามารถถูก
ลงโทษได้ พุดได้ว่าชุมชนมุสลิมนั้นปกครองด้วยผู้นำ
ทางศาสนา

เดือนกรกฎาคม ๒๕๔๓ หลังจากประชุมทำ
ความเข้าใจกันหลายครั้ง มัสยิดต่างๆ ในตำบลเกาะเต๋ว
ออกประกาศทั่วทั้งชุมชนเนื้อหาคล้ายคลึงกันคือว่า
ด้วยบทลงโทษสมาชิกประจำหมู่บ้านที่เกี่ยวข้องกับยา
เสพติดทั้งเสพทั้งขาย บางมัสยิดเพิ่มเข้าไปด้วยว่ารวม
ทั้งพวกดื่มน้ำเมาด้วย เพราะการดื่มน้ำเมาผิดหลักศาสนา
ประกาศฉบับนั้นให้เวลาสมาชิกปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

ตนเองมาเป็นคนดีสองเดือน บทลงโทษผู้กระทำผิดจะ
เริ่มต้นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๓ ประกาศของ
มัสยิดบ้านด่านซึ่งเป็นมัสยิดใหญ่ที่สุดกำหนดโทษผู้ดื่ม
น้ำเมาหรือเกี่ยวข้องกับสารเสพติด ๕ ข้อ สำหรับคนมี
ครอบครัว และ ๑๔ ข้อสำหรับวัยรุ่นที่ยังไม่มีครอบครัว

สาระสำคัญของบทลงโทษเหล่านั้นไม่มีการจำขัง
ไม่มีการจับส่งตำรวจแต่เป็นการลงโทษทางสังคมและ
ให้มาปฏิบัติกิจทางศาสนา

กลวิธีทำงานร่วมกันของผู้นำศาสนาและผู้นำ
ทางการคือถ้าสมาชิกในหมู่บ้านรู้เบาะแสะจะมาแจ้ง
โต๊ะอิหม่าม โต๊ะอิหม่ามจะออกหนังสือแจ้งให้คนที่ทำ
ผิดมาพบเพื่อแก้ปัญหาภายใน ๗ วัน แต่คนที่ส่ง
หนังสือคือกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านซึ่งเป็นฝ่ายปกครอง
ป้องกันการข่มขู่ผู้นำศาสนาเพราะคนติดยาบาราย
ขว้างหนังสือนั้นทิ้งเสียต่อหน้าก็มี

บทลงโทษหลักๆ ของคนที่ฝ่าฝืนไปเกี่ยวข้องกับ
กับยาเสพติดหรือน้ำเมาสำหรับคนที่มีครอบครัวแล้ว
และไม่เลิกเมื่อผู้นำศาสนาเรียกมาดักเตือนแล้วคือ
ห้ามสมาชิกในชุมชนไปงานเลี้ยงของครอบครัวนั้น ตัด
ออกจากการเป็นสมาชิกกลุ่มทุกกลุ่มในชุมชน ถ้า
สมาชิกในครอบครัวนั้นตายแทนที่จะมีคนไปร่วมฝังทั้ง

ผู้นำศาสนากลุ่มใหญ่และเพื่อนบ้านก็จะมีแต่โต๊ะคนเดียวเท่านั้น ห้ามสมาชิกในหมู่บ้านไปกินบุญหลังงานฝังศพ

ปกติชุมชนที่นี่ทุกหมู่บ้านจะมีระบบสวัสดิการร่วมกัน คือเมื่อมีคนตายแต่ละครอบครัวจะลงช่วยเงิน ๕๐ บาท ซึ่งมากพอที่จะทำงานศพแบบมุสลิมซึ่งต้องจัดการให้เสร็จใน ๒๔ ชั่วโมง ถ้าครอบครัวไหนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ห้ามไม่ฟัง จะไม่มีการจ่ายเงินช่วยดังกล่าวแม้แต่บาทเดียว

บทลงโทษยังกำหนดต่อไปอีกว่า ถ้าสมาชิกในชุมชนคนไหนฝ่าฝืนไปช่วยครอบครัวดังกล่าวจะถูกปรับครั้งละ ๒๐๐ บาท ถ้าไม่จ่ายค่าปรับจะถูกลงโทษ “บอยคอต” เหมือนครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดนั้น สำหรับผู้นำทางศาสนาประจำมัสยิดเช่น อิหม่าม คอเต็บ บิรัน และคณะกรรมการ ถ้าไปกินงานบุญครอบครัวที่ถูกลงโทษจะถูกปรับคนละ ๕๐๐ บาท ถ้าไม่ยอมจ่ายค่าปรับจะถูกลงโทษเหมือนครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดและถูกปลดออกจากตำแหน่ง

สำหรับสมาชิกในชุมชนที่ยังไม่แต่งงานและไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ห้ามแล้วไม่เลิกมีบทลงโทษคล้ายคลึงกับคนมีครอบครัวและเพิ่มเข้าไปอีกว่า ถ้า

คนคนนั้นจะแต่งงานต้องไปบอกโต๊ะอิหม่ามว่าตนเองจะเลิกถ้าไม่เลิกโต๊ะอิหม่ามจะไม่ทำนิกะห์(แต่งงาน)ให้ ประกาศฉบับนี้ระบุว่าถ้าสมาชิกคนใดต่อต้านหรือไม่ให้ความร่วมมือจะต้องโทษเหมือนกับคนที่ทำความผิด

บทลงโทษ
ดังกล่าวถือเป็นการใช้

กฎหมาย
อิสลาม
ที่เรียกว่า
กฎหมาย
สุกมปะกัต

ถ้าคนที่
ทำความผิด
มาสารภาพ
เพื่อที่จะเลิก

จากยาเสพติดและน้ำเมาต้องมาทำละหมาดในเวลาสุบะห์ที่มัสยิดให้ครบ ๔๐ วักตุ จึงจะได้รับสิทธิเหมือนคนธรรมดา หรือถ้าทำตามนี้ไม่ได้ก็ให้มาละหมาดในเวลา

กลางคืนต่อเนื่องกัน ๖๐ วัน และต้องเรียนศาสนาด้วย ในระหว่างที่ต้องปฏิบัติศาสนากิจนั้นจะยังคงถูกลงโทษ ดังกล่าวมาแล้วอยู่

บทลงโทษดังกล่าวไม่มีการจับส่งตำรวจไม่มีโทษ ประหารชีวิต เหมือนกฎหมายปัจจุบัน แต่สำหรับคน ในชุมชนที่ต้องอยู่ด้วยการพึ่งพิงกันมายาวนาน นี่ร้ายแรงยิ่งกว่าการประหารชีวิตเสียอีก กำนันบอกว่าในช่วงแรกๆ คนไม่ค่อยเชื่อถือว่าจะทำให้จริง แต่เมื่อโดนเข้าสองสามคน เพื่อนบ้านปฏิเสธการไปร่วมงาน ทุกชนิด ทุกคนก็หวั่นเกรง ที่มีสยิดบ้านด้านมีคนมา แก้ไขตัวเองด้วยการทำละหมาดเกือบร้อยคน สองสาม ปีที่ผ่านมามีคนในครอบครัวที่ทำผิดเสียชีวิตลงหลายราย และถูกลงโทษตามประกาศ ไม่มีใครไปช่วยงานศพ เป็นที่น่าเวทนามาก ทำให้กฎหมายนี้ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาทันที มีบางครอบครัวสมาชิกในครอบครัวทำผิด มีแม่มาอยู่ด้วย แม่เกิดตายลงคนอื่นมาช่วยไม่ได้ ต้องยกศพไปทำพิธีที่มัสยิด (เพื่อให้คนอื่นมาช่วยได้) และคนที่จัดการเรื่องศพต้องเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ลูก เพื่อนบ้านจึงจะมาช่วยได้

แม้ว่านี่เป็นการใช้หลักศาสนาเข้ามาจัดระเบียบสังคม แต่ปัจจัยสำคัญที่สุดที่กำนันบอกว่าเป็นคือความร่วมมือ

มือร่วมใจของชาวบ้าน ถ้าไม่มีสิ่งนี้ทุกอย่างก็ล้มเหลว ปัจจุบันทุกคนจะช่วยเป็นหูเป็นตาให้ผู้นำ แจ้งเบาะแสดว่าใครเกี่ยวข้องกับยาเสพติด เพื่อให้ชุมชนเอาตัวมาลงโทษ คนติดยาต้องหลบๆ ซ่อนๆ ปฏิเสธการล้างยาเสพติดออกจากตำบลภายในสองสามปีเกิดขึ้นได้ด้วยปัจจัยนี้ และไม่ได้เกิดปัญหาคนแจ้งถูกฆ่าเพราะ “คนที่ทำอะไรใครไม่ได้เพราะมันกลายเป็นเรื่องของคนทั้งสังคม ทั้งชุมชนช่วยกัน”

นี่เป็นผลงานที่ทำให้กำนันคนนี้ได้รับแทบทองคำและเป็นกำนันแทบทองคำที่คนทั้งประเทศควรภูมิใจได้อย่างแท้จริง

ปัจจุบันมัสยิดทั้งอำเภอจะนะในจังหวัดเดียวกันเริ่มทำงานปราบยาเสพติดด้วยวิธีเดียวกัน และแผ่ขยายไปยังชุมชนอื่นๆ ในภาคใต้ตอนล่างอีกจำนวนมาก

คัดมาจาก หนังสือ “เล่าได้”

ฉบับที่ ๕๔ ปีที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๕

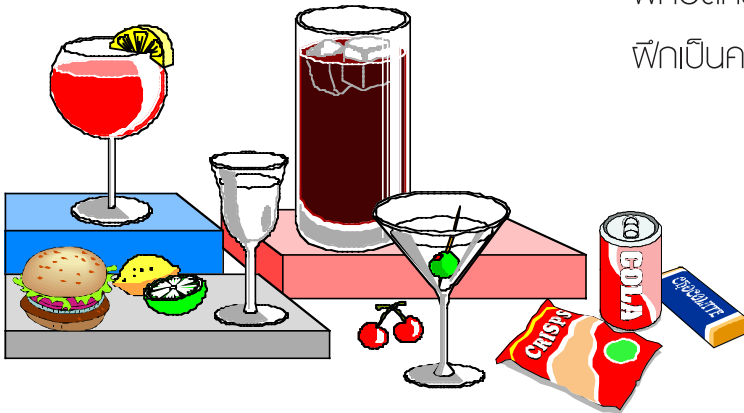
หัวใจแกร่ง

ดั่งดวงดั่งดำน

มายาโลก โลกให้ ใจว้าวุ่น
ก้างเคืองบุ่น ร่าเริง แลเง่มใส
โคกสลับ พุงเพ้อ ก้างกายใจ
ร้อยรัดไว้ ใจจมตึง ในวงวน

ก้าวมาเกิด ด้วยใจ อีสระ
พิกลดล: ก้ากาย หลายหลายหน
พิทอดกลั้น อย่าหวั่นไหว ในกมล
พิทาเป็นคน ชน:ใจ ให้อึ้งแรง

-ฟากฟ้างฝัน-

เศรษฐกิจแค้น คนพินหนี

หลังจากแก๊สหุงต้มขึ้นราคาอีก ๒๐ บาท ทำให้ชาวบ้านร้านตลาดบ่นกันขรมทั้งบ้านทั้งเมือง นี่ยังน้ำมันรถยนต์ที่จ่อคิวจะขึ้นราคาอีก เพลอนิดเดียวน้ำมันดีเซลจาก ๗-๘ บาท ตอนนี้พุ่งไป ๑๔ บาทกว่าๆ อย่างนี้ประชาชนผู้มีรายได้น้อย ไม่มีเงินดาวเงินเดือนมันคงก็แย่ไปตามๆกัน เศรษฐกิจเมืองไทยคงไม่กระเตื้องได้ง่ายนัก ในภาวะที่ประชาคมโลกกำลังหวาดผวากับภัยสงครามระหว่างประเทศ และภัยคุกคามจากขบวนการผู้ก่อการร้ายข้ามชาติ อีกทั้งรัฐบาลยังมุ่งแต่จะสร้างความเชื่อมั่นให้แก่นักลงทุนต่างชาติ มองข้ามความเป็นจริงของเมืองไทยที่เป็นประเทศเกษตรกรรม เหมาะแก่การเพาะปลูก ไม่ใช่ประเทศอุตสาหกรรม ดังนั้นทางออกที่ดีในขณะนี้คือประชาชนต้องรัดเข็มขัดการใช้จ่าย และพึ่งพาตนเองให้มากที่สุด

เกษตรกรจำนวนหนึ่งที่ได้ผ่านการอบรมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ โครงการพัฒนาศักยภาพและคุณภาพชีวิตเกษตรกร หลักสูตรสัจธรรมชีวิต มีการปรับเปลี่ยนแนวทางการดำเนินชีวิตที่ดีขึ้น เช่น เลิกเหล้า บุหรี่ หว่ย การพนันต่างๆ ฯลฯ จะมากบ้างน้อยบ้างก็สุดแต่ความตั้งใจและเอาจริงของผู้นั้น ต้องยอมรับอย่างยั้งว่า เกษตรกรส่วนใหญ่ที่ยากจน และเป็นหนี้สิน สาเหตุหนึ่งมาจากเกษตรกรเองมีรูรั่วในการดำรงชีวิตตามลัทธิบริโภคนิยม เข้าหลักที่ว่า “รายได้ต่ำแต่รสนิยมสูง”

หลักสูตรสัจธรรมชีวิตเน้นให้เกษตรกรรู้สาระที่แท้จริงของชีวิต แนะนำให้ถือศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ และการค่อยๆ ลด ละ เลิกอบายมุขทุกชนิด ทางพินหนี่สินอยู่ทำการอุดรูรั่วเหล่านี้ ต่อมาเป็นการส่งเสริมอาชีพ เช่น การทำแซมพู สบู่ น้ำยาล้างจาน ปุ๋ยหมักชีวภาพ และน้ำหมักชีวภาพ ทั้งหมดนี้ถ้าเกษตรกรทำได้ สามารถแก้จนและพินหนี่สินได้แน่นอน

ขบวนการชาวบ้าน เพื่อชาวบ้าน โดยชาวบ้าน

นักวิชาการบางท่านกล่าวว่า “เราไม่ค่อยได้เรียนรู้อะไรจากประวัติศาสตร์” ประวัติศาสตร์ชาติไทยบางตอนเกี่ยวกับหมู่บ้านบางระจัน ได้กลายมาเป็นภาพยนตร์ผ่านสายตาท่านทั้งหลายไปแล้ว ปลูกความรักชาติได้ดีมาก แต่ก็ในช่วงเวลาหนึ่ง ความสมัคสมานสามัคคีของคนในหมู่บ้านบางระจัน ทำให้เกิดตำนานการต่อสู้เพื่อปกป้องรักษาเอกราช อธิปไตย และความชอบธรรมที่จะอาศัยอยู่ในผืนแผ่นดินของตนเอง ในสังคมปัจจุบันก็มีลักษณะคล้ายคลึงกับเรื่องราวในอดีต สังคมไทยต้องการความสามัคคี ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ดังนั้นการรวมกลุ่มรวมตัวกันเองขององค์กรชาวบ้านจึงเกิดขึ้นเพื่อรักษาสผลประโยชน์ของหมู่บ้านและถ่วงดุลอำนาจที่ไม่ชอบธรรม

เกษตรกรที่ผ่านการอบรมหลักสูตรสัจธรรมชีวิตจึงมีการรวมกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมไร่สารพิษ เช่น กลุ่มกิจกรรมไร่สารพิษบ้านเขารวก บ้านซับน้อย เป็นต้น การรวมกันเป็นกลุ่มมีความจำเป็นมาก โดยเฉพาะผู้ที่มีความคิดและความเชื่อเหมือนกัน เพื่อเป็นองค์กรชาวบ้านที่มีการจัดการโดยชาวบ้านเอง ตั้งแต่การผลิต ซึ่งมี

การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่างๆเรื่อง การทำปุ๋ย การทำน้ำหมักชีวภาพ ฯลฯ ตลอดจนการตลาดที่จัดการเป็นกลุ่ม เพราะความเป็นจริงชาวบ้านไม่มีการลงทุนมากมายนัก ดังนั้นผลผลิตจึงออกมาตามพื้นที่การเพาะปลูก เช่น ไร่ละ ๒ ไร่บ้าง ๕ ไร่บ้าง ผลผลิตออกมาก็เอามารวมกันเพื่อส่งสู่ตลาดต่อไป และเป็นตลาดที่เป็นศูนย์รวมผลผลิตที่ไร้สารพิษด้วย นอกจากการทำตลาดต่างถิ่นแล้ว ถ้ากลุ่มมีความเข้มแข็งมาก ก็มีการตลาดภายในท้องถิ่น คือ ตั้งร้านสหกรณ์ของกลุ่มเองในหมู่บ้านได้จะยิ่งดีมาก เพื่อรองรับผลผลิตของสมาชิก ทั้งผลผลิตทางการเกษตรและสิ่งทอซึ่งเป็นอุตสาหกรรมในครัวเรือนต่อไป

การรวมตัวของทุกกลุ่มมีเงื่อนไขเหมือนกันคือ สมาชิกจะต้องเลิกลาขายหมูทุกชนิดเพื่อความยั่งยืนของของกลุ่ม ซึ่งเป็นทางออกที่สำคัญของสมาชิกเองด้วย สำหรับเกษตรกรที่ยังไม่สามารถเลิกลาขายหมูได้หมด ก็เป็นสมาชิกจำลอง รอการพัฒนาตนเองจนเลิกลาขายหมูได้หมดจึงเข้าเกณฑ์ของกลุ่มต่อไป

การทำให้สารป้องกันกำจัดแมลง

※ น้ำสบู

สบู่ ๑ ก้อน ใช้มีดขูดเป็นเป็นฝอย ละลายน้ำอุ่น ๑ ลิตร ผสมน้ำ ๑๕-๒๐ เท่า ฉีดพ่นกำจัดแมลงปีกแข็ง หนอนตัวเล็กๆ เพลี้ยอ่อน เพลี้ยไฟ เพลี้ยแป้ง ถ้าผสมน้ำ ๑๐ เท่า ใช้ป้องกันกำจัดโรคพืชบางชนิดได้

※ น้ำพริกขี้หนู

พริกขี้หนูแห้ง ๑ ชีด ต้มในน้ำ ๑ ลิตร ให้เดือด นำพริกมาตำให้ละเอียด ละลายในน้ำต้มที่กรองเอาแต่น้ำมา ผสมน้ำ ๑๐-๒๐ เท่า และน้ำสบู่ ๔ ช้อนโต๊ะ ใช้ฉีดพ่นกำจัดเพลี้ยอ่อน หนอนต่างๆ มดคันไฟ เพลี้ยจักจั่น

※ น้ำสะเดา

ใช้ใบสะเดา ๒ กิโลกรัม ใส่ถุงตาข่ายสีฟ้า เอาไม้ทุบพอซ้าๆ แช่น้ำ ๒๐ ลิตร ๑ คืน ใช้ น้ำสะเดา ๒ ลิตร ผสมน้ำ ๒๐ ลิตร และน้ำสบู่ ๔ ช้อนโต๊ะ ฉีดพ่นเวลาเย็น ๓ วัน ติดต่อกัน กำจัดหนอนได้ดี

※ น้ำกระเทียม

ใช้น้ำส้มสายชู ๒๐๐ ซี.ซี. ผสมกระเทียมตำ ๒ ชีด และน้ำสบู่ ๔ ช้อนโต๊ะ ละลายในน้ำ ๒๐ ลิตร กรองเอาแต่น้ำไปใช้ฉีดพ่น ควรฉีดพ่นในตอนเย็น หรือขณะไม่มีแสงอาทิตย์

※ น้ำตะไคร้หอม

ใช้ใบตะไคร้หอมสับละเอียด ๒๐๐ กรัม วานหางจระเข้ ๒๐๐ กรัม ผ่าแล้วขูดวุ้นเอาแต่น้ำ กระเทียมตำละเอียด ๑๐๐ กรัม น้ำส้มสายชู ๑๐๐ ซี.ซี. น้ำสบู่ ๔ ช้อนโต๊ะ ผสมน้ำ ๒๐ ลิตร กรองเอาแต่น้ำ ใช้ฉีดพ่นเวลาเย็นติดต่อกันเป็นเวลา ๓ วัน

ท่านใดมีประสบการณ์ในการทำกิจกรรมธรรมชาติ ต้องการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นหรือเผยแพร่เทคนิคใหม่ๆ ที่น่าสนใจ รวมถึงสูตรนำหมักบำรุงพืชผักและสารขับไล่แมลง ส่งมาได้ที่ e-mail : peak1976@hotmail.com จะนำเผยแพร่เป็นวิทยาทานต่อไป

รับรองอนาคต

(ตั้งตามาตรชาตก)

☸ รับรองอนาคตได้แน่
หากแก้จิตให้ใฝ่สูง
อดทนทำดีสัมบูรณ์
เพิ่มพูนมรรคผลสมใจ

เมื่อพระศาสดาเสด็จสู่กรุงกบิลพัสดุ์ เมืองหลวงของแคว้นลัทธิกะ (ศากยะ) เป็นครั้งแรก หลังจากตรัสรู้แล้ว ทรงให้นันทกุมารซึ่งเป็น พระอนุชาต่างพระมารดา (พระนางมหาปชาบดีโคตมี) ที่มงคลสมรสในวันนั้นกับนางชนบทกัลยาณี ได้ ถือบาตรติดตามไปส่งพระองค์ยังนอกพระตำหนัก แล้วทรงให้นันทกุมารออกบวชทันที

จากนั้นก็พาเสด็จไปยังกรุงสาวัตถี ประทับ

อยู่ ณ พระวิหารเชตวันอารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี
ซึ่งอยู่ใกล้กรุงสาวัตถีนั่นเอง

นับตั้งแต่วันที่บวชมา....พระนันทะไม่มีจิตใจ
ที่สงบเย็นเลย เฝ้าแต่ระลึกรถึงนางชนพทักลยาณีอยู่
เสมอ ในที่สุดได้บอกแก่ภิกษุทั้งหลายว่า

“ดูก่อนท่านผู้มีอายุ(อิทธิบาท)ทั้งหลาย ผม
ไม่ยินดีที่จะประพาสพรหมจรรย์ ไม่สามารถจะทรง
พรหมจรรย์อยู่ได้ ผมจะขอบอกคืน
สิกขาลาเพศละ”

เหล่าภิกษุไม่ปรารถนาให้เกิด
เช่นนั้น จึงไปกราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้า
พระองค์จึงตรัสให้พระนันทะเข้าเฝ้า
แล้วทรงถามว่า

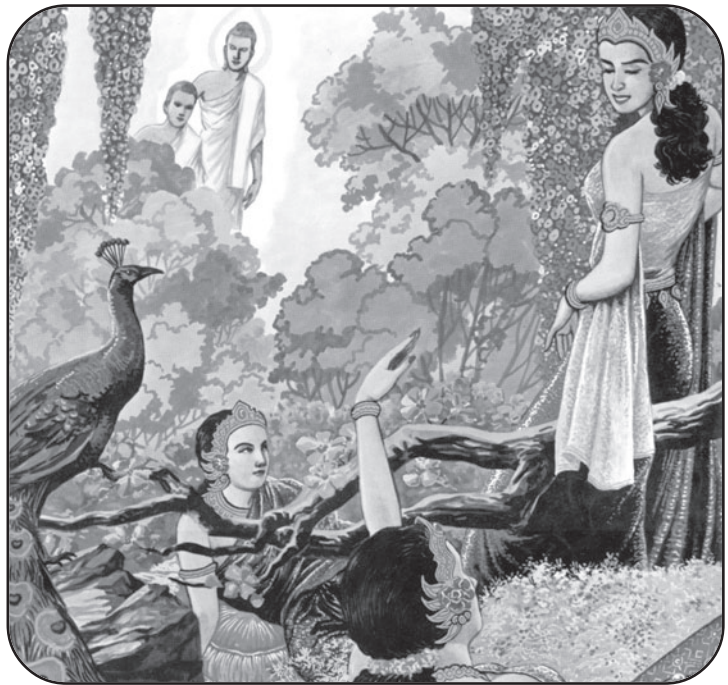
“ดูก่อนนันทะ ได้ยินว่าเธอจะ
บอกคืนสิกขาลาเพศจริงหรือ”

“จริง พระเจ้าข้า”

“เธอจะลาสิกขาเพื่อเหตุไรเล่า”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เมื่อ
ข้าพระองค์ออกจากเรือนมานั้น นาง
ชนพทักลยาณีผู้มีผมงามกำลังสาងผมได้
ครึ่งหนึ่ง กล่าวคำอันไพเราะกับข้าพระองค์
ว่า ข้าแต่พระลูกเจ้า ขอพระลูกเจ้าพึง

- รีบเสด็จกลับมาหาหม่อมฉันเร็วไวเถิด ข้าพระองค์ระลึก
- ถึงคำของนางแล้ว ให้เกิดความคิดถึงนัก จึงไม่ยินดี
- ประพาสพรหมจรรย์ ไม่สามารถจะทรงพรหมจรรย์ไว้
- ได้ จะบอกคืนสิกขาลาเพศ พระเจ้าข้า”
- พระศาสดาทรงสดับเช่นนั้น ทรงจับแขน
- ของพระนันทะเอาไว้ แล้วทรงจูจีตของพระนันทะไปยัง
- สวรรค์(สภาวะสุขของผู้มีจิตใจสูง)ชั้นดาวดึงส์

ในขณะนั้น....เหล่านางอัปสร(นางฟ้า)ประมาณ ๕๐๐ นาง ซึ่งมีทั้งงามดุนจนพิราบ (เรียวยล็กสีชมพู) กำลังถวายความสำราญแด่ท้าวสักกะจอมเทพ (หัวหน้าใหญ่ของผู้มีจิตใจสูง)อยู่

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสกับพระนันทะว่า

“ดูก่อนนันทะ เธอเห็นนางอัปสรผู้งดงามทั้ง ๕๐๐ นางเหล่านี้หรือไม่”

“เห็น พระเจ้าข้า”

“เธอลองเปรียบเทียบดู ระหว่างนางชนบท-กัลยาณีกับนางอัปสรเหล่านี้ ใครหนอมีรูปงามกว่า น่าดูกว่า น่าเลื่อมใสกว่า”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หากจะเอามาเปรียบ กับนางอัปสรเหล่านี้แล้ว นางชนบทกัลยาณีก็เสมือน กลายเป็นนางลิงที่มีอวัยวะใหญ่หน่อยถูกไฟไหม้ หูก็ขาด จมูกก็แหวก หาคความงามได้ไม่ถึงลิ้น หรือเพียง ส่วนหนึ่งแห่งลิ้นของนางอัปสรเท่านั้น ที่แท่นางอัปสร ทั้ง ๕๐๐ นี้มีรูปงามกว่า น่าดูกว่า น่าเลื่อมใสกว่า พระเจ้าข้า”

“ถ้าอย่างนั้น เธอจงยินดีเถิดนันทะ จงดีใจ ยิ่งเถิดนันทะ เราเป็นผู้รับรองเธอ เพื่อให้ได้นางอัปสร อย่างนี้”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หากพระผู้มีพระภาคเจ้า

ทรงรับรองให้ได้นางอัปสรเหล่านี้ ข้าพระองค์จะยินดี ประพติพรหมจรรย์ พระเจ้าข้า”

พระนันทะสัญญาเช่นนั้นแล้ว พระศาสดา ทรงจุจิตกลับคืนมาปรากฏที่พระวิหารเชตวันตามเดิม แล้วนับตั้งแต่วันนั้นมา พระนันทะเริ่มเพ่งเพียร บำเพ็ญสมณธรรม(ธรรมของผู้สงบระงับกิเลส)ทันที

เมื่อภิกษุทั้งหลายได้สดับข่าวนี้ ผู้ที่เป็นสหาย ของพระนันทะก็มักจะเฝ้าพระนันทะว่า เป็นลูกจ้างบ้างเป็นผู้ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงไถ่ตัวมาบ้าง.... ประพติพรหมจรรย์เพราะปรารถนานางอัปสรบ้าง.... พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรับรองให้ได้นางอัปสรบ้าง.....”

ได้รับคำพูดเหล่านี้บ่อยครั้งเข้า พระนันทะก็ อึดอัดระอา เกือบจะคำพูดเช่นนั้น จึงหลีกออกจาก หมู่อุยผู้เดียว ไม่ประมาท มีความเพียร มีใจเด็ดเดี่ยว อยู่

ไม่นานนัก ก็กระทำให้แจ้งซึ่งที่สุดของ พรหมจรรย์อันยอดเยี่ยม ด้วยปัญญาอันยิ่งของตนเอง ในปัจจุบันเข้าถึงอยู่ รู้ชัดว่าชาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์อยู่ จบแล้ว กิจที่ควรทำทำสำเร็จแล้ว กิจอื่นเพื่อความเป็น อย่างนี้มีได้มี พระนันทะได้เป็นพระอรหันตรูปหนึ่งแล้ว

พระนันทะไปเข้าเฝ้าพระศาสดา แล้วทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระองค์ทรงรับรอง
ข้าพระองค์ให้ได้นางอัปสรเหล่านั้น ข้าพระองค์ขอ
ปลดเปลื้องพระผู้มีพระภาคจากการรับรองนั้นด้วยเถิด”

“ดูก่อนนันทะ เรากำหนดรู้ใจของเธอด้วยใจ
ของเราว่า นันทะจะทำให้แจ้งซึ่งเจโตวิมุตติ(หลุดพ้นกิเลส
ด้วยกำลังจิต) ปัญญาวิมุตติ(หลุดพ้นกิเลสด้วยกำลัง
ปัญญา) ก็เมื่อใดที่จิตของเธอหลุดพ้นแล้วจากอาสวะ
(กิเลสที่หมักหมมในสันดาน)ทั้งหลาย เพราะไม่ถือมัน
เมื่อนั้นเราก็พ้นแล้วจากการรับรองนี้แล้ว”

ครั้นภิกษุทั้งหลายได้ทราบเรื่องราวนั้น พวกกัน
สนทนาในธรรมสภาว่า

“ท่านพระนันทะนี้ **อดทนต่อคำสอนของ
พระศาสดา ตั้งมั่นอยู่ด้วยโอวาทเพียงครั้งเดียวเท่านั้น**
แล้วก็บำเพ็ญสมณธรรมจนบรรลุเป็นพระอรหันต์ได้”

พอดีพระศาสดาเสด็จมา ทรงทราบเรื่องที่
ภิกษุทั้งหลายสนทนากันแล้ว ก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นันทะอดทนต่อคำสอน
ของเรา มีไข้ในบัดนี้เท่านั้น แม้แต่กาลก่อน ก็อดทน
ต่อคำสอนของเราเหมือนกัน”

แล้วทรงนำเรื่องนั้นมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล ครั้งที่**พระเจ้าพรหมทัต**

เสวยราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี

มี**ทารกน้อยคนหนึ่งเกิดในตระกูลของคน**

ฝึกช้าง ครั้นเติบโตรู้เรียนจนสำเร็จศิลปการฝึกช้าง

แล้ว ก็เข้ารับราชการกับ**พระราชาของตน** ซึ่งเป็นศัตรู

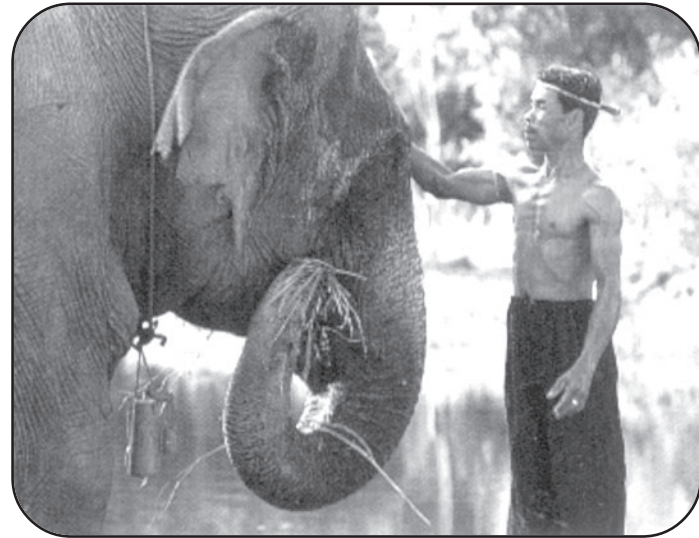
กับพระเจ้าพรหมทัต เขาได้ทำหน้าที่ฝึกหัด**ช้างมงคล**

ของพระราชาเอาไว้เป็นอย่างดี

อยู่มาวันหนึ่ง พระราชานั้นทรงดำริว่า

“เราควรยกทัพไปยึดราชสมบัติในกรุงพาราณสี

นี้เป็นเวลาอันเหมาะสมแล้ว”

ดังนั้นจึงรับสั่งให้
คนฝึกช้างขึ้นช้างมงคล แล้ว
ยกกองทัพใหญ่เสด็จไปล้อม
กรุงพาราณสีเอาไว้ ทรงส่ง
สาส์นถึงพระเจ้าพรหมทัตว่า
“จะยกให้โดยดี หรือ
จะรบกัน”

พระเจ้าพรหมทัตมิ
ได้ทรงหวั่นเกรงอันใด จึง
ตอบสาส์นนั้นว่า

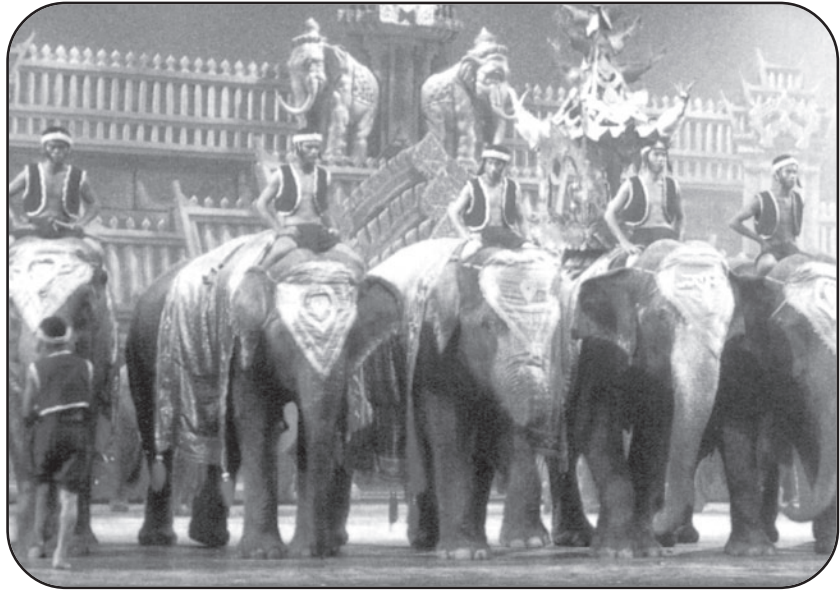
“เราจะรบ”

แล้วรับสั่งไพร่พลให้
ประจำตามประตูเมือง บน

กำแพง และป้อมค่ายต่างๆ เตรียมรบเต็มที่

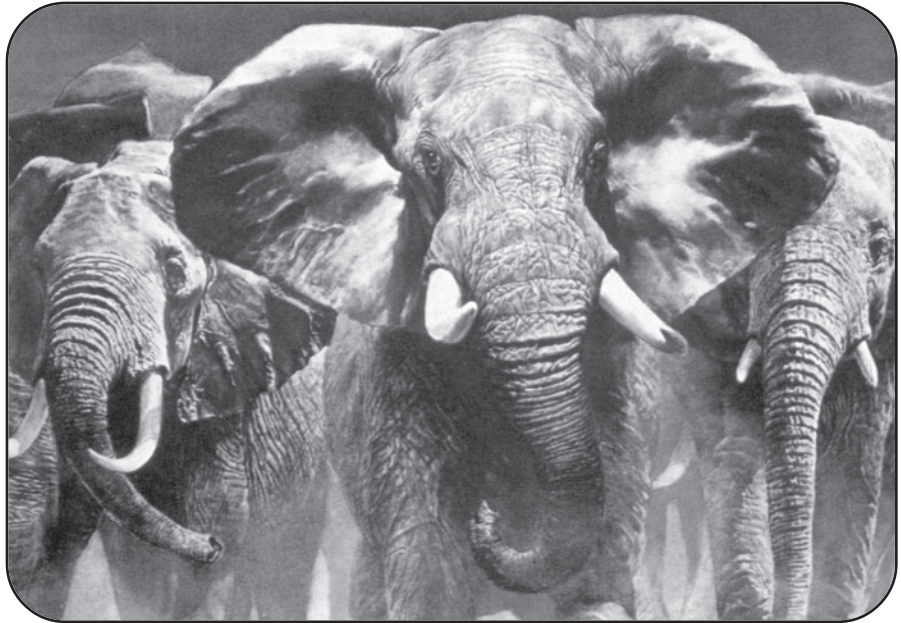
ฝ่ายบุกโจมตีกรุงพาราณสี พระราชาที่ทรง
สวมชุดออกศึกเต็มยศ เอาเกราะหนังสวมให้ช้างมงคล
แม้พระองค์ก็สวมเกราะประทับอยู่บนคอช้าง ทรงถือ
พระแสงขอสันคมกริบ ออกคำสั่งบุก...ไสช้างมุ่งสู่
ประตูเมืองทันที เหล่าทหารหาญให้ร้องเสียงดังสนั่น
หวั่นไหว วิ่งเข้าหากำแพงเมืองอย่างฮึกเหิม

พระราชาทรงหมายพระทัย จะทำลายข้าศึก
ศัตรูให้ราบคาบ เพื่อยึดเอากรุงพาราณสีให้จงได้ จึง

- ไสช้างมงคลบุกเข้าใกล้กำแพงเข้าไปทุกขณะ แต่ยังไม่
- เข้าไปใกล้ ช้างมงคลก็ยิ่งแลเห็นเหล่าทหารถูกเท
- ราดรดด้วยทรายร้อนจากบนกำแพงเมือง บ้างก็โดน
- ปล่อยหินลงมาทับ บ้างก็โดนประหารด้วยอุปกรณ์ต่างๆ
- จากบนกำแพงเมือง ทำให้ช้างมงคลบังเกิดความหวาด
- กลัวต่อความตาย ไม่กล้ารุกเข้าใกล้ประตูเมืองอีกต่อไป
- มีอาการหลีกหลบออกไปจนห่าง
- ฝ่ายคนฝึกช้างเห็นเช่นนั้น จึงปลอบใจแก่
- ช้างมงคลให้คลายหวาดกลัวว่า

“ดูก่อนกณฺฐร
มงคฺล ท่านเคยเข้าสู่
สงครามมาแล้ว มีทั้ง
ความกลัวกลัวอาทมาญ
มีกำลังมาก บัดนี้เข้าใจ
จนจะถึงประตูเมืองอยู่
แล้ว ไยจะถอยกลับเสีย
เล่า ท่านเคยเป็นยอด
นักรบ จงพุ่งเข้าไปหัก
ล้างพังล้มกลอน ทำลาย
ประตูเมืองให้พินาศ
แล้วบุกเข้าไปในเมืองให้
ได้โดยเร็ว ให้สมกับ
ความเป็นช้างศึกมหา
มงคฺลของพระราชาเถิด”

ช้างมงคฺลได้ฟังดังนั้น ก็หวนระลึกได้ถึง
ความอาทมาญที่เคยมี บังเกิดพลั้งใจขึ้นมาเต็มเปี่ยม
หันกลับวิ่งเข้าชนประตูเมืองสุดแรง กระทั่งประตูเมือง
พังทลาย นี่เพราะฟังคำสอนของคนฝึกช้างที่กล่าว
เพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น แล้วพระราชาก็ทรงเข้าเมือง
ได้ สามารถยึดกรุงพาราณสีเป็นผลสำเร็จ

.....

พระศาสดาทรงแสดงธรรมเทศานี้แล้ว ตรัสว่า
“ช้างมงคฺลในครั้งนั้น ได้มาเป็น
พระนันทะในบัดนี้ ส่วนคนฝึกช้างนั้นได้มา
เป็นเรตถาคตเอง”

กวมพุทธ

พญ.๒๑ พ.ย.๒๕๔๕

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ ข้อ ๖๗

พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๑๓

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๑๘๐)

คุณครู ในดวงใจ

○ ขวาลา

คุณครูในดวงใจ อาจารย์สุรพล ประยงค์พันธ์

อาจารย์แดงเป็นอาจารย์ประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖/๒ สอนวิชาคณิตศาสตร์ เป็นกันเองกับนักเรียนเสมอ เรียนตรงไหนไม่เข้าใจก็อธิบายให้จนเข้าใจ เจอ นักเรียนเมื่อไรก็จะทักทาย ยิ้มแย้มพูดคุยกันเหมือนเป็นเพื่อน อาจารย์จะคอย ฝ้าดูพฤติกรรมของเด็กนักเรียนในห้องทุกคน ใครทำอะไรไม่ดีก็จะตักเตือน แล้วอาจารย์ก็จำและทักทายนักเรียนทุกคนเสมอ เรียกว่ายุติธรรม สอนพิเศษ อาจารย์ก็จะสอนให้ทุกคนเหมือนกัน ไม่มีสอนเป็นกลุ่ม นักเรียนทุกคนรัก อาจารย์แดงมาก รวมถึงตัวข้าพเจ้าด้วย ซึ่งจริงๆ แล้วข้าพเจ้าจะไม่สนิทกับ อาจารย์คนไหนเป็นพิเศษ เพราะตัวเองเป็นคนเงิบๆ แต่อาจารย์ก็ทำให้ ข้าพเจ้ากล้าพูด กล้าคุยกับอาจารย์ รู้สึกสนิทสนม อาจารย์จะรับฟังและ แก้ไขปัญหาของนักเรียนทุกเรื่อง อีกอย่างหนึ่งที่ประทับใจคือ อาจารย์ เป็นคนที่ใช้ชีวิตที่เรียบง่าย ตัดดิน จึงทำให้เข้ากับนักเรียนได้ง่าย

อัจฉรา บุญทิม
โรงเรียนถาวรกุล

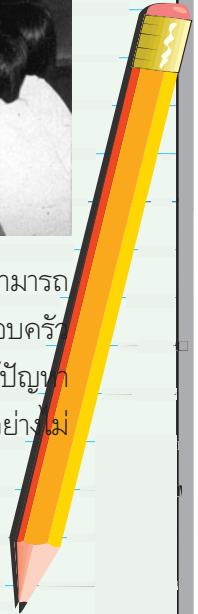
ครูที่ข้าพเจ้าประทับใจ ก็คือ **คุณครูนกวรรณ ศรีดาวเรือง** ท่านสอนภาษาอังกฤษอยู่ที่โรงเรียนสว่างแดนดิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร เป็นโรงเรียนมัธยมต้นที่ข้าพเจ้าเคยศึกษา โดยส่วนตัวแล้วข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษเท่าไร แต่อาจารย์เป็นคนแนะนำ และช่วยอธิบายในจุดที่ไม่เข้าใจ ทำให้ข้าพเจ้ารู้ว่า การไม่เข้าใจอะไรสักอย่างหนึ่งแล้วไม่ถามมันจะ

พอกพูนขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้เรารู้สึกเบื่อ แล้วอีกอย่างหนึ่งก็คืออาจารย์สามารถให้คำปรึกษาแก่ข้าพเจ้าได้ทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเรียน หรือเรื่องในครอบครัว เมื่อข้าพเจ้าท้อแต่อาจารย์จะคอยให้กำลังใจ พุดให้คิด เพื่อที่จะหาทางแก้ปัญหาได้ด้วยตัวเอง ทำให้ข้าพเจ้าเป็นคนที่กำลังเผชิญหน้ากับปัญหาต่างๆ ได้อย่างไม่หวั่นไหว

นายเพชร ทองปาน
โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

อาจารย์เจริญ แก้วพลี โรงเรียนประจวบวิทยาลัย เป็นอาจารย์ที่ข้าพเจ้า

รักมาก เพราะอาจารย์คอยดูแลและให้ความช่วยเหลือแก่เด็กนักเรียนทุกคน ไม่เคยคิดว่าคนนี้อาจารย์สอน คนนี้อาจารย์ไม่ได้สอน มีเด็กนักเรียนที่ไม่มีเงินค่าอาหารกลางวัน อาจารย์ก็จะให้เงิน นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖ ที่จะเดินทางไปสอบสัมภาษณ์โควตาต่างๆ ถ้ามาบอกอาจารย์ก็จะช่วยเหลือ ที่สำคัญเรื่องการเรียนอาจารย์สอนวิชาชีววิทยาซึ่งเป็นวิชาที่น่าเบื่อ แต่อาจารย์ทำให้วิชานี้กลายเป็นวิชาที่สนุกสนาน เร้าใจ ไม่่วงเวลาเรียน อาจารย์ไม่ได้สอนตามตำราแต่เพิ่มเติมความรู้ใหม่ๆ ที่นอกเหนือจากตำราให้แก่นักเรียนอีกมากมาย และอาจารย์ยังเป็นที่ปรึกษาที่ดี มีอะไรก็มาปรึกษากับท่านได้ ท่านจะคอยให้คำแนะนำเสมอ

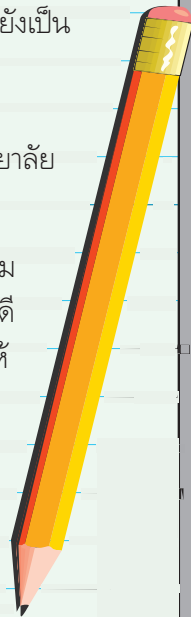

น.ส.ศิริพร กันตังกุล
โรงเรียนประจวบวิทยาลัย

ครูในดวงใจ อาจารย์จิราวัลย์ เนืองมัจฉา โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม อาจารย์เป็นผู้ที่เข้าใจลูกศิษย์แต่ละคนได้ดีมาก อาจารย์ไม่ได้เป็นคนใจดี ไม่ได้พูดจาไพเราะ แต่อาจารย์คล้ายแม่ สามารถปรึกษาได้ทุกอย่าง ให้ความเป็นกันเอง อาจารย์อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของนักเรียนหลายคน อาจารย์แนะนำเราว่า ควรปรับแก้ไขนิสัยตรงไหนของเราบ้าง อาจารย์จะจริงจังกับงานที่ทำมาก แต่ถ้าเวลาเล่นหรือทำกิจกรรมอาจารย์ก็จะมาร่วมสนุกด้วย พูดคุยตลกได้ดีกับนักเรียน

สายฝน พารา
โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม

คุณครูที่ข้าพเจ้าประทับใจมี ๒ ท่าน ท่านแรกชื่อ **อาจารย์มานัส จันทร์อยู่** เป็นอาจารย์หมวดวิทยาศาสตร์ มัธยมต้น โรงเรียนสตรีศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเรียนกับอาจารย์ท่านนี้ตอนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ วิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป ท่านเป็นบุคคลที่สมถะมาก มีความเป็นอยู่เรียบง่าย มีรถจักรยานยนต์เก่าๆ ซื้อมาจากบ้าน เป็นอาจารย์ที่ค่อนข้างใจดี สอนเข้าใจง่าย พุดเพเราะ ไม่สูบบุหรี่ จำนักเรียนได้ทุกคน

ท่านที่สองคือ **อาจารย์จินตนา ผาภิการ** เป็นอาจารย์ฝ่ายแนะแนว โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย ข้าพเจ้าได้เรียนกับท่านตอนมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ท่านเป็นอาจารย์ที่เข้าใจนักเรียนดีมาก สนใจ ให้ความสำคัญ ใจดี ให้กำลังใจดีมาก

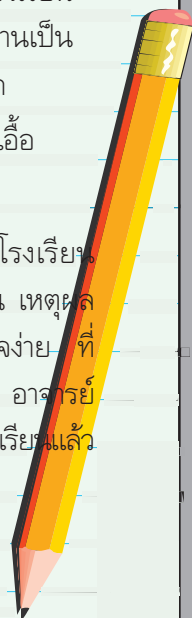

น.ส.ลัดดาวัลย์ สวัสดิ์เอื้อ
จากร้อยเอ็ด

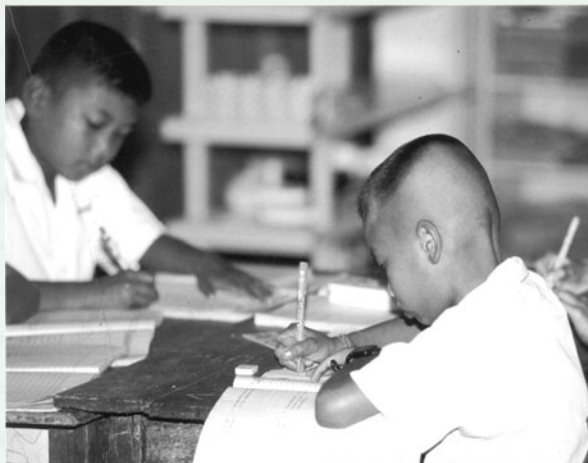
คุณครูที่ประทับใจมากที่สุดคือ **คุณครูพรณี เทพสูตร** โรงเรียนบ้านลาดวิทยา จังหวัดเพชรบุรี คุณครูสอนคณิตศาสตร์ดินนตอนมัธยมต้น เหตุผลที่ประใจและชื่นชอบเพราะคุณครูเป็นคนเก่งมาก มีเหตุผล และสอนเข้าใจง่าย ที่สำคัญก็คือ เป็นกันเอง ไม่ถือตัว รับฟังปัญหาของเราดีมาก นอกจากนี้ อาจารย์ยังสอนสูตรลัดการเข้าใจคณิตศาสตร์เร็วขึ้นให้อีกด้วยนอกเหนือจากสอนในห้องเรียนแล้ว คุณครูยังสอนพิเศษและให้กำลังใจเวลาเรียนด้วย

น.ส.ชนนิสา ศรีจันทร์
โรงเรียนบ้านลาดวิทยา

ครูในดวงใจ คืออาจารย์ดวงจันทร์ แสนวิชัย อาจารย์ประจำชั้นประถม
 ศึกษาปีที่ ๑ เพราะท่านเป็นคนประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้ตลอดระยะเวลาที่ผม
 เข้าเรียน ท่านเป็นคนที
 ใจดีมาก ยิ้มแย้มแจ่มใส
 เวลาที่ไม่เข้าใจอะไร
 ท่านก็อธิบายให้ฟัง เวลา
 ที่ทำการบ้านหรืองานที่
 โรงเรียน ท่านก็จะคอย
 ดูแลตลอด ถึงแม้จะ
 ไม่ใช่วิชาที่ท่านสอน
 ท่านก็จะเอาเวลาที่ท่าน
 ว่างมาคอยดูแลนักเรียน
 ของท่าน และยังมีอีก
 เหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ผมประทับใจท่านมากที่สุด นั่นก็คือ กิจกรรมเข้าค่าย
 พักแรมลูกเสือ ตอนผมอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ท่านก็จะมาคอยช่วยดูแล
 ตลอด เมื่อผมเจอปัญหาใหญ่ๆ ท่านก็จะมาให้คำปรึกษา ทำให้ผม
 สามารถฝ่าฟันอุปสรรคนั้นไปได้

นายเกรียงไกร สีเฮืองโคตร
 คณะสหเวชศาสตร์

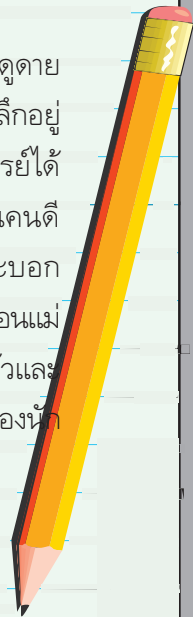

คุณครูในดวงใจ **อาจารย์ชูพรรณ ชื่นพรรณ** โรงเรียนปราชญ์ราชูราษฎร์
ดิฉันเรียกท่านว่า “**ป้าไก่**” ป้าไก่อสอนวิชาการแปลภาษาอังกฤษเบื้องต้น อ ๐๒๘ ก.
ป้าไก่อมีบทความภาษาอังกฤษมาให้แปล แต่ละบทความจะมีคุณธรรมแทรกไว้ด้วย
เช่น บทความเรื่องสงครามครูเสด ซึ่งทำให้เห็นความเลวร้ายของสงคราม คน
สองฝ่ายต้องมาสู้รบกัน ด้วยเหตุที่พวกเขาไม่ได้ก่อขึ้น เกิดความสูญเสียอัน
มหาศาล แต่มีสิ่งหนึ่งในสงครามนั้นที่เกิดขึ้นในหัวใจของทหาร ๒ ฝ่ายก็คือ
การให้ความช่วยเหลือกัน ไม่ฆ่าเติมกัน

นอกจากบทเรียนแล้ว ป้าไก่อจะสอนอยู่เสมอว่าอย่าเห็นแก่ตัว อย่าดูดย
อะไรที่เราพอจะทำได้เพื่อประโยชน์ส่วนรวมก็จงทำ สอนให้เป็นคนดี รำลึกอยู่
เสมอว่าควรกตัญญู ป้าไก่อจะเป็นอาจารย์ที่สอนคุณธรรมเสมอ บางอาจารย์ได้
มองข้ามตรงจุดนี้ไป ให้แต่วิชาความรู้ แต่ป้าไก่ออยากให้นักเรียนเป็นคนดี
ของสังคมกันทุกคน เวลาที่พวกเราทำตัวไม่ดี ป้าไก่อก็จะสอน จะบอก
จะเตือนทันทีที่พวกนักเรียนทุกคนรักป้าไก่อมาก ป้าไก่อเป็นทั้งอาจารย์และเป็นเหมือนแม่
ป้าไก่อทำเพื่อพวกเราได้โดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ถึงแม้ป้าไก่อจะอายุมากแล้วและ
สุขภาพร่างกายไม่แข็งแรงนัก ป้าไก่อก็ยังมาสอน มาทำหน้าที่ของครูที่ดีของนัก
เรียนตลอดมา

น.ส.รุจิเรศ พันจันทร์
โรงเรียนปราชญ์ราชูราษฎร์

ครูที่ข้าพเจ้าประทับใจคือ **อาจารย์พวงผกา ธรรมจักร** โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี

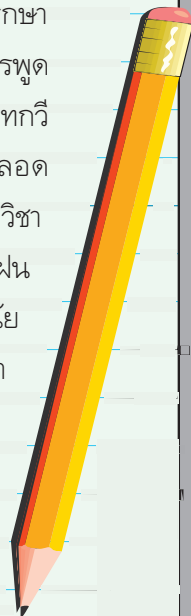
ท่านเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาไทย ซึ่งข้าพเจ้าเรียนกับท่านในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และมัธยมศึกษาปีที่ ๕

อาจารย์ยังโสด แต่อายุมากแล้ว รักนักเรียนมาก อาจารย์จะยิ้มเก่ง พูดชัดถ้อยชัดคำ และท่านยังเข้าใจและใจดีต่อนักเรียนทุกคน

ข้าพเจ้าประทับใจอาจารย์พวงผกา เพราะอาจารย์ใจดี เป็นที่ปรึกษา สั่งสอนแนะนำในทุกๆ เรื่อง โดยเฉพาะวิชาภาษาไทย ซึ่งยากไปหมดทั้งการพูด อ่าน เขียน ฟัง ตีความ จับใจความ การเขียนเรียงความ บทความ บทกวี ข้าพเจ้าได้เข้ารับการฝึกหัด โดยมีอาจารย์แนะนำให้คำปรึกษาโดยตลอด อาจารย์ฝึกให้ข้าพเจ้าอ่านและเขียน ส่งเสริมให้เข้าแข่งขันในส่วนของหมวดวิชาภาษาไทยด้วย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่เก่ง แต่อาจารย์ก็พยายามให้ข้าพเจ้าฝึกฝนอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าประทับใจที่อาจารย์เข้มงวดกวดขันเรื่องระเบียบวินัย เพราะต้องการให้นักเรียนทุกคนปฏิบัติให้สมกับเป็นนักเรียนที่แท้จริง ข้าพเจ้าดีใจที่เคยได้เรียนกับอาจารย์

ธิดิคมล สุขเย็น
โรงเรียนศรียานุสรณ์

ปลอบขวัญคนดี

ละอองน้ำหยดเล็กเล็กบนเหงื่อที่กลิ้ง
ไหลหยาดหยดตรงแต่ตรงแท้มีดิม
อยากค้นหาว่าใครทำเธอร้องไห้
ผ่านคืนวันขวัญหายดีร้ายปน

กำมือสิ่วเกี่ยวประสาทร้านมืออุ่น
เกาะ...หนทางข้างหน้าถ้ายังไกล
หยุดร้องไห้เสียทีเถิดที่รัก
ดาวทอแสงศรัทธาฟ้าเบื้องบน

คือเงารับไฉนเย็นตาสิ่นิม
ตาหลับหิวนิ่งนิ่มนวลไฉนใครบางคน
ซ่อนมุมใจที่ลับและลับสน
เธอทุกขานเพื่อค้นหาว่าอันใด

มิตรภาพหวานหอมกว่าลิ้นไหน
ไฉนยากไร้อุ่นเอื้อเฟื้อทุกคน
หากเห็นอ่อนน้อมก็ให้ไว้สักหน
จะปลอบคนอ่อนน้อมให้ปล้ำเย็น

❖ ทองกลางแดง

๔ ก.ค. ๔๔

ฉันจำได้ว่า พวกเราเริ่มแวะเยี่ยม
เยียนทักทายคุณยายเพ็กลิ้ง **“ท่านผู้เฒ่า
ทวนกระแสน้ำปฐมอโศก”** หลังจากที่ฉัน
สูญเสียคุณยายของฉัน เมื่อประมาณ
ต้นเดือนมีนาคม ๒๕๔๒ การสูญเสีย
คุณยายอายุ ๙๔ ปี ที่มีร่างกาย
แข็งแรง สติสัมปชัญญะสมบูรณ์
ด้วยโรคหัวใจล้มเหลว ทำให้ฉัน พี่สาว
ลูกสาวและลูกชาย อดคิดถึงคุณยาย
ของเราไม่ได้ เมื่อได้พบคุณยาย
เพ็กลิ้ง พวกเราจึงเข้าไปทักทาย พุดคุย
พอทราบว่า ท่านอายุไล่เลี่ยกับคุณยาย
ของเรา คุยเก่ง มีอัธยาศัยดี ก็อดไม่ได้

ประทับใจ คุณยายเพ็กลิ้ง

ที่จะรักและยึดมาเป็นคุณยายของเราหลายๆ ฉันยังบอกคุณยายเพ็กลั้งว่า คุณยายของฉันก็อายุไล่เลี่ยกันแต่ไม่กล้าที่จะบอกว่าท่านได้เสียชีวิตไปแล้วเมื่อไม่นานมานี้เอง

เดิมพวกเราจะขับรถตามไส่บาตรสมณะและลิกขมาตุของปฐมอโศกทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ จำได้ว่าตั้งแต่ลูกสาวของฉันอายุประมาณ ๔-๕ ขวบ ซึ่งลูกสาวจะอายุครบ ๒๐ ปี ในเดือนตุลาคม ๒๕๔๕ นี้ ในช่วง ๓-๔ ปีที่ผ่านมา ฉันมีความคิดว่าพวกเราน่าจะได้เข้าไปในวัดบ้าง จึงเปลี่ยนจากการไส่บาตร เป็นการนำอาหารไปถวายสมณะที่ศาลาในวันอาทิตย์แทน นี่คือสาเหตุที่ทำให้พวกเราได้พบและรู้จักกับคุณยายเพ็กลั้ง

คุณยายเป็นคนคุยเก่ง ร่างกายแข็งแรง มีลักษณะเป็นชาวจีน รูปร่างสมส่วน เก้าอี้มมวยแบบคนจีนที่เรียกว่า “ต่าจ้ง” ซึ่งฉันจำได้ว่าสมัยเป็นเด็กฉันจะเป็นคน “ต่าจ้ง” ให้คุณย่าของฉันเสมอ ต่อมาไม่นานคุณยายก็ตัดผมสั้น ท่านเล่าว่าญาติธรรมมาตดให้และบอกว่าสบายดี สระก็ง่าย หวีก็ง่าย คุณยายช่วยเหลือตัวเองได้ดี

ต่อไปนี้จะเขียนถึงคุณยายในเรื่องต่างๆ ที่ฉันประทับใจ

เยี่ยมญาติทุกวันอาทิตย์

ทุกวันอาทิตย์เราจะเตรียมอาหารไปถวายสมณะ และนำลูกยอสุกที่คุณแม่ของฉันเก็บไว้ไปถวายลิกขมาตุ เป็นหญิง เพื่อใช้น้ำลูกยอ หลังจากທີ່ลิกขมาตุเป็นหญิง ย้ายไปประจำที่ศาลือโสภ ทุกวันอาทิตย์เราก็จะทำน้ำลูกยอไปถวายสมณะและลิกขมาตุที่ศาลา และต้องเตรียมไปเผื่อคุณยายเพ็กลั้ง ๑ ถุง ทุกครั้งที่เรานำของขึ้นศาลาเรียบร้อยแล้ว พวกเราก็จะต้องเดินไปเยี่ยมคุณยายที่บ้าน **“ขิมเลียงเลียง”** ซึ่งท่านเล่าให้ฟังว่า ท่านกุสโลเป็นผู้ตั้งชื่อบ้านให้ เมื่อพวกเราไปถึง คุณยายจะหยุดทำงานที่กำลังอยู่ แล้วกุสิจุจมานั่งคุยด้วย พวกเราจะอยู่พูดคุยกับท่านสักพักใหญ่ จึงลากลับ

สภาพความเป็นอยู่ของคุณยาย

พวกเรามักพบคุณยายในชุดเสื้อผ้าที่สะอาดสะอ้าน กางเกงขายาวสีน้ำเงินหรือสีดำ เสื้อคอกลมแขนยาว สีฟ้าและมักจะมียอยปะขุน ครั้งหนึ่งเคยเห็นคุณยาย กำลังนั่งปะกระเปาะเสื้อที่ขาดเพราะใส่กุญแจบ้านที่มีน้ำหนักมากบ่อยๆ คุณยายล้างจานชามเอง หลายครั้งที่พบท่านกำลังนั่งซักเสื้อผ้า แรกๆ พวกเราก็อดคิดตำหนิลูกหลานของคุณยายไม่ได้ว่า ทำไมจึงปล่อยให้ท่านมาอยู่คนเดียว และต้องทำงานเหล่านี้เองทั้งๆ ที่ท่านก็อายุมากแล้ว แต่พอได้พูดคุยจึงรู้ว่าคุณยายเป็นคนสันโดษ เป็นผู้มีธรรมะในใจ มีความสุขและพอใจ

กับความเป็นอยู่ มี ๒-๓ ครั้ง ที่เราไปเยี่ยมแล้วพบ
คุณยายหลับนอนอยู่บนเตียงไม้ในบ้าน เมื่อเข้าไปดู
เห็นท่านไม่ได้เป็นอะไร เพียงแค่นอนหลับเฉยๆ เรา
จึงไม่ปลุก ได้แต่วางถุงน้ำลูกยอไว้รวมกับอาหารอื่นๆ
คิดว่าเมื่อคุณยายตื่นและเห็นของฝาก ก็คงรู้ว่าพวกเรา
มาเยี่ยม

คำสอนและพรจากคุณยาย

คุณยายเป็นคนขยัน ความจำดีมาก ท่านพูด
ภาษาไทยได้ดีแต่ก็ชอบพูดภาษาจีน ซึ่งฉันและพี่สาวพอ

จะฟังรู้เรื่องและพูดได้บ้าง

แต่ลูก ๒ คนของฉัน

ไม่รู้เรื่องเลย พอจะ

รู้เป็นคำๆ เพียง

ไม่กี่คำ เวลา

คุณยายพูดเป็น

ภาษาจีน ลูก ๒ คน

ก็จะนั่งปากห่อ

และถามฉันว่า

ท่านพูดอะไรบ้าง

มีอยู่ครั้งหนึ่งฉัน

ไม่ได้ไปวัดด้วย

ลูกชายเล่าให้ฟังว่า

เขาได้พูดภาษาจีนไปคำหนึ่ง

น่าจะเป็นคำว่า “หมั่งก๊ก” ที่แปลว่า กรุงเทพฯ เท่านั้น

แหละ คุณยายพูดภาษาจีนกับเขาเป็นชุดเลย ส่วน

มากฉันมักจะเป็นคนคุยและพูดโต้ตอบกับคุณยาย

ท่านจะเล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟัง ฉันบอกท่านว่าฉันก็

แซ่เอี้ยเหมือนกัน คุณยายเล่าเรื่องเมืองจีน เล่าเรื่อง

เหมาเจ๋อตงซึ่งฉันฟังรู้เรื่องบ้าง ไม่รู้เรื่องบ้าง

สิ่งที่คุณยายมักสอนฉันและลูกๆ ก็คือ ท่านจะขมื่อขึ้นมาแล้วก็จะนับทีละนิ้วและบอกว่า หนึ่ง คิดดี สอง พุดดี สาม ทำดี สามอย่างนี้ให้ทำเสมอ พระพุทธเจ้าสอนว่า ทำดีจะได้ดี เวลาพวกเราลากลับท่านก็จะให้พรว่า **“สุดใจพอท่อ”** คือ ให้คุณพระคุ้มครอง คุณยายมีความสุขที่ได้พุดคุยกับพวกเรา และเราก็มีความสุขที่ได้พุดคุยกับท่านเช่นกัน

ความเป็นผู้รู้จักพอของคุณยาย

ช่วงตรุษจีน เป็นธรรมเนียมของคนจีนที่เวลาจะไปเยี่ยมเยียนใคร จะต้องมีส้ม ๔ ผลไปฝากกันเพื่อ

เป็นสิริมงคล ธรรมเนียมนี้ฉันจำได้ตั้งแต่สมัยเป็นเด็กๆ และปฏิบัติมาโดยตลอด ฉะนั้นในอาทิตย์ช่วงเทศกาลตรุษจีนที่พวกเราเข้าวัด จึงเตรียมส้ม ๔ ผลไปฝากคุณยายตามธรรมเนียมจีนด้วย เราพูดภาษาจีนว่า **“ซันเจียอยู่ฮี้ เซงทีเกียงคัง”** ซึ่งแปลว่า ปีใหม่นี้ขอให้คิดอะไรได้ตั้งใจ และมีสุขภาพที่แข็งแรง คุณยายก็ได้ให้พรพวกเรากลับมาเช่นกัน ส่วนส้ม ๔ ผลท่านไม่ยอมรับไว้หมด รับไว้แค่ ๒ ผลคืนเรามา ๒ ผล ซึ่งก็เป็นไปตามธรรมเนียมที่ถือปฏิบัติกัน บ่อยครั้งที่เราเตรียมของไปฝากหลายอย่าง แต่ท่านจะรับไว้เพียงอย่างเดียว หรือไม่รับเลยยกเว้นน้ำลูกยอ โดยจะบอกว่ามีอาหารที่ตักไว้พอแล้ว ถ้าเอาไว้อีกก็จะเหลือ จึงคืนเรามาและสอนว่า กินก็แค่พออิ่ม ไม่ต้องกักตุนให้เอาไปเผื่อแผ่คนอื่น แบ่งให้คนอื่นๆ ได้กินบ้าง

การป่วยของคุณยาย

เรามักถามไถ่เรื่องสุขภาพว่า คุณยายมีโรคประจำตัวอะไรบ้าง ท่านบอกไม่เป็นโรคอะไรเลย ฉันเห็นข้อมือนิ้วมือเท้าของคุณยายหงิกงอ จึงถามว่าปวดมั๊ย ที่ถามเพราะว่าฉันเป็นโรครูมาตอยด์ ถ้าไม่ดูแลรักษา ก็จะมีสภาพนิ้วมือเท้าที่หงิกงอและเจ็บปวดมาก

แต่คุณยายบอกว่าไม่เจ็บไม่ปวด แสดงว่า ท่านไม่ได้เป็นโรครูมาตอยด์ สภาพหิงกอเป็นธรรมชาติ จำได้ว่าในวันอาทิตย์หนึ่งช่วงก่อนวันวิสาขบูชาปีนี้ เราไปเยี่ยมคุณยายตามปกติ แต่บ้านปิด เราจึงถามคุณป้านวลซึ่งอยู่บ้านตรงข้าม จึงทราบว่าคุณยายเป็นลมและไปโรงพยาบาล เมื่อทราบที่ท่านอยู่ที่โรงพยาบาลสนามจันทร์ ฉันและพี่สาวจึงไปเยี่ยม ได้พบสมณะและญาติธรรมหลายคน ลักพักท่านสมณะกลับไป ฉันและพี่สาวจึงได้พูดคุยกะถามถึงการป่วยทราบว่า คุณยายเป็นลมล้มพับลงขณะนั่งปอกกระเทียม

ให้ส่วนกลาง จึงรีบนำส่งโรงพยาบาล พี่สาวของฉันได้แต่ยืนน้ำตาไหล ฉันไม่มีอาการเศร้าโศก ส่วนหนึ่งอาจมาจากการที่เห็นคุณยายของฉันลื่นล้มไปต่อหน้า ทำให้ฉันเห็นสังขารของชีวิตว่าความตายเป็นเรื่องปกติในงานศพ ฉันก็ไม่ได้ร้องไห้ฟูมฟายเหมือนลูกหลานคนอื่นๆ พี่อรรถบอกว่าจะไม่มีการต่อห่อใดๆ ให้คุณยายเพิกlings และจะนำกลับไปพักฟื้นที่บ้านในปฐมอโศก ตอนนั้นฉันคิดว่าคราวนี้ท่านคงจะสิ้นบุญแล้ว จึงตั้งจิตอธิษฐานว่า หากคุณยายยังมีบุญก็ขอให้มีชีวิตอยู่ต่อ และหายเป็นปกติเพื่ออยู่สั่งสอนลูกหลานเป็นตัวอย่างให้ลูกหลานคิดดี พูดดี ทำดี แต่ถ้าหากถึงอายุขัยแล้ว ก็ขอให้คุณยายละโลกนี้ไปอย่างสงบอย่าได้ทุกข์ทรมาน

๕ ปาฏิหาริย์ของคุณยาย

ฉันคิดว่า เป็นปาฏิหาริย์ที่คุณยายสามารถกลับมาอยู่ที่บ้านในปฐมอโศกได้อีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ท่านกลับมา พวกเราก็แวะเวียนไปเยี่ยมทุกวันอาทิตย์ ท่านจำพวกเราได้ มีความจำดี แต่พูดไม่มีเสียงเนื่องจากสมองส่วนนี้เสียไป พี่สาวของฉันและลูกสาวก็ได้แต่น้ำตาไหล ฉันก็ไม่รู้ว่าเขาร้องไห้เพราะอะไร

สงสาร ดีใจที่ท่านไม่ตาย หรือคิดถึงยายของเราที่
ตายไป แต่ฉันไม่เคยน้ำตาไหล เวลาเยี่ยมคุณยายฉัน
มักจับไม้จับมือท่าน พูดคุยต่างๆ ที่คุณยายคุยอะไรมา
ฉันไม่รู้เรื่องเลย แต่จากรอยยิ้มและแรงที่จับมือฉัน
ทำให้ฉันรู้ว่าคุณยายดีใจ มีความสุข และท่านก็
แข็งแรงดี ฉันไม่คิดว่าคุณยายจะสามารถเอาชนะ
ความเจ็บป่วยได้ถึงขนาดนี้ ฉันยกนิ้วแม่มือให้และ
บอกว่าท่านเก่งมาก ฉันได้ประจักษ์แล้วว่า จิตที่
เข้มแข็งและมีแต่กุศลจะสามารถเอาชนะทุกอย่างได้
เสียดายที่คุณยายไม่มีเสียงจึงไม่สามารถสื่อให้เข้าใจ
กันได้ ไม่เช่นนั้นพวกเราคงได้รับรู้หรือได้คำสอนอะไร
ดีๆ อีกมากมาย นี่คือนิสัยที่ทำให้ฉันไม่ทอดทิ้งที่จะเอา
ชนะโรครุมตอยดีที่เป็นอยู่

ปฎิหาริย์ครั้งที่สอง

หลังจากที่คุณยายกลับมาอยู่ที่ปฐมอโศก
พวกเรา ก็แวะเวียนมาเยี่ยมทุกวันอาทิตย์ ยกเว้น
อาทิตย์ที่ไม่ได้เข้าวัด มีอยู่ ๒ ครั้งที่เราเข้าไปเยี่ยม
และพบว่าคุณยายต้องเข้าโรงพยาบาลอีก เราไม่ได้
ไปเยี่ยมท่านที่โรงพยาบาล ได้แต่โทรศัพท์ถามอาการ
จากพี่อารมณ์ ทราบว่าต้องผ่าตัดต่อมไทรอยที่อีกเสบ

และกลับมาพักฟื้นที่บ้านในปฐมอโศกได้ ฉันคิดว่า
คุณยายคงต้องจากพวกเราไปแน่แล้วคราวนี้ ยังถาม
พี่อารมณ์ว่า ได้เตรียมเสื้อผ้าที่จะให้คุณยายใส่เพื่อ
เดินทางไปไหว้พระตามธรรมเนียมคนจีนหรือยัง จำได้
ว่าตอนคุณยายของฉันไม่สบายมากๆ ท่านสั่งลูกหลาน
ให้ใส่ชุดเดินทางไป “ไปชุด” ซึ่งเป็นเสื้อผ้าหลายชั้น
ใส่รอไว้เวลาใกล้จะสิ้นลม คุณยายของฉันบอกว่า
ท่านจะเดินทางแล้ว ฉันยังโวยวายว่า ท่านยังดีๆ อยู่
จะตายได้อย่างไร ปรากฏว่าพอเที่ยงคืนไปแล้ว
คุณยายไม่ตายและสั่งให้ถอดเสื้อผ้าและรองเท้าออก
แล้วก็อยู่ต่อมาได้อีกนาน นี่คือนิยามของธรรมเนียมของ
คนจีนที่ใกล้จะสิ้นลมจะต้องใส่เสื้อผ้าชุดขาวและชุดสืบลายงาม
อีกหลายชั้น รวมทั้งถุงเท้า รองเท้า ถือมัด ถือ“เตี้ยบ”
ทราบมาว่าคือหนังสือเดินทางตามความเชื่อของคนจีน
ไว้ให้พร้อม ฉันไม่ทราบว่าการณีคุณยายเพ็กถึงจะต้อง
เตรียมแบบนี้หรือไม่ ฉันคิดว่าเป็นธรรมเนียมของ
ชาวจีนที่ลูกหลานต้องจัดเตรียมให้ท่าน แต่ที่แน่ๆ ก็คือ
จากวันนั้นมาอีกหลายเดือนแล้ว คุณยายก็ยังไม่ต้อง
ใส่ชุดเดินทาง นี่คือนิยามที่ให้คุณยายมีอาการ
ดีขึ้นเป็นครั้งที่สอง

ขึ้นชมคุณยาย

ญาติๆ ที่เฝ้าคุณยายเล่าว่าคุณยายเป็นคนใช้ที่น่ารักมาก ไม่อวดแถม ยกเว้นมีการดื้อเล็กๆ เช่น ไม่ยอมกินข้าวเป็นบางครั้ง คุณยายกินยาน้อยมาก ส่วนใหญ่ใช้อาหารเป็นยา เป็นอาหารธรรมชาติจากบ้านปัจฉยสี่ ทุกครั้งที่ฉันไปเยี่ยม ท่านจะจำได้และยิ้มอย่างมีความสุข มีอยู่ครั้งหนึ่งพอเดินเข้าบ้านเห็นท่านนั่งบนรถเข็น พวกเราตื่นตื่นและดีใจมาก เมื่อหลายอาทิตย์ก่อน ฉันบอกพี่อารมณ่ว่าอยากเขียนเล่าเรื่องของคุณยายไว้ แต่ยังไม่ได้อ่านบันทึกที่วันอาทิตย์นี้พี่อารมณให้หนังสือ **“ท่านผู้เฒ่าทวนกระแส”** ซึ่งเป็นเรื่องราวของคุณยายเพ็กถึง ฉันอ่านแล้วยิ่งประทับใจในตัวท่านมากขึ้น ทำให้ต้องรีบเขียนบันทึกนี้ไว้ และหากเป็นไปได้ก็ต้องการเผยแพร่ให้คนอื่นๆ ได้รับรู้เช่นกัน

มีอยู่วันหนึ่ง เราเห็นกระดาดวางรองอยู่ใต้ต้นไม้หน้าบ้านและมีขันกกองอยู่ คุณยายบอกว่ามีนกคู่นี้อาอาศัยอยู่บนต้นไม้ตอนกลางคืน และจะขีลงบนพื้น คุณยายไม่ต้องการให้พื้นสกปรก ขณะเดียวกันก็ไม่คิดจะไล่กไป จึงแก้ปัญหาด้วยการนำกระดาดมารองขึ้นกและนำไปทิ้ง นี่คือตัวอย่าง

ความเมตตาสัตว์ของคุณยายที่ฉันได้สัมผัสด้วยตนเอง ฉันคิดว่าด้วยจิตที่เป็นกุศล เป็นผู้มีธรรมะในดวงใจ การละเว้นการกินเนื้อสัตว์และไม่ฆ่าสัตว์ รวมทั้งไม่รังแกสัตว์ของคุณยายเป็นเหตุปัจจัยให้คุณยายมีอายุยืนยาวด้วยสุขภาพที่แข็งแรงสมบูรณ์ มีสติสัมปชัญญะปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ การล้มป่วยอย่างกะทันหันของคุณยาย คงสืบเนื่องมาจากความเสื่อมของอวัยวะที่ถูกใช้งานมานาน แต่ท่านก็สามารถผ่านพ้นความตายมาได้อย่างอัศจรรย์ ฉันคิดว่าผู้ป่วยจะมีอาการดีขึ้นหรือไม่ขึ้นอยู่กับตัวผู้ป่วยเองเป็นสำคัญ และอีกสิ่งหนึ่งก็คือญาติผู้ดูแล คุณยายโชคดีที่มีลูกหลาน

ดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ฉันคิดว่าคุณยายไม่ใช่ผู้ป่วย
หรือก เพียงแต่มีสภาพร่างกายที่ไม่อำนวยให้เดินเหิน
และช่วยเหลือตัวเองได้อย่างแต่ก่อน แม้ว่าท่านจะไม่
สามารถลุกขึ้นมาเดินและทำงานตามปกติได้ ฉันคิดว่า
ท่านต้องรู้และยอมรับความจริงตามความเป็นจริง
ท่านจะไม่รู้สึกทุกข์ไปกับอาการป่วย และแม้ว่าต้อง
ละสังขารจากโลกนี้ไป ฉันคิดว่าจิตของท่านก็จะต้องไป
สู่ที่ดีและเป็นสุขอย่างแน่นอน และถึงอย่างไรท่านก็จะ
เป็น “อาม่า” ที่อยู่ในใจของพวกเราทุกคนเหมือนเดิม
ตลอดไป

เยี่ยมครั้งสุดท้าย

วันอาทิตย์ที่ ๒๙ ก.ย.๔๕ เราเข้าวัดและไป
เยี่ยมคุณยายตามปกติ ท่านซูบลงมาก แต่ยังสามรถ
จับและบีบมือของฉันแน่น คุณป้าหวังส์เล่าว่าคุณยาย
ไม่ยอมกินข้าวมาหลายวันแล้ว และเมื่อหลานว่า “ไอ้ชื่อ
ไปสุตรอ” ท่านก็พยักหน้า นั่นคือคุณยายพร้อมที่จะ
ละสังขารแล้ว ฉันฟังแล้วรู้สึกว่าจะไม่ได้มาเยี่ยม
คุณยายอีกแล้ว ฉันบอกท่านว่าไม่ต้องเป็นห่วงอะไร
แต่ก็ไม่กล้าที่จะบอกให้ท่าน “ชื่อไปสุตร” วันจันทร์
ฉันโทรถามอาการคุณยายจากพี่อารมณแต่ไม่พบ

วันพฤหัสบดีฉันนั่งอ่านบันทึกเรื่องความตายแค่ปลายจมูก
ซึ่งเป็นบันทึกเกี่ยวกับคุณยายของฉันในวันที่ท่านสิ้นลม
พบข้อความว่า ก่อนยายจะตายท่านไม่ยอมกินข้าวมา
๒ วัน พออ่านถึงตรงนั้นฉันรีบยกโทรศัพท์หาพี่อารมณ
แล้วก็โทรหาจากเด็กที่รับสายว่า คุณยายสิ้นลมแล้ว
เมื่อคืนนี้

งานศพคุณยาย

เราเข้าวัดในคืน
วันพฤหัสบดีเพื่อร่วมงาน
บำเพ็ญกุศลศพคุณยาย
งานศพที่นี้จะไม่มีการ
สวดเหมือนในวัดทั่วๆ

ไป แต่จะมีการเทศน์ให้ผู้ร่วมงานฟัง ซึ่งดูจะได้
ประโยชน์กว่าการสวดภาษาบาลีที่ฟังไม่รู้เรื่อง หลัง
จากสมณะเทศน์จบ เราเข้าไปกราบศพคุณยาย พี่สาว
ฉันร้องไห้อีก ครั้งนี้คิดว่าเป็นการร้องไห้เพราะอาลัย
คุณยาย ส่วนฉันรู้สึกใจหายอย่างไรบอกไม่ถูก แต่ก็
คิดว่าท่านไปสบายแล้วตามกุศลที่ได้สั่งสมมาตลอดชีวิต
คืนวันเสาร์ท่านจันทร์มาเทศน์หน้าศพ ท่านมีความ
ผูกพันกับคุณยายครั้งสมัยที่ท่านเดินธุดงค์และปักกลด

ที่บ้านคุณยาย เราได้
ฟังพี่อารมณ์เล่าให้
ท่านจันทร์ฟังว่า คืบ
วันพุธมือเท้าของ
คุณยายเริ่มเย็น ญาติๆ
จึงทำความสะอาดร่างกาย
และเตรียมใส่เสื้อผ้า
ใหม่ให้ รวมทั้งเตรียม
“เตียง” ให้คุณยายถือ
พนมมือไว้ตรงหน้าอก
ตั้งเวลาประมาณ ๔

ทุ่ม ญาติๆ นั่งเจตสมถะเพื่อส่งวิญญาณคุณยาย
จนถึงเวลาประมาณ ๐๑.๕๕ น. ของวันพฤหัสบดี ท่าน
ก็สิ้นลมอย่างสงบ นี่คือการปิดฉากชีวิตที่สง่างามอย่างยิ่ง

เวลาบ่าย ๒ โมงของวันอาทิตย์ เราทั้ง ๔ คน
ได้เข้าร่วมงานฌาปนกิจศพคุณยาย มีผู้มาร่วมงาน
มากมาย ฟ่ำครีမ်แต่ฝนไม่ตก ท่านดึกขวีโรเทศน์
หน้าศพเป็นครั้งสุดท้าย ท่านกล่าวว่า คุณยายคือครู
ผู้ยิ่งใหญ่ที่เข้าถึงสวรรค์ตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่ คือ มี
ความเป็นอยู่ที่สงบ กินเจ มักน้อย สันโดษ ฉะนั้น
เมื่อท่านจากโลกนี้ไปแล้ว บุญกุศลที่ท่านสั่งสมไว้

ย่อมส่งให้ท่านไป
สู่สวรรค์ในภพ
ชาติที่ดีอย่าง
แน่นอน และ
เราก็สัมผัสได้
จริงๆ เพียงแค่
เวลา ๓ ปีเศษ
แม้เราไม่ใช่ญาติ
ทางสายเลือด แต่
ก็เป็นญาติธรรมที่มีความ

ผูกพันกับคุณยาย ฟังท่านดึกขวีโรเทศน์แล้วรู้สึก
คอแข็งเหมือนมีก้อนอะไรมาจุกอยู่ที่คอแต่ไม่ร้องให้
ส่วนพี่สาวฉันก็ร้องไห้เป็นครั้งสุดท้ายให้กับคุณยาย
ที่พวกเรารักนับถือและผูกพัน ร่างของคุณยาย กลับ
สู่ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟแล้ว แต่คุณยายเพิกlingsจะคงอยู่
ในความทรงจำของพวกเราตลอดไป คุณยาย “ยอมจน”
ท่านผู้เฒ่าทวนกระแสแห่งปฐมอโศก

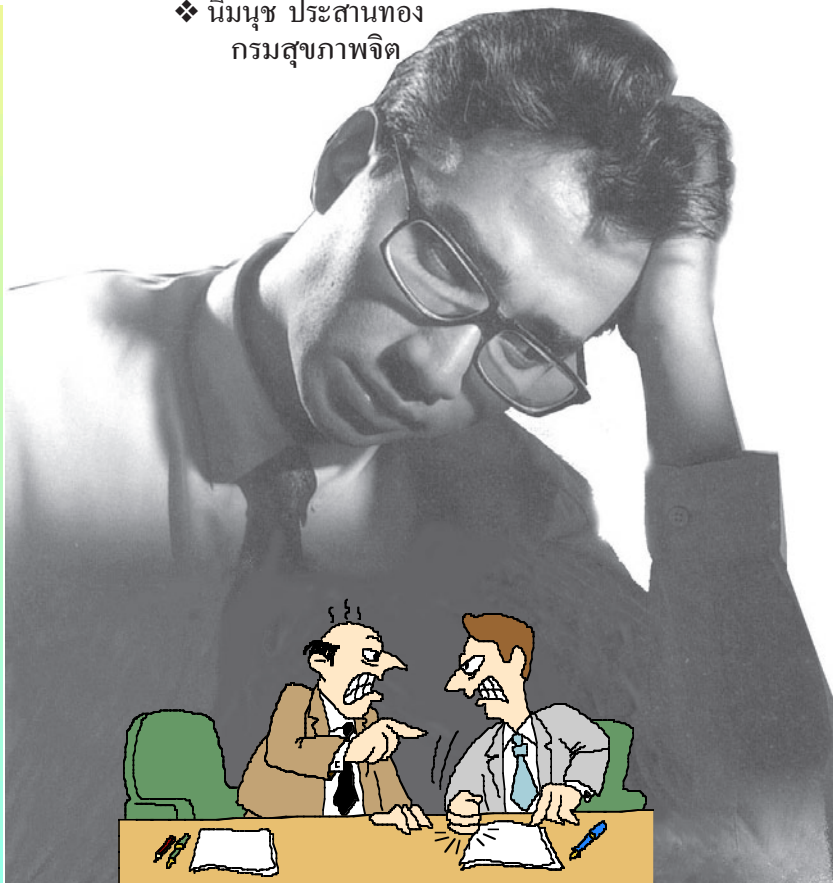
เรื่องของ

ความยุติธรรม

❖ นิมนท์ ประสานทอง
กรมสุภาพจิต

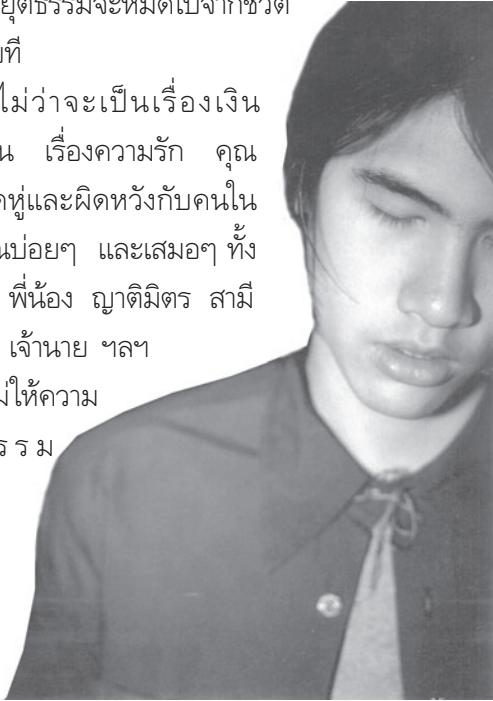

ความยุติธรรม
ใครๆ ก็ต้องการ ใครๆ ก็
เรียกร้องความยุติธรรม
แต่จริงๆ แล้วสิ่งที่คุณ
เรียกว่า ความยุติธรรม
เป็นความยุติธรรมจริงๆ
หรือเป็นความยุติธรรม
ก้ำมะลอ

หลายครั้งใช้มัยที่คุณมักจะเกิดความรู้สึกว่าคุณ
ไม่ได้รับความยุติธรรม คนพวกนั้นลำเอียง คนพวกนี้
มีอคติกับคุณ คนพวกนั้นช่างเลวร้ายกับคุณจริงๆ
สวรรค์ช่างไม่ปราณีคุณเอาเสียเลย สิ่งร้ายๆ มักจะมา
เกิดกับคุณเสมอๆ คุณไม่เคยได้รับความสุขและความ
สมหวังในชีวิตก็เพราะคนพวกนั้น คุณไม่รู้ว่ามีใคร
ความอยุติธรรมจะหมดไปจากชีวิต
คุณเสียที

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเงิน
เรื่องงาน เรื่องความรัก คุณ
รู้สึกหตุและผิดหวังกับคนใน
ชีวิตคุณบ่อยๆ และเสมอๆ ทั้ง
พ่อแม่ พี่น้อง ญาติมิตร สามี
ภรรยา เจ้านาย ฯลฯ
ต่างก็ไม่ให้ความ
ยุติธรรม
กับคุณ

ในความหตุที่อแท่หมดหวัง สิ้นกำลังใจนั้น
คุณแน่ใจแล้วหรือว่าความอยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับคุณ
นั้นมาจากคนต่างๆ เหล่านั้น ไม่ได้มาจากตัวตนของ
คุณเอง คุณแน่ใจหรือว่าความยุติธรรมที่คุณเรียกร้อง
นั้นไม่ได้เป็นการเรียกร้องเพราะต้องการหาเหตุผล
เข้าข้างตัวเอง ซึ่งถ้าคุณเรียกหาความยุติธรรมเพื่อ

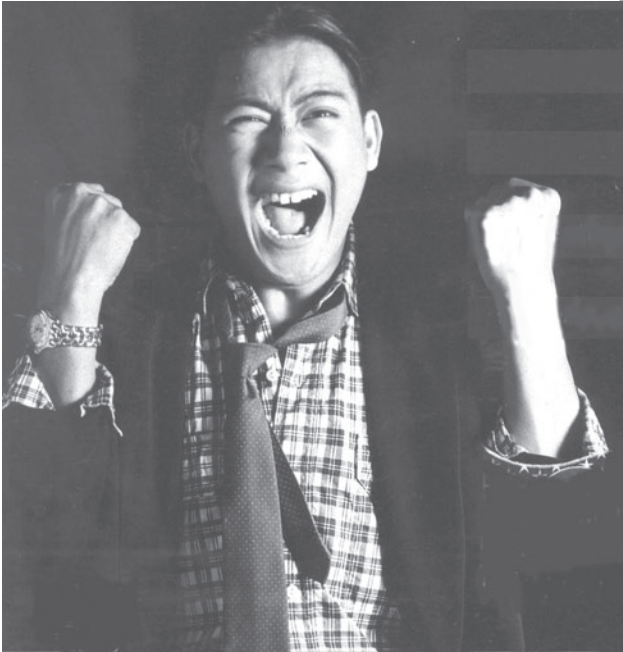
- ให้คุณได้รับการยกเว้น ไม่ต้องทำตามกฎ
เกณฑ์ที่สังคมกำหนด

- เรียกร้องความสนใจและความสงสารจากผู้อื่น
ให้คุณได้รับสิทธิต่างๆ ที่คุณต้องการ

- หาข้ออ้างมาสนับสนุนการกระทำผิดของคุณ โดยอ้างถึงคนอื่นที่ทำผิดเช่นเดียวกับคุณ แต่ทำไมเขาไม่ได้รับโทษ

- ควบคุมคนที่อยู่รอบข้างคุณให้ทำตามความต้องการของคุณ

- ใช้ข้ออ้างเข้าข้างตนเองว่าการตัดสินใจของคุณนั้นมีความยุติธรรม

- ใช้เป็นข้ออ้างในการอาฆาตพยาบาทและปฏิบัติการจองเวรกับคนที่ทำให้คุณเจ็บ

- เพื่อสร้างความสำคัญให้ตนเอง เพื่อให้คนอื่นเห็นว่าคุณเป็นคนดี มีหลักการ มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี และคุณก็รู้สึกว่าคุณนั้นมีความดีเหนือผู้อื่น

ฯลฯ

สิ่งที่กล่าวมานั้นเป็นการเรียกร้องความยุติธรรมแบบผิดๆ และถ้าคุณยังใช้เหตุผลมากล่าวอ้างเช่นนี้ คุณย่อมจะได้รับความเสียใจ ความผิดหวังอย่างแน่นอน และจะเกิดกับคุณบ่อยๆ เสียด้วย แล้วคุณจะมีสุขได้อย่างไร คุณต้องการให้ชีวิตของคุณต้องจมอยู่กับทุกข์ ความผิดหวังบ่อยๆ อย่างนั้นหรือ ถ้าคุณอยากจะยุติความเสียใจและผิดหวังแล้วละก็ มีคำแนะนำดังต่อไปนี้

- สำรวจสิ่งที่คุณคิดว่าเป็นเรื่องที่คุณไม่ได้รับความยุติธรรมในชีวิตคุณว่ามีกี่เรื่อง อะไรบ้าง ถ้าถามคุณว่า คุณสามารถจะตัดความผิดหวัง ความเสียใจจากชีวิตคุณไปให้หมดได้ไหม คุณก็คงตอบว่าไม่ได้จริงๆ แล้วคุณไม่จำเป็นจะต้องเอาตัวเองไปผูกอยู่กับความเสียใจนั้น คุณอยากจะทำอะไร คุณก็ทำได้ ถ้าสิ่งนั้นไม่ได้ทำให้คุณหรือใครเดือดร้อน

- เลิกเอามาตรฐานในชีวิตของคุณไปใช้กับคนอื่น ๆ อะไรที่ไม่ตรงกับหลักการหรือมาตรฐานของคุณ ก็ไม่ได้หมายความว่าสิ่งนั้นไม่ยุติธรรม อย่าลืมนะว่า ความคิดและการกระทำของคนแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป ซึ่งอาจจะมีทั้งเรื่องที่เหมือนและเรื่องที่ไม่เหมือนกันได้

- ในชีวิตประจำวัน คุณต้องมีเรื่องที่ต้องตัดสินใจ อยู่เสมอๆ อย่าเห็นว่าการตัดสินใจแต่ละครั้งเป็นเรื่อง คอขาดบาดตาย ยุติธรรมหรือไม่ยุติธรรม จงถือเสีย ว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันเท่านั้น และเลิกกังวลกับสิ่งที่ได้ตัดสินใจไปแล้ว

- เลิกเปรียบเทียบกับคนอื่น ใครจะทำอะไร ได้อะไรก็เรื่องของเขา คุณอยากได้อะไรในชีวิตคุณก็ แสวงหามันให้ได้ สิ่งที่คุณอื่นได้กับสิ่งที่คุณได้นั้น ไม่ จำเป็นว่าต้องเป็นสิ่งเดียวกันเสมอไป

- คนส่วนใหญ่มักคิดว่าเมื่อตนปฏิบัติต่อคนอื่น เช่นไร คนอื่นก็ควรปฏิบัติต่อตนเช่นเดียวกัน เพราะดู ยุติธรรมดี อยากบอกว่า อย่าหวังว่าให้ใครต้องปฏิบัติ เหมือนคุณ หรือคุณก็ไม่ต้องบีบบังคับตนเองให้ต้อง ปฏิบัติเหมือนใครด้วย ไม่ว่าจะเป็นกับคนในบ้าน หรือคนนอกบ้าน ใครจะทำอะไรที่เขาชอบหรือเห็นว่าดี และไม่เดือดร้อนใครก็เป็นเรื่องของเขา

- คนส่วนใหญ่มักมีความรู้สึกที่ว่า เมื่อมีใครให้ หรือทำอะไรให้ จะต้องตอบแทนในสิ่งที่คนอื่นให้มา เพราะมันดูยุติธรรมดี ความจริงคุณไม่จำเป็นต้อง ตอบแทนบุญคุณของคนอื่นทันทีเสมอไป อยู่ที่ว่าคุณ พร้อม พอใจและสบายใจที่จะตอบแทนเมื่อใดต่างหาก

- การอาฆาตพยาบาทหรือจองเวรกับคนอื่น ๆ นั้น มีแต่จะทำให้คุณมีความทุกข์ในใจ และต้องคอยจ้อง พยาบาทอาฆาตมาดร้าย คอยหาโอกาสที่จะแก้แค้นให้ สาสมใจ แล้วคุณจะมีความสุขได้อย่างไร ถ้าคุณอยาก มีความสุขก็จงเลิกแบกความทุกข์นี้เสียเถอะ ทำจิตใจ ให้สบายดีกว่าค่ะ

จริงๆ แล้ว คุณต่างหากเป็นผู้ที่กำหนดความ ยุติธรรมที่จะให้ความสุขกับชีวิตของคุณ หาใช่ใคร อื่นใดไม่ คุณคือคนเลือกและกำหนดเอง ให้ชีวิต ในแต่ละวันของคุณเป็นวันที่มีความสุขด้วยตัวคุณเอง ดีที่สุดค่ะ

เพียงเธอจกไขว่คว้า

ถึงดวงดาวอยู่ไกลเกิดไขว่คว้า
ท้องนภาอยู่ไกลเกินไปถึง
จักรวาลสุดกว้างเกินคะนึง
ยากหยั่งถึงมหาสมุทรสุดคณา

ถึงสองแขนมีอาจยึดด้วยฤทธิ
สองขามีมีอาจย่างเหยียบขอบฟ้า
ตาทั้งสองไม่อาจมองเห็นสายตา
หุธรรมดาไม่อาจฟังหยั่งรู้ใจ

ถึงสายลมพรมพรางท่ามกลางหาว
แดดร้อนราวธรณีอัคคีไหม้
สรรพสิ่งรู้เขื่อนจันทไฉย
เพียงมีใจจกไขว่คว้าก็เกินพอ

❖ ได้ คีนแรม

ชุมพวงยี่สุตชอบฟ้า

♪ อยากบอกอะไรบ้างไหม บอกเลยจะรับฟัง ๑ พูดได้ดังดั่ง ที่เตรียมไว้ในใจ ♪

ช่วงเช้าพรรษาของชาวพุทธผ่านไปแล้ว

ช่วงเดือนรอมฎอน (ถือศีลอด) ของพี่น้องมุสลิมก็ผ่านไปแล้ว

แต่กลิ่นอายความชวนชววยพากเพียรของศาสนิกชนยังไม่จางหาย

การปวารณาตัวให้ผู้อื่นบอกกล่าวในข้อบกพร่องที่ตนมี คือสิ่งที่พระภิกษุสงฆ์ยึดถือปฏิบัติในช่วงเช้าพรรษา นอกเหนือจากการถือศีลเคร่ง การตั้งบะชรรรมต่างๆ เพื่อขัดเกลาตน และการอยู่วัดตลอดพรรษาโดยไม่ไปค้างที่อื่นถ้าไม่จำเป็นจริงๆ

การอนุญาตให้ผู้อื่นบอกกล่าวติงเตือนได้โดยเจ้าตัวไม่ต้องชี้แจงแสดงเหตุผลใดๆ นอกจากหุบปากรับฟัง ประการเดียว ใครว่าเป็นเรื่องง่ายก็คงต้องยกนิ้วให้ว่า “นายแน่มาก” (ถ้านายทำได้จริง)

“ดื่มน้ำคำหานี้” จึงคืออีกความหมายหนึ่งของปวารณา

คำคำหานี้มีรสชาติอย่างไร คงอธิบายยากสำหรับผู้ไม่เคยรู้รส แต่ทุกคนคงพอเดาได้ว่า มันไม่ได้หอมหวาน ชาบชาน้ำดื่มเป็นแน่ ตรงกันข้ามคือขมขื่นกลืนยากตั้งแต่รู้ว่าต้องดื่มน้ำ

แต่นี่คืออีกแบบฝึกหัดหนึ่งของนักปฏิบัติธรรมที่แม้ยังมีชนักบวช ทั้งไม่เคยคิดจะบวช แต่เมื่อเลือกเดินบนเส้นทางสายอดทน นี่ก็คือด่านต้นๆ ของ ๑๘ ด่านอรหัตต์ที่คุณจะต้องฟันฝ่าออกไปให้ได้โดยไม่มีคำว่าฟลุค

♪ อยากบอกอะไรฉันไหม ถ้ามันเป็นเรื่องดี ๑ ไม่รู้บางที อาจเป็นเรื่องที่คิดตรงกัน ♪

คิดตรงกันในที่นี้ไม่ได้ขึ้นมึนเพราะเขาคิดตรงกับเราผู้มักคิดเข้าข้างตัวเองว่า เราถูก เราดี เรามีเหตุผล อธิบายได้ทุกเรื่อง แต่เป็นการคิดตรงกันของหลายๆ คน ที่เขาเห็นว่าเรามีข้อบกพร่องในแง่มุมต่างๆ ดันลึกหนาบาง

ตามมุมมองของแต่ละคน จะด้วยเคยมีเหตุการณ์กระทบกระทั่ง ไม่พอใจ ไม่ถูกจริต หรือคิดไปเอง เมื่อเขาบอกมา ก็ต้องยอมรับด้วยความขอบคุณ แม้จะเจ็บและอายก็ต้องกลักรื้อฟื้นตน ค้มมันลงไปให้ได้

ฟังดูเหมือนชาติสมัยน้อยๆ ไหม

“พระเจ้าอาจบีบคั้น แต่ไม่เคยทำให้ใครตาย” คนสเปนเขาว่าอย่างนั้น

ใช่ ! ยังไงก็ไม่ถึงตาย เพราะที่เจ็บนะไม่ใช่ตัวเรา แต่คืออดตามานะและศักดิ์ศรีที่ไม่เคยอนุญาตให้ใครแตะ ยิ่งอดตาใหญ่เท่าใด ภาชนะรองรับทุกข์ก็ยิ่งมโหฬารเท่านั้น

ที่คิดว่าเข้มแข็งพอรับมือไหว เอาเข้าจริงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลย ถ้าเป็นเกมการต่อสู้ก็ผลัดกันแพ้ ผลัดกันชนะ เกือบถูกมารนี่อกก็หลายหน และที่แน่ๆ คือหมดแรง อยากโยนภาระทุกอย่างลงถึงขยะ

ก็โหนบอกว่าจะมาพยายามเป็นคนดี เมื่อเขาบอกให้ทั้งกิเลส ของบุญเนา นิสัยไม่ดีต่างๆ ออกจากตัวตน ก็ตรงวัตถุประสงค์แล้วนี่

ยังถ้าบอกว่าอยากเป็นคนเข้มแข็ง ก็ต้องรีบ “กำจัดจุดอ่อน” ในตัวโดยเร็ว โดยไม่ต้องเสียค่าโง่ทางด่วน ทั้งๆ ที่นี่คือการขึ้นทางด่วนของกระบวนการกำจัดจุดอ่อนจริงๆ

แม้จะมีคุณสมบัติเป็น “มนุษย์ฟองน้ำ” ที่ซึมซับความสุขความทุกข์รอบตัวได้อย่างมหัศจรรย์ (ช่วยนะ) ก็ต้องรู้จักปลดปล่อย เข้าใจความจริงตามที่มันเป็น ยอมรับและทนได้ทุกสถานการณ์ ไม่ว่าเขาจะบอกแบบนุ่มนวล เกรงใจ หรือพินิจ ถล่มทลายแบบมันในอารมณ์ก็ตาม

วันนี้แดดอาจร้อนไปนิด ลมอาจแรงไปหน่อย แต่ถ้าใจไม่สาะเก็นไปก็คงไม่ถึงกับป่วยไข้ วันหน้าอาจมี หุบเหว มีเปลวไฟให้ฝ่าข้าม ถ้าแค่นี้-แค่นี้-ยังแค่นี้ หากแค่นั้น-แค่นั้น-จะแก้ไหน กันล่ะ

อีกไม่กี่วันจะสิ้นปี งบประมาณชีวิตปีนี้มีกำไรมหาศาลจากขุมทรัพย์ที่มีตรสหายพร้อมใจกันมอบให้เป็นของขวัญ หากคิดแบบ Positive (สร้างสรรค์สุดๆ) ทั้งหมดทั้งมวล “ล้วนมาจากความรัก” นั่นเชียว

ขอบคุณอีกครั้งทั้งดอกไม้และก้อนอิฐ อย่างไม่เสียเราก็ยังต้องร่วมทางกันไป และจะเป็นกำลังใจให้กัน และกันไม่ใช่หรือ

ប័ណ្ណិកត្ថវាណុបទ្រង់ : ១២ ខេត្ត(៧) កែវត្តអារាម - 台灣
 រក្សាវង្សាប័ណ្ណិក ៧ - ១៤ ខែវិច្ឆិកា ២៥៤៥

ក្រុមគ.ខ. (តារាង ២)

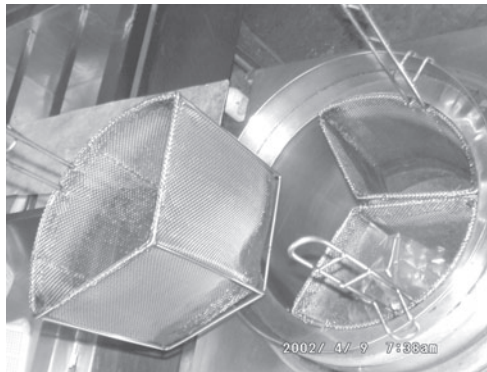
อังคารที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๕ : ไทเปอีกหนึ่งวัน

✈️ **อาหารเช้าแปลกใหม่**

เข้านี้เราไม่ได้รับกวนกิกษุณี ท่านพาวก
เรา ลงอีกเส้นทางหนึ่ง (ที่กลุ่มสาว ๆ ได้วนกันแทบ
แย่แล้วเมื่อคืน) ขึ้นเขา
ชมวิวไทเปจากยอด
เขาหนั้วัดจิน

แะร้านทำขนมเค้กเจ มีให้เลือกหลากหลาย ดู
รูปลักษณะนำรับประทาน ลงไปเชิงเขาแะตีมน้ำเต้าหู้ มี
น้ำเต้าหู้สูตรแปลกใหม่ผสมน้ำส้มสายชูจับกันเป็นก้อน

ได้รสชาติไปอีก
แบบ บางคน
กินแล้วดูหน้าตา
บูเลี่ยนๆ แต่
พื้เม่งเหลี่ยมที่เพ็ง
หายปวดท้อง
บอกว่าม้อนี้
อร่อยจริง

➤ มูลนิธิคุ้มครองผู้บริโภค เชียงใหม่

๐๙.๓๐ น. ขับรถผ่านไปมาผ่านตึกร้างมีแถบพลาสติกเหลืองผูกโอบรอบบริเวณตึก (ถ้าใครดูหนึ่งบ่อยๆ ก็จจะรู้ว่าเป็นเซตอันตราย) ท่านไหนก็จำไม่ได้กระซิบให้รู้ว่า ที่นี้แหละเป็นศูนย์กลางของแผ่นดินไหวเมื่ออาทิตย์ก่อน ภาวนาว่าเราคงโชคดีที่ไม่ต้องเข้าไปใกล้ ยังไม่ถึงเสียหน้าที่รถก็จอดกึก ตึกนี้แหละที่เป็นที่อยู่ของ Consumer Foundation (www.consumers.org.tw) กลั่นใจขึ้นลิฟต์ไปเป็นลิบชั้น ยังมีร่องรอยแตกร้าวปรากฏให้เห็น และมีคนงานมาซ่อมตึกเป็นช่วงๆ ช่วงที่ถูกเชิญให้ไปนั่งรอในห้องประชุม รอยแตกก็เห็นกันจะจะ แต่คนทำงานก็ยังยืนหยัดมาทำงานอยู่ไม่หวั่นแม้วัน after shock ท่านลักขโณเชื่อว่ารายการนี้ไม่มีคนชักแหลกแบบที่ผ่านๆ มาแน่ เพราะอยากจะรีบกลับลงไปให้เร็วที่สุด

มูลนิธินี้ ตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๘๐ ปัจจุบันมีลูกจ้าง ๓๐ คน ใน ๓ สาขา มีห้อง Lab ที่สมบูรณ์ที่สุด มีอาสาสมัครสมาชิกที่มาช่วยงานบางเวลา ๔๐๐ คน นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ๕๐๐ คน มาช่วยกันรับเรื่องราวร้องทุกข์ผ่านทางโทรศัพท์ปีละ ๘๐,๐๐๐ ครั้ง ผู้บริโภคสามารถส่งสินค้าคืนได้กว่า ๖,๐๐๐ ราย ให้คำปรึกษาคดีทางกฎหมายปีละ ๔๐๐ คดี เป้าหมายการทำงานอยากเป็นผู้ไกลเกลี่ยมากกว่าถึงขั้นขึ้นโรงขึ้นศาล หากมีผู้เสียหายมากกว่า ๒๐ คน ก็จะช่วยฟ้องร้องให้ แต่เดิม

ในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา ปัญหาเรื่องทุกซ์จะเป็นเรื่องที่พักอาศัย แต่ในระยะ ๒ ปีนี้เปลี่ยนไปเป็นเรื่องการสื่อสารทางโทรศัพท์ การประกันชีวิต การคุ้มครองผู้บริโภคด้านอาหาร ตรวจสอบตักอาหาร การนำเข้าอาหารแบบผิดกฎหมาย และเมื่อสอบถามความคิดเห็นเรื่องจีเอ็มโอ เจ้าหน้าที่มูลนิธิยังไม่มีความคิดเห็นเพราะมีข้อมูลไม่พอ ทั้งๆ ที่ได้หวั่นสั่งถั่วเหลือง GMO จากสหรัฐเป็นอันดับ ๓ ของโลก แต่ก็เห็นด้วยกับการตัดสินใจให้ผู้บริโภคตัดสินใจเอง ในส่วนของรัฐบาลก็ขอเวลาอีกหนึ่งปีที่จะตัดสินใจในเรื่องนี้ ผลงานชิ้นโบว์แดงของมูลนิธิก็คือ การเรียกร้องให้รัฐบาลจ่ายเงินทดแทนผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ที่มีคนตายนับพันๆ คน เป็นเงินมากขึ้นกว่าสองเท่า ทั้งหมดราวพันล้านบาท

แหล่งเงินทุนหลักขององค์กรได้จากการรวบรวมวารสารรายงานผู้บริโภค consumer reports ปีละประมาณสองพันบาท ในช่วงที่มีวิกฤตเศรษฐกิจสมาชิกลดลงจาก ๓๐,๐๐๐ รายเหลือเพียง ๑๓,๐๐๐ ราย และมูลนิธิก็เป็นสมาชิกขององค์กรผู้บริโภคสากล International Consumer ซึ่งมีสมาชิก ๒๕๐ องค์กรจาก ๑๒๐ ประเทศทั่วโลก

ลงจากตึกด้วยความโล่งใจแวะไปร้านซูเปอร์เตรียมเสบียงสำหรับการเดินทางยาวนานในวันรุ่งขึ้น โดยเฉพาะลูกอมแก้่วงสำหรับท่านสารถิ

✈️ อาหารกลางวันมื้อที่หรูที่สุดและแพงที่สุด (สำหรับพวกเรา) ในไต้หวัน

กลางวันนี้คุณโย่งเป็นเจ้าภาพเลี้ยงอาหารกลางวันที่เหลือยั้งเวียนภัตตาคาร 蓮心園 Beautiful Vegetarian (ภัตตาคารมีสัญลักษณ์ตราดอกบัว)

อาหารเป็นบุฟเฟต์หรุ ๆ แบบ all you can eat ราคาหัวละ ๓๓๖ NT เสียงแว่วๆ มาว่าให้เวลายุ่งที่นี้สองชั่วโมง ค่อยๆ เวียนชมเวียนทานไป อาหารเจนับร้อยชนิดจัดวางเป็นชุดๆ ประดับตกแต่งหลากหลายรูปแบบ ให้เลือกลองชิมทั้งอาหารหลัก ขนมหวาน ไอศกรีม น้ำชา น้ำสมุนไพร

แต่ที่สุดยอดคือ เต้าหู้เหิมันที่เหิมันระดับ(ขอโทษ)ซีว่ว หลายคนถูกคุณนุชชักชวนให้ชิม ทำให้ความสุขที่ได้เสพมาทั้งหมดแทบมลายหายไปทันที (เรื่องของเต้าหู้เหิมันยังมีให้เล่าอีกหลายครั้ง และก็รำลึกจดจำกันมาถึงเมืองไทย เพราะที่บ้านเราหากินกันไม่ได้เอาเสียเลย)

✈ ตลาดขายส่งวัตถุดิบเจ

ด้วยอิมกันมาก ผู้นำทีมเลยให้เราไปเดินยึดท้องที่ย่านเยาวราชได้วันคล้ายๆ กับตลาดเก่าบ้านเรา

ร้านขายวัตถุดิบอาหารเจที่ใหญ่ที่สุดคือร้าน “ตีฮั่วเจ” ถึงแม้ว่าจะมาได้ ๒ วัน ก็พอมีประสบการณ์ว่ามีอะไรเรื่อยๆ ที่จะซื้อหาไปฝากญาติสนิทมิตรสหายที่เมืองไทยได้ คุณจี๊สนุกกับการเป็นล่ามและช่วยต่อราคาให้เพื่อนๆ หลายคนได้สาหร่ายหลากหลาย ได้ขาเห็ดหอมขนาดยักษ์สมใจ จนท่านภิกษุ ภิกษุณี ทั้งสามตกใจกับการเป็นนักช้อปของทีมนี้

✈ หมอเจี๋ยเหว่ย หมอตาทิพย์

ย่านเยาวราชไทเปก็ไม่ต่างจากเยาวราชไทย คือหาที่จอดรถยาก พวกเราจึงเดินวินโดว์ช้อปปิ้งไปหลายช่วงตึก (ซื้อไม่ได้เพราะเป็นอาหารเนื้อสัตว์เสียส่วนใหญ่ เช่น หูฉลาม ปลิงทะเล ฯลฯ)

ไม่มีใครบนเพราะช่วยลดความอึดอัดจากกัฏฐาคารดอกบัว บ่ายนี้เรามาหาหมอจีน (รักษาตามแบบแผนโบราณจีนเลยที่เดียว) คือ วินิจฉัยโรคด้วยการดูเหงวเฮ้ง (มองหน้ารู้โรค) การเมะ (จับชีพจร) และใช้เทคนิคการรักษาด้วยการฝังเข็ม การใช้ถ้วยสุญญากาศดูดถอนพิษ การจัดกระดูก ยาสมุนไพรจีน หมอเจี๋ยเหว่ยเล่าให้ฟังว่ารัฐบาลไต้หวันยังไม่ให้ใบอนุญาตประกอบโรคศิลปะ ในขณะที่สหรัฐอเมริกา จีนแผ่นดินใหญ่ ญี่ปุ่น ยอมรับการรักษาด้วยวิธีนี้

หมอบล็อกเวลามาคุยกับพวกเราต่างๆ ที่มีคนไข้เยอะพอควร พี่โหม่งเหลียงซึ่งยังมีการปวดท้องอยู่ก็ไม่พลาดโอกาสที่จะอาสาเป็นคนไข้คนแรกตามเคย หมอเจี๋ยเหว่ยเริ่มจากดูเหงวเฮ้งให้พี่เขาได้ตรงถูกต้องแบบน่าทึ่ง คุณบ๊มชอบลองวิชาอยู่แล้วจึงขอใช้สิทธิ์บ้างเพราะยังไม่ได้เคยลองหมอไหนเลย เพียงแต่หมอดูสีหน้าแววตา และก้นโน้ตๆ ก็สามารถบอกลักษณะนิสัยได้ถูกต้องจนเจ้าตัวร้องจ๊าก พวกเราหลายคนอยากให้อินจันฉีบ้าง คุณหนูเป็นคนต่อไป หมอบอกว่าเจ็กอ๊ก เส้นเลือดเดินไม่สะดวก หมอบีบนิ้วให้ลมปราณเดินนิดหน่อย ส่วนพี่โหม่งเหลียงได้รับการรักษาด้วยการครอบถ้วยแก้วสุญญากาศที่หัวเข่า และรับยาสมุนไพรจีน แต่ด้วยเวลาจำกัดจึงรักษาได้เพียงเท่านี้ โดยหมอเจี๋ยเหว่ยกับพวกเราตามเคย (ที่ได้หัวนี้ก็มีหมอที่มีจิตใจเป็นบุญอยู่หลายคนทีเดียว หรือเพราะเรามากับ “พระ” หรือเปล่า เลยพลอยได้อานิสงส์ไปด้วย) ท่านลัทธิโหม่งบอกว่า การตรวจด้วยการเมะและดูรูปร่างลักษณะโดยเฉพาะใบหน้า ตา ก็สามารถวินิจฉัยโรคได้ถึง ๗๐ %

✈️ เขตอุตสาหกรรม SME ที่ Wuku

SME เป็นรายได้หลักของประเทศไต้หวัน เดิมประชาชนทำเกษตรเป็นหลัก หลังจากที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของญี่ปุ่นและเกาหลีเป็นเวลานานทำให้คนไต้หวันได้เรียนรู้การทำธุรกิจ ประกอบกับชีวิตต้องเผชิญกับความยากลำบาก ภัยธรรมชาติจากแผ่นดินไหว และพายุไต้ฝุ่นที่รุนแรง จึงเป็นบทฝึกให้คนไต้หวันต้องอดทน ต่อสู้ เพื่อให้มีชีวิตรอด รถของเรารอบๆ เขตอุตสาหกรรม Wuku Industrial ซึ่งเป็นเขตผลิตสินค้าเลียนแบบสินค้าคุณภาพส่งออกที่ทำรายได้เข้าประเทศมากแห่งหนึ่ง ก็คล้ายๆ นิคมอุตสาหกรรมแบบบ้านเรา คือ เป็นโรงงานขนาดเล็ก มีสำนักงาน และโชว์รูมเป็นหลักๆ ดูเป็นระเบียบสะอาดตา

เราไปที่นี้เพราะคุณโย่งและคุณแก่นฟ้าต้องมาติดต่อธุรกิจนำเข้าผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพไปขายให้แก่คนรักสุขภาพ คือ เครื่องปั่นน้ำเต้าหู้และน้ำผลไม้ขนาดเล็กที่ใช้ในครอบครัว หรือผลิตขายรายย่อย บริษัทนี้ชื่อ Golden Pineapple Grinder Co. Ltd. ในเขต Wuku (WWW.greatyen.com.tw) ซึ่งตั้งบริษัทมาได้ ๒๑ ปีเศษ ผลิตเครื่องปั่นอาหารสดและอาหารแห้ง เมล็ดธัญพืชมา

หลายรุ่น พัฒนารูปแบบมาตลอด เครื่องเดินแบบ Low speed ทำให้คุณค่าโภชนาการอาหารยังอยู่ ปัจจุบันผลิตเครื่องที่ทำงานได้ ๔ อย่างในเครื่องเดียวกัน คือ ปั่นผัก ผลไม้ คั้น บดและโม่แป้ง และเครื่องที่ทำได้มาตรฐานที่สุดขณะนี้ คือ เครื่องปั่นน้ำผลไม้ ที่สามารถทำงานได้ ๓ อย่าง คือ ปั่น, บดและคั้นผลไม้ นอกจากนี้ยังมีหม้อตุ๋น ๒ ชั้น ซึ่งต้มตุ๋นอาหารให้สุกเร็ว เปื่อยง่าย ประหยัดแก๊ส พวกเราหลายคนสนใจสั่งซื้อติดมือกลับมาฝากญาติ-พี่น้องและใช้เองกันหลายใบ

🛩️ สำนักภิกษุณีที่สวยที่สุดในไต้หวัน

เกือบหกโมงเย็นแล้ว ท่านลักขโณบอกว่าเราจะพาเราไปดูสำนักปฏิบัติธรรมที่สวยที่สุด แต่ก็ยังพาเราไปที่ตึกแถวเจียบๆ แห่งหนึ่ง พาขึ้นไปชั้นบน พวกเราก็เอ! งงๆ แต่ก็เดินตามผู้นำไป พอถึงที่หมายก็ถึงบางอ้อ ตึกนี้เป็นของสองพี่น้องฝาแฝด คนหนึ่งทำธุรกิจบริษัทผลิตภัณฑ์อาหารไร้สารพิษ อีกท่านหนึ่งบวชเป็นภิกษุณี เป็นผู้นำสำนักชื่อเหวียนเซียง (แปลว่ากลิ่นหอม) ซึ่งมีนโยบายเพื่อเผยแพร่อาหารไร้สารพิษ โดยการบรรยายและออกรายการทางโทรทัศน์ ภิกษุณีท่านนี้จบปริญญาโทจากญี่ปุ่น จึงนำความรู้เรื่องอาหารไร้สารพิษจากญี่ปุ่นมาเผยแพร่ในไต้หวัน

อาคารชั้นล่างจำหน่ายอาหารไร้สารพิษ ตั้งแต่ชั้น ๔-๕-๖ เป็นสำนักภิกษุณี ชั้น ๔ เป็นห้องสมุด พระไตรปิฎก หนังสือต่างๆ ชั้น ๕ เป็นห้องนั่งสมาธิทางเดินจงกรม โดยรอบ จุได้ ๑๐๘ คน ชั้น ๖ เป็นห้องสวดมนต์ไหว้พระ เป็นสำนักที่จัดตกแต่งบรรยากาศहरुแต่สงบเย็น ท่ามกลางเมืองที่เต็มไปด้วยตึก แสง สี (ได้ทราบที่ท่านสนใจการปฏิบัติเพื่อประโยชน์ตนในแนวเถรวาท จึงให้ความสำคัญในการฝึกจิต มากกว่าจะมีกิจกรรมทางสังคมเช่นสำนักอื่นๆ)

อาหารค่าได้รับความนิยมเมตตาจากสำนักภิกษุณีเป็นอาหารที่เรียบง่ายบะหมี่ ผัดผัก แกงจืดเต้าหู้สาหร่ายและแอปเปิ้ล

จากนั้นรับฟังธรรมเทศนา เรื่อง **“หัวใจพุทธมหายาน”**

จากภิกษุณี ความว่า “การปฏิบัติถือตามปณิธานที่ว่าเบื้องสูง บรรลุปุทธเจ้า เบื้องล่างโปรดสัตว์ เบื้องกลางพากเพียร บำเพ็ญจิต.... การปฏิบัติตนให้เกิดจิตโพธิสัตว์ต้องเริ่มต้นด้วยการรู้เรื่องพื้นฐาน ของศากยมุณีพุทธเจ้า ถึงสาเหตุที่ออกบวช เพราะเห็นการเกิด แก่

เจ็บตาย จึงได้ออกบวชบำเพ็ญเพียรด้วยการบำเพ็ญทุกรกิริยา ศึกษาจากผู้อื่น จนกระทั่งมาศึกษาด้วยตนเอง ตลอดระยะเวลา ๖ ปี พิจารณาเห็นการเกิด แก่ เจ็บ ตายของมนุษย์ ช่วงบำเพ็ญเพียร บำเพ็ญแบบโพธิสัตว์ จนตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า หลังตรัสรู้โปรดปัญจวัคคีย์ โปรดสัตว์ด้วยการบิณฑบาต แก้ปัญหาทุกข์ทั้งปวงของมนุษย์ การโปรดสัตว์เป็นจิตมหาโพธิสัตว์ที่พระองค์ตั้งปณิธานไว้ในช่วง ๔๕ ปี เผยแพร่ธรรม ดับทุกข์มวลมนุษยชาติ เป็นจิตวิญญูณแห่งโพธิสัตว์ ดังนั้นพุทธศาสนาฝ่ายมหายานจึงถือปฏิบัติเจริญรอยตามปณิธานพระพุทธเจ้า ภิกษุ ภิกษุณีจีนฝ่ายมหายานในช่วงบวช ๑๐ ปีแรกต้องศึกษาพระไตรปิฎกอย่างลึกซึ้งให้เข้าใจถึงหัวใจพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นการบำเพ็ญมุ่งสู่แดนพุทธภูมิ ศึกษาคัมภีร์ไป ปฏิบัติช่วยเหลือคนทั่วไป สรรพสัตว์มีทุกข์ ใครต้องการความช่วยเหลือ นักบวชก็จะไปช่วย ดังนั้นภิกษุ ภิกษุณีด้านหนึ่งปฏิบัติจิต ด้านหนึ่งโปรดสัตว์ไปด้วย เอาการช่วยเหลือผู้อื่นเป็นสะพานบรรลุธรรม“

✈ คำแล้ว ก็ยังได้หาหมอจัดกระดูกอีกท่านหนึ่ง

สองทุ่มกว่าแล้ว ไม่น่าเชื่อเลยว่ายังมีเหลืออีกรายการหนึ่ง แม้จะเหนื่อยแต่พวกเขายังตาโตอยู่เพราะได้รับคำบอกเล่าว่า หมออุ เป็นหมोजจัดกระดูกที่มีฝีมือระดับปรมาจารย์ของใต้หวัน(จริงๆ)

ปัญหาสุขภาพของชาวอโศกปัญหาหลักคือโรคอันเนื่อง มาจากกระดูกและกล้ามเนื้อเนื่องจากทำงานหนัก แขนกระดูก สันหลังเปรียบเหมือนเสาหลักของร่างกาย เมื่อคอด บิดเบี้ยว ก็จะ

มีผลต่อระบบกล้ามเนื้อ เส้นเลือด เส้นประสาท สัมพันธ์เชื่อมโยงไปยังอวัยวะต่างๆทั่วร่างกาย เกิดอาการ ความเจ็บป่วยที่ถ้าเราไม่รู้ก็จะไปรักษาเฉพาะที่ เฉพาะจุด หรือกินยารักษาตามอาการ ไม่ได้แก้ที่สาเหตุหลัก ดังนั้นหลักการจัดกระดูกก็จะไปปรับแกนกระดูกสันหลังให้ตรงตั้งแต่กระดูกคอ กระดูกช่วงหลัง กระดูกช่วงเอว รวมไปถึงกระดูกแขน ขา ข้อต่อต่างๆ ให้เข้าที่เข้าระบบ เราก็มเริ่มจากคนที่ป่วยก่อน คือท่านลักขณ แล้วก็เจ้าเก่า พี่โม่่งเหลียง อาอ้อย คุณแก่นฟ้า ส่วนหน้าตัว และคุณเพชร ขอแถมตามเคยเพราะคนหนึ่งตกบันได อีกคนหนึ่ง ตกต้นไม้มา เคล็ดปวดทั้งคู่ ท่วงท่าการจัดกระดูกของหมอไม่เท่าสีหน้าเหยเกของคนไข้ และการกลืนใจลุ้นของคนดู ทำให้คุณนุชที่ต้องการแก้ปัญหการเสียวสันหลังมาหลายปีต้องตั้งมั่นทำใจอยู่นาน หลังจากที่ถูกคนลง จากเตียง ประสบการณ์จริงคือโล่ง โปร่ง สบายขึ้น แบบว่าทุกอย่างมันเข้าที่ ไม่ติดไม่ขัด เลือดลมก็เดินดีขึ้น เส้นประสาทก็ไม่ถูกกดทับ ส่วนอีกทีมหนึ่ง(ทีมไม่ป่วย) เมื่อสังเกตการณ์พอสมควรแล้วก็เลิ่งออกไปหาซื้อ อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ที่อยู่ในย่านั้น คุณจ๊วเกิดไปถูกอัยยาคัยกับเจ้าของร้านก็เลยได้ราคาพิเศษไปตามๆ กัน รายการนี้เสร็จเมื่อสี่ทุ่ม หมอก็เห็นเหนื่อยกับพวกเรามากเพราะต้องใช้กำลังพอควร ตอนลากลับหมอไม่ยอม รับค่ารักษาแม้แต่เหรียญเดียวแม้พวกเขาจะพยายามขอร้องให้ด้วยลีลาที่เต็มใจอยากจะตอบแทนบุญคุณหมอจริงๆ (ปกติหมอจะคิดคนไข้ครั้งละ ๕๐๐ NT) ดังนั้นเมื่อหมอเจียเหยียนเราจึงต้องตอบแทนด้วยการปฏิบัติธรรม ให้ยิ่งๆ ขึ้น ให้ถึงพร้อมซึ่งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านอื่นๆ ต่อไปด้วยเมตตาธรรม

วันพุธที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๕ : บ่ายหน้าลงใต้

✈️ ลงใต้ ไปซีหลัว 西螺 (๓ วัน ๒ คืน)

ที่กะกันว่าจะออกแต่เช้ามืด(ตี่ลี่) ก็เป็นอันว่าเลื่อนเวลาให้สายลง(หกโมงเช้า)ด้วยเห็นใจพระและภิกษุณี
สารีที่ีต้องการการการพักผ่อนอย่างพอเพียง

แวะโรงงานผลิตเครื่องทำเต้าหู้ คุณแแก่นฟ้ามาวางเงินมัดจำเพื่อซื้อเครื่องไปให้โรงเต้าหู้ปฐมอโศก และ
เครื่องมือขนาดเล็กสำหรับเป็นร้านแฟรนไชส์สาธิตของบริษัทภูมิบุญ บริษัทนี้ผลิตเป็นอุตสาหกรรมขนาดเล็ก
แบบครอบครัว แต่มีสินค้าส่งไปขายทั่วโลก หน้าตั่วบนนิตหน่อยว่าโรงงานไม่ค่อย ๕ ส.เลย (โธ่ ทั้ง.....)

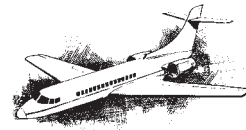

จากนั้น
เจ้าของโรงงาน
พาไปดูเครื่องมือ
ขนาดเล็กที่ผลิต
เต้าหู้สด ซึ่งอยู่
ในตลาดสด มี
ผลิตภัณฑ์ซึ่งทำ
จากเต้าหู้มากมาย

เช่น น้ำเต้าหู้ เต้าหู้โยเกิร์ต ฟองเต้าหู้ เต้าหู้อ่อน เต้าหู้แข็ง
ทอดให้กินกันร้อนๆ พวกเราก็อุดหนุนสารพัดเต้าหู้มาเป็น
อาหารเช้าโดยตั้งวงกันในตลาดจนอึดหน้าสำราญแล้ว
เดินทางต่อลงใต้มุ่งสู่ตอนกลางด้านตะวันตกของประเทศ

เราใช้เส้นทางหลวงสายหลักซึ่งเป็นทางด่วนฟรีเวย์
ผ่านรถบรรทุกสิบล้อ สิบล้อคันใหญ่ๆ ทานลักชโนเริ่ม
เปิดไม้คัปลมนิเทศความรู้เกี่ยวกับประเทศไต้หวัน ทั้งใน
แง่ประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ชักไจจน
ทานเลียงเหบ ใช้เวลาประมาณ ๓ ชั่วโมงกว่าจะถึงตำบลซีหลัว

✈️ หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จากถั่วของซีหลัว 西螺

เมืองซีหลัวมีชื่อเสียงในเรื่องผลิตภัณฑ์จากถั่วเขียว ซีอิ๊ว เต้าหู้ยี้ กว่า ๓๐๐ ผลิตภัณฑ์ โดยแปรรูปจาก
ถั่วต่างๆ ไม่ใช่เฉพาะจากถั่วเหลือง มีให้เลือกหลากหลายรูปแบบ หลายรสชาติ ขั้บรถตามถนนก็จะเห็นโชว์รุ่มหน้า
ร้านมีแต่ผลิตภัณฑ์ถั่วเขียว ซีอิ๊วแทบทั้งสิ้น

ร้านแรกที่ได้แวะเป็นร้านเล็กๆ เก่าๆ แต่คนขายมีจิตวิทยาในการขาย ใช้ลูกล่อ ลูกชิม ลูกแถม จนพวกเราต้องควักกระเป๋าซื้อกันไปหลายโหล (ตอนซื้อไม่ได้คิดถึงเรื่องการขนย้าย ซึ่งมีน้ำหนักมากและเสี่ยงต่อการแตกกลืนฟุ้งกระจาย)

ร้านที่สองมีโชว์รูมสวย บรรจุภัณฑ์คลาสสิก หลายคนขอซื้อต่ออีก (เพราะอยากเปรียบเทียบกับรสชาติ) เสร็จแล้วท่านลักขโนขอให้เดินทางต่อ เราก็ถามว่า แล้วเราจะไม่ได้เข้าไปดูในโรงงานหรือ ท่านตอบว่า เกรงใจเจ้าของโรงงาน ทีมศิระระโศกเคยมาดูแล จดรายละเอียดสูตรตำรับวิธีการทำไปแล้ว

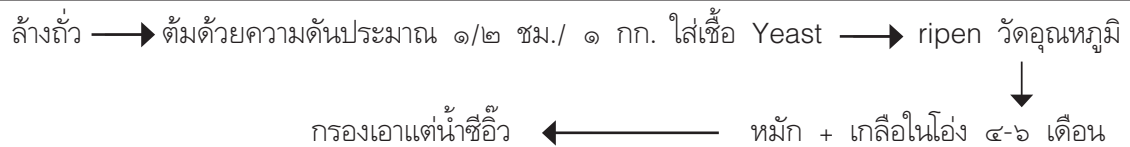
แต่ที่ม ต.อ. ยืนหยัดทักท้วงว่า นี่คือเจตนารมณ์หลักของการดูงานครั้งนี้ เราต้องการศึกษาสู่ลักษณะของกระบวนการผลิต

ท่านจึงจําแนกต่อเหตุผล และโชคดีที่เจ้าของโรงงานอยู่ ทำทางเป็นถ้ำแก่ใจดีและไม่รู้เบื่อในการพาดูบอกเล่า โรงงานผลิตซีอิ๊ว เต้าเจี้ยว Wuan Chuang Soy Sauce Food Industry (丸莊醬油) ที่มีหน้าร้านสวยบรรจุกันทั้งนี้ เมื่อเดินไปหลังร้านแล้วก็ต้องตกใจ เพราะเป็นโรงงานใหญ่ เครื่องมือเก่าแก่ การผลิตเป็นแบบโบราณ (Traditional) ซึ่งผลิตกันมาหลายชั่วอายุคน มีโซไลใหญ่ หม้อต้มใหญ่ บ่อหมักใหญ่ (ตกลงไปแล้วคงป็นขึ้นยาก) การทำความสะอาดคงเป็นไปได้ยาก เพราะต้องหมักต่อเนื่องยาวนาน คิดเสียว่าเป็นอาหารหมักที่อาศัยความเค็มรักษาคุณภาพอาหารก็แล้วกัน

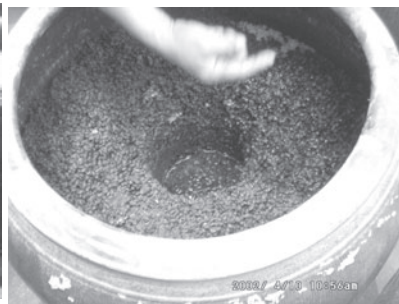

ขั้นตอนการผลิตซีอิ๊ว(แบบคร่าวๆ) คือ

หรือ

ใช้ถั่วเหลือง + ข้าวสาลี (เพื่อให้แบ่งเป็นอาหารแก่เชื้อ) → หมักในบ่อลึก ๒ เมตร → ซีอิ๊วราคาดูก

☞ ผ่านทะเลสาบสุริยันจันทรา (日月潭) ที่ลือชื่อ

หลังก้าวย่ำเท้ากลางวันแบบเรียบง่ายทั้งเนื้อหาและรสชาติแล้ว พวกเราก็ออกจากเส้นทางไปตามถนนสาย ๑๖-๒๑ ไปหุบเขาบำเพ็ญธรรม ผ่านเทือกเขาน้อยใหญ่บนเส้นทางเขาริซัน มีปัญหาตกเถียงเรื่องเส้นทางกันนิดหน่อย ทีมฝ่ายหญิงที่ทำงานชุดโรจนะขับ (รถคันใหญ่จุผู้หญิงซึ่งมีจำนวนมากกว่า) ใช้เส้นทางลัดลวงหน้าไปได้ไกลกว่า ส่วนทีมฝ่ายชายที่ภิกษุณีขับท่านยืนย่นจะไปอีกเส้นทางหนึ่ง ก็เลยทดลองความเชื่อของตนเองกัน

รถเลียบภูเขาเห็นร่องรอยแผ่นดินไหวเมื่อ ๓ ปีที่ผ่านมา ดิน หินถล่มลงมาเป็นทาง ภูเขาเคลื่อนไปประมาณ ๓ กิโลเมตร เศษซากบ้านเรือนถล่มยังคงมีให้สยดสยอง(แถมจินตนาการว่ามันจะไหวโคลงเคลงขึ้นอีกหรือไม่) เหตุการณ์ครั้งนั้นมีประชาชนเสียชีวิตไปมากมาย อตอยาก ได้รับความเดือดร้อนกันถ้วนหน้า แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส โดยคงเหลือซากวัดไว้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวแวะเวียนมาเป็นประจำ

เส้นทางนี้จะผ่านทะเลสาบสุริยันจันทรา มีแต่ฝ่ายชายเท่านั้นที่ได้แวะชมทิวทัศน์ถ่ายรูป ส่วนทีมฝ่ายหญิงเพิ่งจิตบ่นอยากเลยไปที่ยวูเขาอารีอันเลื่องชื่อก็ได้หลงไปจริงๆ ต้องวกกลับมาใหม่ ที่เยี่ยมอย่างมีชัยว่าได้ล่องหน้าฝ่ายชายไปครึ่งชั่วโมง กลับซ้ำกว่าอีกทีมไปถึงครึ่งชั่วโมง (แสดงว่าเสียเวลาหลงทางไปหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ)

✈ ธรรมกายแห่งไต้หวัน

ชมทิวทัศน์ธรรมชาติระหว่างทางมาจนเห็นโบสถ์สีทองของวัดจงไถฉานชื่อแต่ไกล

วัดนี้สืบสายนิคายเซนจากอาจารย์ตั๊กม้อ เดิมเป็นวัดป่าในเขาท่าไกล ประชาชนศรัทธาบริจาคเงินสร้างวัดแบบอลังการใช้งบประมาณ ๖-๗,๐๐๐ ล้านบาท NT ใช้เวลาสร้าง ๑๕ ปี เปิดดำเนินการมาแล้ว ๙ ปี ห้องโถงล่างเป็นรูปปั้นเสาหินเทพตนใหญ่ดูน่าเกรงขาม ๔ เสา มีพระภิกษุอยู่ประมาณ ๑,๐๐๐ รูป

ขึ้นมาชั้นบนที่สมณันท์กราบพระพุทธรูป แล้วชมสถานที่โดยมีภิกษุในวัดที่เข้าเวรต้อนรับแขกเป็นมัคคุเทศก์ โดยเริ่มจากประวัติศาสตร์การเดินทางของพุทธศาสนาเข้ามาในจีน เริ่มจากด้านซ้ายเป็นรูปปั้นพระอานนท์ พระมหากัสปะ ต้นสายพุทธมหายาน มีป้ายชื่อพระอาจารย์แต่ละองค์ที่สืบทอดคำสอนพระมหากัสปะ จนถึงอาจารย์ตั๊กม้อ ท่านเหว่ยหล่าง สืบทอดลงมา จนถึงเจ้าอาวาสปัจจุบัน คือ ท่านอาจารย์เหว่ยเจี๋ย อายุ ๗๓ ปี

กิจวัตรของสงฆ์ มีงาน

สังคมโพธิสัตว์ การเรียนวิปัสสนา เดินจงกรมวันละ ๓ ชม. เวลาเย็นจะออกกำลังกายประมาณ ๑ ชั่วโมง ฝ่ายหญิงเสียชีวิตที่มีเวลาชมเพียง ๑๕ นาที เพราะถึงกำหนดเวลาปิดให้เข้าชมสถานที่ ก่อนกลับแวะเยี่ยมสำนักงานของวัด มีหนังสือ วิดีโอ และเทพธรรมะเผยแพร่ให้ผู้สนใจหยิบไปได้ตามอัธยาศัย และถ่ายรูปความอลังการไว้เป็นที่ระลึก

✈️ ชุมชนคนไร้ญาติ

ออกจากวัดจงโถงฉานซื้อเกือบหกโมงเย็นเดินทางต่อไปถึงสถานสงเคราะห์ผู้ประสบอุบัติเหตุจากพายุถล่มแผ่นดินไหว เป็นหมู่บ้านที่จัดให้อยู่ในแบบครอบครัว และเฉพาะผู้สูงอายุ เป็นอาคารที่ก่อสร้างแบบชั่วคราว แต่สะอาดน่าอยู่ จัดสิ่งแวดล้อมดี มีต้นไม้ ดอกไม้ และสวนครัวที่ผู้พักอาศัยได้ช่วยกันดูแล

แต่บริเวณที่พวกเราได้เดินชมเป็นที่พักของผู้สูงอายุ ซึ่งจะรับผู้ที่มีอายุมากกว่า ๖๕ ปี ไม่มีลูกหลานหรือครอบครัวดูแล ขณะนี้มีจำนวน ๑๒๐ คน มีกิจกรรมออกกำลังกาย ทำการฝีมือ มีห้องให้นั่งสวดมนต์ ฟังธรรม ผู้ทำงานดูแลผู้สูงอายุเป็นอาสาสมัครรับเงินเดือน มีองค์กรต่าง ๆ ให้การสนับสนุน เช่น YWCA และมูลนิธิต่าง ๆ รวมถึงวัดจงโถงฉานซื้อที่พวกเราเพิ่งไปเยี่ยมชมมาด้วย

✈️ อาหารเย็นสองทุ่ม เค้าหู้เหม็นที่จะจดจำไปจน.....

อาหารค่ำวันนี้เราได้ลิ้มอาหารพิเศษของไต้หวันที่มีชื่อเสียงมาก คือ “เค้าหู้เหม็น” ที่ร้านนี้ภิกษุณีท่านก็เลือกแล้วว่าอร่อยมาก คุณปัทม์กับคุณนุช บอกว่าเข็ดแล้ว (จากภัตตาคารดอกบัวเมื่อวันก่อน) ขอบรรยายดีกว่า ภิกษุณีสั่งเค้าหู้เหม็นมาให้ทั้ง ๒ โต๊ะ หญิงกับชาย ตอนแรกสั่งโต๊ะละ ๓ จาน (จานละ ๓๐ NT) มีเค้าหู้ทอดวางเรียงจานละ ๓ แผ่น มีกะหล่ำปลีเป็นเครื่องเคียง พวกเราลองชิมหลายคนบอกว่าเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้ลิ้มลองเค้าหู้เหม็นทอดร้อน ๆ จิ้มน้ำจิ้มใส่พริกดองสีแดงรสชาติอร่อย แซบอีหลี (บวกกับความหิวที่ท้องว่างหลังจากเดินทางไกล) จึงสั่งเพิ่มกันจนคนทอดเค้าหู้ทอดให้ไม่ทัน รวมทั้งคนที่บอกว่าจะไม่กินด้วยเห็นสั่งไม่หยุด ทั้งสองพูดเป็นเสียงเดียวกันว่ารสชาติทานง่ายไม่เหมือนเค้าหู้เหม็นที่ทานวันก่อน (ความรู้ใหม่ คือ เค้าหู้เหม็นมีความเหม็นต่างกันหลายระดับ ตั้งแต่เหม็นน้อยจนเหม็นมากแบบสุดๆ)

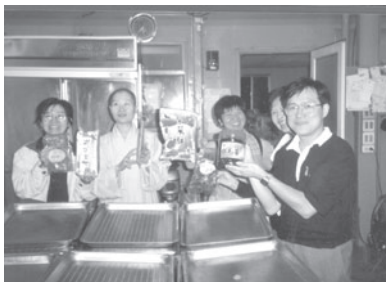
ปรากฏว่าเวลาเก็บเงินนับทั้งหมดได้ ๒๓ จาน (๖๔ ชั่น) คุณปัทม์ขอยืมจานเค้าหู้เหม็นไปถ่ายรูปเป็นที่ระลึก ทำให้ค้างจาน (ค้างใจ) คุณแก่นฟ้าไปนานแสนนาน (ไปแล้วไม่กลับมา) ช่างเป็นอาหารค่าที่เพลิดเพลินเสียนี้กระไร ปิดท้ายด้วยข้าวโพดบั้ง ๒ ฝัก (ราคาฝักละ ๕๐ NT คิดเป็นเงินไทยเท่ากับ ๖๑.๕๐ บาท) ซึ่งคุณเพชรและอาอ้อยได้ออกไปเดินย่อยอาหาร (เพราะรับกลิ่นเค้าหู้ไม่ได้) ราคาของข้าวโพด (ทองคำ) ทำให้ต้องแบ่งปันแจกจ่ายให้ทานกันทั่วทุกคน ก่อนจะออกจากร้านเค้าหู้เหม็น ภิกษุณีแนะนำน้ำปั่นผสมเมล็ดยี่หว้า, สาธุ รสชาติต่าง ๆ (ชา/ชาเขียว/ถั่วเขียว ฯลฯ) มีหลอดคาแฟอัตโนมัติ ๆ สำหรับดูด เป็นความแปลกใหม่สำหรับการกินแบบวัยรุ่นของเรา (บางคนยังแอบไปหากินในเมืองไทยต่ออีก)

✈ ท้ามกลางดินแดนแผ่นดินไหว

ขับรถจากร้านเต้าหู้หมื่นไปอีกสักระยะหนึ่ง ถึงวัดว่านผอซื่อ (แปลว่า หมื่นพุทธ) เป็นวิทยาลัยสงฆ์ มีพระเจ้าอาวาสและพระลูกวัดอยู่เพียง ๓-๔ รูป แต่ภิกษุณีมีบทบาทมากกว่า มี ๒๐ รูปเศษ โครงสร้างอาคารใหญ่โตพอควร (สร้างใหม่หลังจากอาคารหลังเก่าพังทลายจากแผ่นดินไหวเมื่อสามปีก่อน) สร้างจากเงินบริจาคและการทำกิจกรรมของภิกษุณี คือ ทำเต้าหู้พะโล้แห้งบรรจุใส่ซองขายส่งไปยังร้านค้าต่าง ๆ และขายของแห้งต่างๆ ทำให้มีเงินมาพัฒนาบารุงวัด

พวกเราได้เดินดูกิจกรรมและคุยกับภิกษุณีสองท่านที่มาต้อนรับเราในคืนนั้น ท่านแอ็คทีฟจริงๆ ดับเบิลสองเท่าของเราซึ่งพวกเราถือว่าสุดๆ แล้วเชียวนะ เรือนนอนเป็นเรือนอะลูมิเนียมสำเร็จรูปชั้นเดียวยกพื้นสร้างแบบชั่วคราว ทำให้บางคนตกใจตื่นคิดว่าแผ่นดินไหว (น้ำตื้นนอนไม่หลับลุกขึ้นมารำไทเก๊กนะ) นอนค้างคืนที่นี่ ๒ คืน

====ต่อตอน ๓

แม่กับ

กับ

พ่อต๋อยน้อย

เขียนโดย

ไมเช่ หลุยส์ โอโลยโซล่า

แปลจากภาษาสเปนโดย

รัศมี กฤษณมิมข

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๒๕๔๔

ผลกำไรจะนำไปช่วยเหลือยากจนในชนบท

ราคาเล่มละ ๕๐ บาท (ไม่รวมค่าส่ง) สั่งซื้อได้ที่

ธรรมทัศน์สมาคม ๖๗/๕๐ ถนนพหลโยธิน

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม

เริ่มลงในฉบับที่ ๑๐๓

ตอน ๒

มาเตโอรู้สึกภูมิใจที่ทุกคนไว้วางใจให้เขาดูแล
เด็กผู้หญิงคนนั้น แต่เขาก็ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร

อันที่จริง คนที่ต้องการความช่วยเหลือดูแลนั้น
คือตัวเขาต่างหาก เพราะเจ้าสุนัขบ้าระห่ำตัวนั้น เขา
ทำตามคำแนะนำของอันโตนิโอ รามิเรซ โดยหาไม้ยาวๆ
ขนาดใช้เป็นหลาวมาได้อันหนึ่งพร้อมกับจินตนาการไปว่า
ตัวเองเป็นอัศวินยุคกลาง และเช้าวันนั้นเขาก็ออกจาก
บ้านไปโรงเรียนด้วยมาดอัศวินที่ควมมัวอย่างฮึกเหิม

อันโตนิโอบอกว่า เมื่อหมาเห็นไม้ มันจะตกใจ
กลัวและวิ่งหนีทางจุกตุดเลยทีเดียว

“ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม จ้องหน้ามันเข้าไว้ อย่าให้
มันรู้ว่านายกลัวมันล่ะ” เพื่อนที่แสนดีกำชับ

“แต่กันกลัวมันนี่” มาเตโออดสารภาพไม่ได้

“เออน่า... ก็อย่าให้มันรู้สิ ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็
เอาไม้ชู้มัน”

มาเตโอทำตามที่เพื่อนบอก เมื่อไปถึงหน้าบ้าน
ที่นำกลัวหลังนั้น เขาพยายามเลียนแบบอัศวินยุคกลาง
โดยเหยยไม้หลาวใส่เจ้าตัวร้าย แทนที่มันจะกลัว กลับ
เห่าหนักกว่าทุกครั้ง เจอเข้าแบบนี้เขาจึงตัดสินใจชู้มัน
อีกทีด้วยไม้อย่างเอาจริง

ทันใดนั้นเอง ด้วยความเร็วดุจสายฟ้าแลบ เจ้า
ตัวร้ายกระโจนพรวดเดียว หัวใหญ่โตของมันโผล่รื้อ
ลวดออกมาจับไม้หลาวพร้อมกับเคี้ยวกร้วมๆ รวกับ
เคี้ยวขนมหวานอย่างนั้นแหละ

มาเตโอตกใจมากจนเสียการทรงตัว หายหลัง
ล้มตึง เขาตะเกียกตะกายลุกขึ้นวิ่งหนี คราวนี้เหมือน
ควมมัวจริงๆ แต่ก็ไม่วายหกล้มอีกจนได้แผลขนาด
ไม่เบาที่เขาขวา งานนี้สรุปว่าเด็กชายไปถึงโรงเรียนใน
สภาพที่น่าสังเวชเป็นที่สุด

สิ่งแรกที่เขาทำคือ ตรงเข้าไปต่อว่าเพื่อนซี้ตัวดี
“ฮิ ! จัดการด้วยไม๊ไ้เพื่อน”

แล้วเขาก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ก็แปลกที่เพื่อนๆ
ไม่ค่อยสนใจเรื่องของเขานัก เพราะมาชินต่าเพื่อนบ้าน
และเพื่อนร่วมชั้นของเขาพบความลับอันน่าประหลาด
ใจยิ่งว่า ที่เด็กหญิงผู้มาใหม่ไม่เคยถอดหมวกเลยก็
เพราะเธอไม่มีผมเลยสักเส้น

“หัวล้าน! ยี้!” เป็นคำแรกที่มาเตโอพูด

“ทำไมต้องยี้ด้วย น่าสงสารออกจะตาย”
มาชินต่าปกป้องเพื่อนใหม่ อันโตนิโอ รามิเรซ ซึ่งมี
เหตุผลผลเสมออธิบายว่า

“คือว่า อานาเป็นโรคเกี่ยวกับเลือด คนที่เป็น
โรคนี้ต้องไปฉายรังสีและกินยาที่ทำให้ผมร่วงนะ”

“แล้วมันจะขึ้นอีกมัย” มาชินต่าถามอย่างสนใจ

“ขึ้นสิ ถ้าผู้ป่วยไม่ตายเสียก่อน”

ฟังแล้วมาเตโอกลัวจับใจ นอกจากปัญหาต่างๆ
ที่ประดังเข้ามาแล้ว เขายังต้องนั่งเรียนข้างๆ เด็กหญิง
ซึ่งอาจจะตายเมื่อไรก็ได้

การนั่งโต๊ะเดียวกันก็เป็นเรื่องที่ยุ่งยากพอควร
ไหนจะความอ้วนของมาเตโอ ไหนจะเลื้อยหนาวยัดใส่

ชนนกตัวโตของอานาอีก เล่นเอาเกือบจะนั่งกันไม่ลง
เลยทีเดียว เด็กชายพยายามนั่งกระเียบไปให้ห่างที่สุด
เท่าที่จะทำได้ เพราะเกิดกลัวขึ้นมาว่า จะติดโรคจาก
อานา จนกระทั่งได้คุยกับอันโตนิโอ ซึ่งลงความเห็นว่

“ไม่หรอกน่า เพราะถ้าเป็นโรคติดต่อละก็ เขา
ไม่ให้มาโรงเรียนหรอก”

แต่ก็กินไว้ดีกว่าแก้ มาเตโอจึงนั่งหมิ่นๆ ขอบ
ม้านั่งทั้งวัน เด็กหญิงดูจะเงียบขรึมมาก คีระระกั่มงุด
ตลอด ยกเว้นตอนครูพูดจึงจะเงยหน้ามองครูขม้าง
อ้าปากค้าง ตั้งอกตั้งใจฟัง บรรดาครูก็จะสนใจเธอ
มากกว่าเด็กอื่นๆ และมักจะถามเด็กหญิงว่า

“เข้าใจมัยจ๊ะ อานาคนสวย”

ถ้าเธอสำหน้าปฏิเสธ ครูก็จะอธิบายใหม่ แต่
ถ้าเข้าใจ เด็กหญิงจะพยักหน้ารับ รวากับพูดไม่เป็น
อย่างนั้นแหละ มาเตโอไม่รู้ว่าจะช่วยเด็กผู้หญิงที่เอา
แต่หุบปากเงียบได้อย่างไรกัน ยิ่งดีที่เขาปวดหัวเข่า
มากจนลืมเรื่องเพื่อนใหม่ที่นั่งข้างๆ เสียสนิท

เวลาผ่านไปเขาก็ยิ่งปวดมากขึ้น และนานๆ ที่
ก็มีเลือดซึมออกจากแผล มาเตโอตัดสินใจเอาผ้า
เช็ดหน้ามาปิดแผล และในตอนนี้เองที่เขาพบว่า อานา
ไม่ได้เป็นบ้า

“นี่แหละ ถ้าเธอขึ้นเอาผ้าเช็ดหน้าสกปรกอย่างนี้
ไปปิดแผลล่ะก็ มีหวังได้ติดเชื้อแน่” เด็กหญิงพูดเบาๆ
มาเตโอ มองผ้าเช็ดหน้าซึ่งเขาก็ดูว่าสะอาดพอ
ใช้ พลังถามอานาอย่างสุภาพว่า

“เธอว่ามันสกปรกเหรอ”

“มากเกินไป” อานาตอบเบาๆ

มาเตโอไม่รู้จะพูดอะไรต่อหน้าอานาซึ่งเปรียบ
เหมือนแมลงตัวเล็กๆ ที่ไม่เคยส่งเสียง เธอไม่พูด
อะไรอีก เปิดกระเป๋านักเรียนใบใหญ่เกือบจะเท่าตัวซึ่ง
ข้างในมีสมุดหนังสือวางเป็นระเบียบยิบผ้าเช็ดหน้าเนื้อดี
รีดมาใหม่ๆ แถมยังหอมกรุ่น ส่งให้มาเตโอ

“แต่มันจะเปื้อนเลือดฉันนะสิ” เป็นสิ่งเดียวที่
เด็กชายนี้บอกกว่าควรจะพูด

เด็กหญิงเพียงแค่นิ่งเฉยๆ และนี่คือจุดเริ่มต้น
แห่งสัมพันธ์ภาพอันแปลกประหลาดระหว่างแม่กึ่งแห้ง
กับพ่อต๋อยนุ้ย

ไม่นาน มาเตโอก็เริ่มรู้ว่า เด็กหญิงทำทางเหม่อ
ลอยไม่สนใจอะไร กลับรอบรู้ไปเสียทุกเรื่อง แม้
กระทั่งเรื่องของเขากับเจ้าหมาประสาท เขาพูดเรื่องนี้กับ

อันโตนิโอและมาชินต้าเท่านั้น และก็แม่มาชินต้า ตัวดี
นี่แหละได้เสนอวิธีจัดการกับเจ้าตัวร้ายที่เกือบจะทำให้
เขาแย่งชิงกว่าอีตอนไม่ใช่เสียอีก

“ก็แน่ละสิที่หมาตัวนั้นจะเอาเรื่องนาย ฉันว่า
ทางที่ตายนายควรจะรีบจำผ่านหน้าบ้านมันให้เร็วที่สุดเท่า
ที่จะทำได้ ทำไมไม่ลองปั่นจักรยานให้เร็วจ้ะเลยละ”
มาชินตำหนะนำ

เนื่องจากมาเตโอเชื่อเพื่อนมากจึงทำตาม

เช้าวันต่อมา เขาขี่จักรยานแข่ง เตรียมพร้อม
เร่งความเร็วสูงสุด พอเจ้าหมาเห็นจักรยานเข้าเท่านั้น

ก็กระโจนพรวดขย่มรื้ออย่างเอาเป็นเอาตาย มาเตโอ
คิดอย่างเดียวในขณะนั้นว่า ที่นี้ล่ะรื้อต้องพังแน่ๆ ผล
ที่ตามมาก็คือ เขาตาลีตาลานหนีเอาตัวรอดสุดชีวิต
จนตกจักรยาน หล่นแอ้งกล้งมากองกับพื้น หนนี้ได้
แผลที่เข้าซ้าย

มาเตโอร้องไห้อย่างโกรธแค้นและเจ็บปวด เขา
เดินตรงรี่เข้าโรงเรียนโดยไม่พูดกับใคร อานามองอย่าง
เห็นใจ เธอถามเพียงว่า

“เป็นอะไรไปนะ หรือว่าเธอต้องหกล้มทุกวันเลย”

แล้วก็ยื่นผ้าเช็ดหน้าสะอาดเอี่ยมหอมกรุ่น
ผืนใหม่มาให้เหมือนเมื่อวาน โดยไม่พูดอะไรอีก

มาเตโอยังไม่โหมมากจึงไม่ได้กล่าวแม่คำขอบคุณ
สักครู่หนึ่งเธอก็หันมาถามว่า

“เจ้าหมาที่เพื่อนักเห่าหนาแล้วทำให้เธอกลัวนะ
มันชื่ออะไร”

“ใครบอกเธอละว่าฉันกลัว” มาเตโอตอบอย่าง
ไม่สุภาพนัก

อานายักไหลในแบบของเธอโดยไม่ตอบว่าอะไร

“ถ้าฉันกลัว แล้วจะทำไม” มาเตโอย้อนอย่าง
ยียวน

“ก็แล้วเธอไม่กลัวหมาบ้าหรือไง”

เด็กหญิงหยุดคิดและพึมพำว่า
“สิ่งเดียวที่ฉันกลัวที่สุดคือการไปโรงพยาบาล”
หลังจากได้รับรู้เรื่องแสนเศร้านี้ มาเตโอเงย
ไปด้วยความสะเทือนใจและไม่รู้จะถามอะไรอีกนอกจาก

“แล้วทำไมเธอถึงกลัวโรงพยาบาลล่ะ”

“เขาฉีดยาฉัน”

“ฉันเองก็เคยถูกฉีดยาครั้งหนึ่ง
แต่ไม่เห็นจะเจ็บเลยนี่” มาเตโอ
พูดปลอบใจอานา

“ฉีดยาที่ไหนล่ะ” เด็กหญิง
ถามอย่างสนใจ

“ที่นี่ไง” มาเตโอตอบ
พลางชี้ไปที่ก้น

“ที่นั่นนะไม่เจ็บหรอก”
อานาว่า “ที่แขนก็ไม่เจ็บ
เหมือนกัน ทั้งที่ก้นและที่แขนนะ
ฉันโดนมาเยอะแล้ว ที่โหดที่สุด
คือ เขาฉีดยาเข้าไปในกระดูก
ตรงนี้ล่ะ”

อานาพูดพลางชี้ไปที่กระดูกไขสันหลัง มาเตโอ
นึกสยดสยองว่า “ถ้าจะต้องถูกฉีดยาที่ตรงนั้นบ้างคง
จะน่ากลัวเอามากๆ”

“โห! แย่ชะมัดเลย” เขาพูดได้แค่นั้น และกล่าว
เสริมให้กำลังใจอานาว่า “แต่ตอนนี้เธอก็ไม่ได้อยู่
โรงพยาบาลแล้วนี่”

“ก็ใช่” เด็กหญิงรับ “แต่ฉันต้องกลับไปฉีดยา
ทุกวันพุธ จนกว่าจะถึงฤดูร้อน”

มาเตโอพูดอะไรไม่ออกเกี่ยวกับเรื่องที่น่าเศร้านี้
แล้วอานาก็กลับมาถามอีกว่า

“รู้มั๊ยว่าเจ้าหมานั้นชื่ออะไร หมายความว่า ถ้าเธอรู้
ชื่อมันล่ะก็ ไม่ยากเลยล่ะที่จะเป็นเพื่อนกับมัน”

แม้ว่ามาเตโออาจจะเชื่อกับคำแนะนำของเพื่อน
เขาเสริมทำให้เห็นด้วยกับความคิดของอานาและว่าจะ
ลองสืบดูว่า เจ้าตัวร้ายนั้นชื่ออะไร ทั้งนี้เพื่อช่วยให้เด็ก
หญิงสบายใจขึ้นและลืมเรื่องเศร้าๆ ของตัวเอง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เก็บตก จากอินเทอร์เน็ต

เหรียญทองคณิตศาสตร์โอลิมปิกปี ๑๙๙๗
หนึ่งเหรียญทองที่สร้างขึ้นจากความรักของคุณแม่
เป็นเรื่องราวของ **อันจินเผิง** ซึ่งเป็นเด็กยอดกตัญญู
และมีความอดทนเป็นพิเศษ สองสิ่งนี้เป็นคุณธรรม
อันประเสริฐที่อยากแจกจ่ายให้เพื่อนๆ ได้อ่านและ
เผยแพร่ต่อไป

ขนาดเหงื่อ...เพื่อลูก

กันยายนวันที่ ๒๘ ในปี ค.ศ. ๑๙๙๗ ที่เทียนสิน นักเรียนมัธยม
ปีที่ ๖ อัจฉินเฉิง ได้รับเหรียญทองชนะเลิศในการแข่งขันคณิตศาสตร์
โอลิมปิกครั้งที่ ๓๘ ณ ประเทศอาร์เจนตินา นับเป็นผู้เปิดประวัติศาสตร์
หน้าใหม่ให้แก่เมืองเทียนสิน เบื้องหลังความสำเร็จของอัจฉริยะทาง
คณิตศาสตร์วัย ๑๙ ปีคนนี้ แฝงไว้ด้วยเรื่องราวของความรักอันยิ่งใหญ่ของแม่
ที่ทำให้ทุกคนต้องซาบซึ้งจนกลืนน้ำตาไม่อยู่

วันที่ ๕ กันยายน ปี ค.ศ. ๑๙๙๗ เป็นวันที่ผมจากบ้านไปรายงานตัว
ที่คณะคณิตศาสตร์ มหาวิทยาลัยปักกิ่ง ควันจากเตาหุงข้าวในยามเช้าตรู่ที่ลอย
จากบ้านไร่เก่าๆ อันขรุขระทรุดโทรมของผม คุณแม่ที่ขาอะไหล่กำลังทำหมี
ให้ผม เป็นแบงก์หมีที่คุณแม่
ใช้ไขไก่ ๕ ฟอง แลกมาจาก
เพื่อนบ้าน ขาแม่ที่แพลงนั้นเป็น
เพราะวันก่อนท่านคิดจะหาเงินค่าเล่าเรียน
ให้ผม แล้วเกิดขาพลิกจนขัดยอก แม่ต้องเข็นผัก
เต็มคัณฑ์รถเพื่อไปขายในเมือง ยามที่ยกขามข้าวขึ้น
ผมกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ ผมวางตะเกียบแล้วคุกเข่าลง
บนพื้นลูบคลำเท้าของแม่ที่บวมเป่งใหญ่กว่าหมั่นโถว
อยู่นาน หยาดน้ำตาที่ละหยดๆ ไหลลงสู่พื้น

บ้านของผมอยู่ที่หมู่บ้านต้าอ้าวใต้ อำเภอกู่ชิง
เมืองเทียนสิน ผมมีแม่ที่ดีที่สุดในโลก ท่านชื่อ **หลี่ เอี้ยน เสีย**
ตอนที่ผมเกิดมาบ้านของผมจนมากๆ จากนั้นคุณย่าก็

ล้มป่วยตอนผมอายุ ๔ ขวบ แถมคุณปู่ก็ป่วยเป็นโรคหืดหอบ เป็นอัมพฤกษ์ครึ่งตัว พอ ๗ ขวบ ผมได้เข้าโรงเรียน ค่าเล่าเรียน คุณแม่ไปหยิบยืมจากผู้อื่น ผมมักจะเก็บเอาดินสอที่เพื่อนนักเรียนโยนทิ้งแล้วกลับมา คุณแม่ปวดใจมาก บางครั้งแม้แต่เงินที่จะซื้อดินสอกับสมุดยังต้องหยิบยืมจากผู้อื่น แต่ทว่าคุณแม่ก็ยังมีช่วงเวลาที่ดีใจอยู่บ้าง เพราะไม่ว่าการสอบไล่ หรือสอบประจำเทอม ผมมักจะสอบได้ที่ ๑ เสมอ ยิ่งวิชาคณิตศาสตร์ได้คะแนนเต็มมาตลอด ด้วยกำลังใจจากแม่ ผมยิ่งเรียนก็ยิ่งมีความสุข ผมไม่รู้ว่าในโลกนี้ยังจะมีเรื่องใดอีกที่เป็นความสุขมากกว่าการเรียนหนังสือ ผมยังไม่ทันเข้าชั้นประถมก็เรียนรู้พื้นฐานการคิดเลข บวก ลบ คูณ หาร เศษส่วนทศนิยมได้แล้ว พอขึ้นประถมก็เรียนรู้ด้วยตนเอง และทำความเข้าใจวิชาคณิต ฟิสิกส์ เคมีของชั้นมัธยมต้น

ในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ. ๑๙๔๔ เมืองเทียนสินได้จัดให้มีการแข่งขันวิชาฟิสิกส์ในระดับมัธยมต้น ผมเป็นเด็กชายลูกชาวนาเพียงคนเดียวที่สอบติด ๓ ลำดับต้น จากนักเรียนที่มาจาก ๕ อำเภอชานเมือง

มิถุนายนของปีนั้น ผมได้รับเลือกเป็นกรณีพิเศษจากโรงเรียนมัธยมต้น
อึ้งของเทียนสิน ผมวิ่งกลับบ้านด้วยความดีใจ เหมือนดังคนเสียสติ
แต่คิดไม่ถึง เมื่อบอกข่าวดีให้คนทางบ้านฟัง บ่นโพนทนาของพวกเขากลับ
เต็มไปด้วยความโสโครก คุณย่าเสียชีวิตไปไม่ถึงครึ่งปี ชีวิตคุณปู่ก็
อยู่ในช่วงอันตราย ที่บ้านติดหนี้เขาหมื่นกว่าหยวนแล้ว ผมค่อยๆ เดินกลับเข้า
ห้องอย่างสงบ พร้อมทั้งร้องไห้ตลอดทั้งวัน คืนนั้นผมได้ยินเสียงโต้เถียงกันที่
นอกบ้าน เพราะคุณแม่คิดจะเอาลาไปขายเพื่อให้ผมได้เรียนต่อ แต่คุณพ่อคัดค้าน
ไม่เห็นด้วยเด็ดขาด คำพูดที่พวกท่านโต้เถียงกัน ได้ยินไปถึงคุณปู่ที่ป่วยหนัก
พอคุณปู่กระวนกระวายใจหนัก ท่านจึงลาโลกนี้ไปตลอดกาล ผมไม่กล้าพูดถึง
เรื่องเรียนต่ออีกถ้าเอาไปแจ้งผลการคัดเลือกப்பอย่างดีแล้วอัดเข้าไปในปลอกหมอน
แล้วช่วยคุณแม่ทำงานเลี้ยงชีพไปวันๆ ผ่านไป ๒ วัน ผมและคุณพ่อได้รับรู้พร้อมกันว่า
“ลาหนุ่มหายไปแล้ว” คุณพ่อต่อว่าคุณแม่ด้วยใบหน้าที่ยิ้มตึงแล้วถามว่า “เธอขายลาหนุ่ม
ไป เธอบ้าแล้วหรือ วันข้างหน้าการเพาะปลูกของครอบครัว การขายผลผลิต เธอจะใช้มือไปเซ็น
ใช้ไหลไปแบกหรือ? แล้วที่ขายลาไปก็ได้เงินแค่ไม่กี่ร้อยหยวน พอให้จินเผิงได้เรียนแค่ ๑-๒ เทอม
เท่านั้น”

วันนั้นคุณแม่ร้องไห้ ท่านใช้น้ำเสียงที่ดูมากตะโกนใส่พ่อว่า “ลูกจะเรียนหนังสือ มันผิด
ตรงไหน จินเผิงเป็นเด็กคนเดียวของอำเภออยู่ที่สอบเข้ามัธยมอึ้งในเมืองได้ เราอย่าให้คำว่ายากจนทำให้อ
อนาคตของลูกต้องสะดุดลง ถึงแม้จะต้องใช้สองมือนี้ไปเซ็น ใช้ไหลไปแบก ฉันก็จะให้เขาได้เรียนต่อไป”

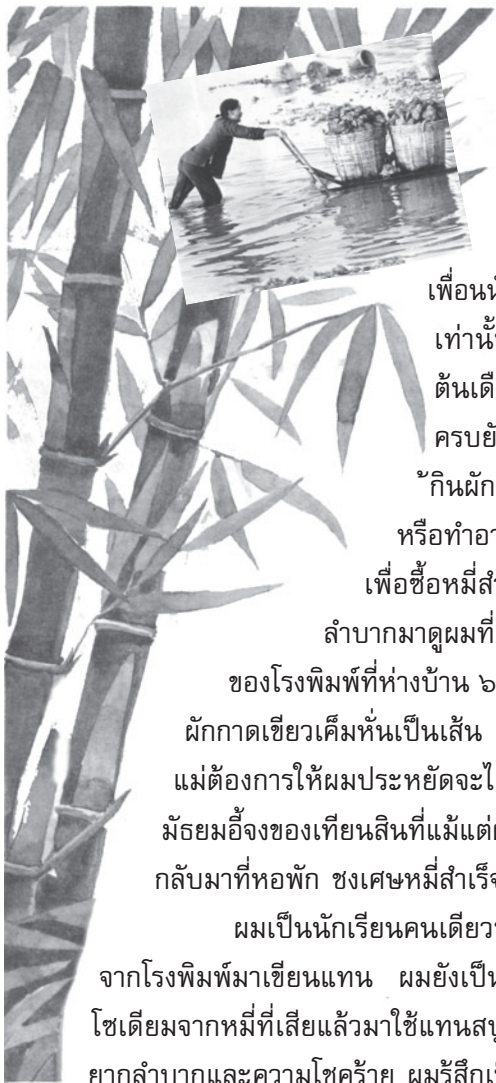
ด้วยเงิน ๖๐๐ หยวนที่แม่ขายลาหนุ่มนี้ ผมจึงได้เรียนต่อ ผมอยากคุกเข่า โขกศีรษะคำนับแม่จริง ๆ
ผมรักการเรียนมาก แต่ถ้าเรียนต่อไป คุณแม่จะต้องลำบากอีกแค่ไหน ต้องทุกข์ยากอีกเท่าไร

ฤดูใบไม้ร่วงปีนั้น ผมกลับมาบ้านเอาเลื้อยหนาว พบว่าใบหน้า
ของพ่อเหลืองซีด ตัวผอมจนหนังหุ้มกระดูก นอนอยู่บนเตียง คุณแม่
บอกกับผมเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นว่า “ไม่มีอะไร แค่เป็นไข้หวัดใหญ่
ใกล้จะหายแล้ว” วันรุ่งขึ้นผมเอาขวดยาขึ้นมาดู เห็นฉลากภาษาอังกฤษ
จึงรู้ว่ายาพวกนี้เป็นยาระงับเซลล์มะเร็ง ผมลากคุณแม่ออกไปนอกห้อง ร้องให้
ไป ถามแม่ไปว่าเรื่องราวเป็นอย่างไรกันแน่ คุณแม่ก็บอกว่า ตั้งแต่ผมไปเรียน
มัธยม คุณพ่อก็เริ่มถ่ายเป็นเลือด อาการหนักขึ้นทุกวันๆ คุณแม่ขอยืมเงินมาได้
หกพันหยวน พาไปตรวจทั้งที่เทียนสินและปักกิ่ง สุดท้ายตรวจพบเป็นเนื้องอก
ในลำไส้ หมอต้องการให้พ่อผ่าตัดโดยเร็ว คุณแม่ก็เตรียมจะไปขอยืมเงินมา
รักษา แต่คุณพ่อไม่ยอม ท่านกล่าวว่า ยืมญาติมิตรเพื่อนฝูงจนทั่วแล้ว มีแต่ยืม
แต่ยังมีได้จ่ายคืน ใครเขาจะให้ยืมอีก !

วันนั้นเพื่อนบ้านยังบอกผมว่า แม่ใช้วิธีการดั้งเดิมในการเก็บเกี่ยวซึ่งน่าเศร้า

มาก! แม่ไม่มีแรงพอที่หอบข้าวสารไปที่
ลานเพื่อนวดข้าวและก็ไม่มีเงินที่จะจ้างคนมาช่วย
ท่านได้แต่รอข้าวสุกแปลงหนึ่ง จากนั้นเอาใส่
กระดาน ลากกลับบ้าน ตกเย็นก็ปูผ้าพลาสติก
ที่ลาน ใช้สองมือกำข้าวสารใส่กำใหญ่เหวี่ยงฟาดกับ
ก้อนหินเพื่อนวดข้าว... ข้าวสาร ๓ ไร่จิ้น (๑ ไร่จิ้น
เท่ากับ ๖๐๐ ตารางฟุต) ล้วนอาศัยแม่ทำคนเดียว
แม่เหนื่อยจนยืนเกี่ยวไม่ไหวจึงคุกเข่าเกี่ยว หัวเข้าถูกสี
จนเลือดออก เวลาเดินก็ลื่นเทาไปหมด ผมไม่รอให้

เพื่อนบ้านพูดจากรีบวิ่งกลับบ้านอย่างรวดเร็วราวติดปีก ร้องให้เสียงดังพูดว่า “แม่ แม่ ผมไม่สามารถเรียนต่อไปได้อีกแล้ว” แต่ในที่สุดแม่ก็ไล่ให้ผมกลับไปเรียน

ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนของผมอยู่ที่ ๖๐-๘๐ หยวน ถ้าจะเปรียบกับเพื่อนนักเรียนที่ใช้จ่าย ๒๐๐-๒๔๐ หยวนแล้ว นับว่าน้อยจนน่าสงสาร มีแต่ผมเท่านั้นที่รู้ว่าเงินจำนวนน้อยนิดนี้ แม่ต้องเก็บสะสมอย่างประหยัด ตั้งแต่ต้นเดือน ที่ละหยวนๆ จากการขายไข่ไก่ ขายผัก จริงๆ แล้วยามที่รวบรวมไม่ครบยังต้องไปขอยืมอีก ๒๐ หรือ ๓๐ และเท่ากับพ่อ น้องชาย แทบจะไม่เคยได้กินผักเลย ถึงจะมีผักบ้างก็ไม่ใช่น้ำมันหมูคลุก เพียงตักน้ำผักดองมาคลุกกิน หรือทำอาหารกิน แม่ไม่เคยปล่อยให้ผมต้องหิวโหย ทุกเดือนท่านจะเดินสับกว่าลีเพื่อซื้อหมี่สำเร็จรูปส่งไปให้ผม ทุกสิ้นเดือนแม่ก็จะแบกถุงใบใหญ่ เหนื่อยยากลำบากมาดูผมที่เทียนสิน ภายในถุง นอกจากเศษหมี่สำเร็จรูปแล้วยังมีกระดาดที่พิมพ์เสียของโรงพิมพ์ที่หางบ้าน ๖ ลีกว่า (เอาไว้ให้ผมใช้เป็นกระดาดหัดเลข) กับเต้าเจี้ยวเผ็ด ๑ ขวดใหญ่ ผักกาดเขียวเค็มหั่นเป็นเส้น และเครื่องมือตัดผม ๑ อัน (ค่าตัดผมที่ถูกที่สุดในเทียนสินก็ ๕ หยวน แม่ต้องการให้ผมประหยัดจะได้ซื้อหมั่นโถวไว้กินอีกหลายใบ) ผมเป็นนักเรียนคนเดียวของโรงเรียนมัธยมอิจงของเทียนสินที่แม่แต่ผักในโรงอาหารก็ยังไม่สามารถซื้อกิน ได้แต่เพียงแค่อซื้อหมั่นโถว ๒ ใบกลับมาที่หอพัก ชงเศษหมี่สำเร็จรูปแล้วใส่เต้าเจี้ยวเผ็ดกับผักกาดเค็มกิน

ผมเป็นนักเรียนคนเดียวที่ไม่สามารถใช้กระดาดแบบฟอร์มมาเขียนได้ แต่ใช้กระดาดที่พิมพ์เสียจากโรงพิมพ์มาเขียนแทน ผมยังเป็นนักเรียนคนเดียวที่ไม่เคยใช้สับู่ เวลาชักเลื้อก็ไปที่โรงอาหาร เอากรดโซเดียมจากหมี่ที่เสียแล้วมาใช้แทนสับู่ แต่ผมไม่เคยเหนื่อยเหื่อต่ำใจ ผมรู้สึกที่แม่เป็นวีรสตรีที่ต้องสู้กับความยากลำบากและความโชคร้าย ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างไม่อาจเปรียบอีกแล้วที่ได้เกิดมาเป็นลูกของแม่

เมื่อเริ่มเข้ามัธยมอึ้งของเทียนสิน ภาษาอังกฤษคอร์สแรก ทำให้ผมฟังจนงไปหมด ตอนที่แม่มาหาผม ผมได้บอกถึงความวิตกกังวลกลัวว่าจะเรียนภาษาอังกฤษไม่ทันเพื่อน แต่ใบหน้าของแม่กลับเปี่ยมด้วยรอยยิ้มแล้วตอบว่า “แม่เพียงรู้ว่าเจ้าเป็นเด็กที่ทนความลำบากได้เก่งที่สุด แม่ไม่ชอบฟังเจ้าพูดว่าอยากลำบาก เพราะขอเพียงทนลำบากได้ก็ไม่ยากอีกแล้ว” ผมจำคำของแม่คำนี้ไว้แล้ว ผมมีอาการติดอ่างเล็กน้อยมีคนบอกกับผมว่าจะเรียนภาษาอังกฤษให้ได้อันดับแรกต้องให้ลิ้นฟังคำสั่งตัวเอง ดังนั้นผมมักจะเก็บก้อนหินก้อนหนึ่งอมไว้ในปาก จากนั้นก็ขยันท่องภาษาอังกฤษอย่างเอาเป็นเอาตาย เมื่อลิ้นเสียดสีกับก้อนหิน บางครั้งเลือดก็ไหลออกมาทางมุมปาก ผมได้แต่กัดฟันยืนหยัดอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ครึ่งปีผ่านไป ก้อนหินเล็กๆ ถูกสีจนกลม ลิ้นของผมก็ถูกสีจนเรียบ ผลการเรียนภาษาอังกฤษขยับขึ้นอยู่ใน ๓ ลำดับต้นของห้อง ผมต้องขอบคุณแม่เป็นอย่างยิ่ง คำพูดของท่านทำให้เกิดปาฏิหาริย์ในการก้าวข้ามอุปสรรคอันยิ่งใหญ่ของการฝึกฝนของผม

ปี ๑๙๙๖ ผมได้เข้าร่วมแข่งขันโอลิมปิกวิชาการที่จัดขึ้นทั่วประเทศในเขตเทียนสินเป็นครั้งแรก ได้รับรางวัลที่ ๑ ในวิชาฟิสิกส์และรางวัลที่ ๒ ในวิชาคณิตศาสตร์ ได้เป็นตัวแทนของเทียนสินไปแข่งเวิลด์เพื่อร่วมแข่งขันโอลิมปิกฟิสิกส์จากทั่วประเทศ “ผมเอารางวัลที่ ๑ ของประเทศมามอบให้แม่ จากนั้นก็ไปแข่งขันโอลิมปิกฟิสิกส์ระดับโลก” ผมคุมความตื่นเต้นในใจไว้ไม่อยู่ เอาข่าวดีและความมั่งหวังเขียนใส่จดหมายไปบอกแม่ สุดท้ายผมได้แค่ที่ ๒ ผมล้มแผ่นบนเตียง ไม่ดื่มไม่กินอะไร แม้ว่าจะป็นผลงานที่ดีที่สุดในรอบการแข่งขันของเทียนสิน แต่หากจะทดแทนความเหนื่อยยากลำบากของแม่แล้ว นับว่ายังไม่เพียงพอจริงๆ กลับถึงโรงเรียนกลุ่มคุณครูช่วยผมวิเคราะห์ถึงสาเหตุของความพ่ายแพ้ จึงคิดว่า หากผมมุ่งเรียนคณิตศาสตร์อย่างเดียวต้องสำเร็จแน่

ในที่สุด เดือนมกราคม ปี ๑๙๙๗ ในการแข่งขันคณิตศาสตร์โอลิมปิกทั่วประเทศ ผมก็ชนะเลิศที่ ๑ ด้วยคะแนนเต็ม ได้เข้าร่วมกลุ่มฝึกซ้อมระดับประเทศอย่างราบรื่น และในการทดสอบทั้งสิบครั้งนั้นก็ช่วงชิงจนได้เป็นตัวแทนไปแข่งขัน แต่ตามกฎหมายกำหนดไว้ว่า ค่าใช้จ่ายในการไปร่วมการแข่งขันที่อาร์เจนตินาต้องจัดการเอง จ่ายค่าสมัครเรียบร้อยแล้ว ผมเอาหนังสือที่ต้องเตรียม และเต้าเจี้ยวเผ็ดที่แม่ทำให้ ห่อไว้อย่างดี งานที่ต้องเตรียมก็เสร็จสิ้นลง หัวหน้าภาควิชา กับอาจารย์คณิตศาสตร์เห็นผมยังคงใส่เสื้อผ้าที่คนอื่นสงเคราะห์ให้ ทั้งสีสันทันและขนาดของเสื้อผาก็ไม่สมกับตัว เมื่อเปิดตู้เก็บของซึ่งไปที่แขนเสื้อที่ต่อมาสองครั้ง ชายเสื้อหนาวที่ต่อยาวอีก ๓ นิ้ว กับชุดชั้นในที่มีรอยปะ แล้วพูดว่า “จินผิง นี่เป็นเสื้อผ้าทั้งหมดของเธอหรือนั่นไม่รู้จักจัดการอย่างไร”

ผมจึงรีบตอบว่า “ครูครับ ผมไม่กลัวขายหน้า คุณแม่บอกกับผมเสมอว่า ในตัวถ้ามีภูมิความรู้ก็จะมีค่าเสมอเอง ถึงผมต้องใส่เสื้อผ้าพวกนี้ไปอเมริกาพบกับคลินตัน ผมก็ไม่กลัว”

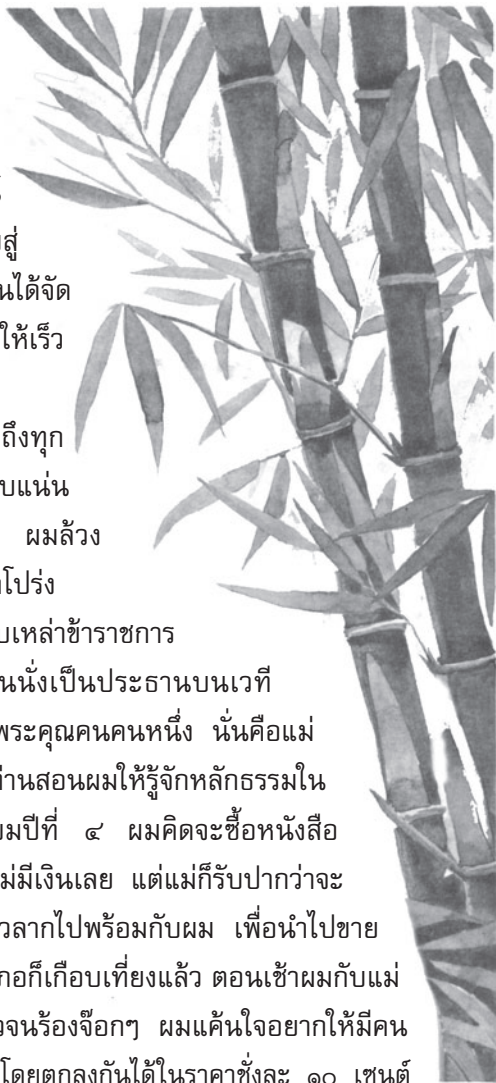
๒๗ ก.ค. โอลิมปิกวิชาการเริ่มขึ้น พวกเรานั่งทำข้อสอบตั้งแต่แปดโมงครึ่งถึงบ่ายสองโมง รวมเวลาในการทำข้อสอบห้าชั่วโมงครึ่ง วันที่สองเป็นวันประกาศผล ก่อนอื่นเป็นการประกาศรางวัลเหรียญทองแดง ผมไม่หวังจะได้ยินชื่อของตัวเอง ถัดจากนั้นก็เป็นรางวัลเหรียญเงิน สุดท้ายประกาศเหรียญทองคนที่หนึ่ง คนที่สองและคนที่สามก็คือผม ผมดีใจจนร้องไห้เรียกพื้มพ้ออยู่ในใจว่า “แม่ครับ ลูกแม่ทำได้สำเร็จแล้ว”

ข่าวการชนะเลิศ ได้เหรียญทองของผมนับกับเพื่อนอีกคนในการแข่งขันโอลิมปิกคณิตศาสตร์ของการแข่งขันโอลิมปิกวิชาการครั้งที่ ๓๘ นี้ ได้ถูกแพร่เสียงและภาพโดยสถานีวิทยุกระจายเสียงและสถานีโทรทัศน์แห่งชาติ ในคืนนั้น ๑ สิงหาคม ยามที่พวกเรานำเอาเกียรติยศกลับสู่ประเทศนั้น สมาคมวิทยาศาสตร์และสมาคมคณิตศาสตร์แห่งประเทศไทยได้จัดพิธีต้อนรับอย่างยิ่งใหญ่ ในยามนี้ ผมคิดจะกลับบ้าน อยากพบหน้าแม่ให้เร็วที่สุด ผมจะนำเอาเหรียญทองที่แวววับจับตานี้ แขว่นไว้ที่คอของท่าน...

สี่ทุ่มกว่าของคืนนั้น ผมฝ่าความมืดจนกลับถึงบ้านที่ผมคิดถึงทุกเช้าเย็น พ่อเป็นคนมาเปิดประตู แต่ว่าผู้ที่โอบผมไว้ในอ้อมกอดอย่างแนบแน่นก็คือ แม่ผู้ปราณีของผม แม่กอดผมแนบกายได้แสงดาวอันแจ่มจรัส ผมล้วงเหรียญทองออกมาแล้วแขว่นไว้ที่คอของแม่ แล้วร้องไห้ด้วยจิตใจที่ปลดปล่อย

๑๒ สิงหาคม ที่หนึ่งในห้องประชุมโรงเรียนไม่มีที่ว่างเลย แม้กับเหล่าข้าราชการของกรมสามัญศึกษา และเหล่าศาสตราจารย์วิชาคณิตศาสตร์ได้ร่วมกันนั่งเป็นประธานบนเวที ในวันนั้นผมได้พูดในงานช่วงหนึ่งว่า “ผมจะใช้ชีวิตของผมสำนึกขอบพระคุณคนคนหนึ่ง นั่นคือแม่ ที่อบรมเลี้ยงผมจนเติบโตใหญ่ ท่านเป็นหญิงสาวนาถรรณดาคนหนึ่ง แต่ท่านสอนผมให้รู้จักหลักธรรมในการเป็นคน และคอยกระตุ้นให้กำลังใจผมมาตลอดชีวิต” ปีที่อยู่มัธยมปีที่ ๔ ผมคิดจะซื้อหนังสือ “พจนานุกรมจีน-อังกฤษ” เพื่อฝึกภาษาอังกฤษ ในกระเป๋าเสื้อของแม่ไม่มีเงินเลย แต่แม่ก็รับปากว่าจะหาให้ หลังอาหารเช้า แม่ยืมรถลากคันหนึ่ง ขนผักกาดขาวเต็มรถ แล้วลากไปพร้อมกับผม เพื่อนำไปขายในเมืองที่ไกลถึงสี่สิบสี่ (๒๐ กิโลเมตร ๑ ลี้ = ๕๐๐ เมตร) เมื่อถึงตัวอำเภอก็เกือบเที่ยงแล้ว ตอนเช้าผมกับแม่ตีมเพียงน้ำซุ้ข้าวต้มใส่มันเทศกับข้าวโพดแค่ ๒ ชาม ในยามที่ท้องหิวจนร้องจ๊อจ๊อ ผมแค้นใจอยากให้มีคนมาหมาซื้อผักไปทันที แต่แม้อย่างคงอดทนต่อรอรอราคากับผู้ซื้อ สุดท้าย โดยตกลงกันได้ในราคาซึ่งละ ๑๐ เซนต์

ผักกาดขาว ๒๑๐ ชั่ง ควรเป็นเงิน ๒๑ หยวน แต่ผู้ซื้อให้เพียง ๒๐ หยวน
เมื่อมีเงินผมคิดจะกินข้าวก่อน แต่แม่บอกให้ซื้อหนังสือก่อนเพราะนี่
เป็นเรื่องสำคัญของวันนี้พวกเราไปที่ร้านหนังสือแห่งหนึ่งถามราคาหนังสือ
ต้องใช้เงิน ๑๘.๒๕ หยวน ซื้อหนังสือเสร็จแล้วยังคงเหลืออยู่ ๑.๗๕ หยวน
แต่แม่ให้ผม ๗๕ เซ็นต์ เพื่อไปซื้อขนมเปี๊ยะ ๒ ชั่น แม้จะกินขนมเปี๊ยะไป ๒ ชั่น
แต่เราแม่ลูกเดินยังต้องเดินกลับบ้านอีก ๔๐ กว่าลิ้ว ผมหิวจนหน้ามืดตาลาย
ในยามนั้นนึกขึ้นได้ว่า ผมลืมแบ่งขนมเปี๊ยะ ๑ ชั่นให้แม่ แม่หิวทั้งวัน ช้ายัง
ลากรถเป็นระยะทาง ๘๐ ลิ้วเพื่อผม ผมรู้สึกอายจนคิดจะตบหน้าตัวเอง
แต่แม่กลับพูดว่า “แม่ไม่มีความรู้ แต่แม่นึกถึงตอนเด็กที่คุณครูเคยให้ท่อง
คำพูดของกอร์กี้ ว่า ความยากจนข้นแค้นเป็นมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดแห่งหนึ่ง
หากว่าเธอสามารถที่จะผ่านด่านมหาวิทยาลัยนี้ได้ โฉนต้องกลัวว่า เป็นมหาวิทยาลัย
เทียนสิน แม่แต่มหาวิทยาลัยปักกิ่ง เธอก็จะสอบเข้าได้ตั้งใจหวัง “ตอนที่แม่พูดคำๆ นั้น
แม่ไม่มองหน้าผม แม่มองหนทางที่ทอดยาวไกลออกไป เหมือนดั่งว่าทางเส้นนั้นสามารถเชื่อม
ไปถึงเมืองเทียนสิน เชื่อมไปถึงเมืองปักกิ่งไม่มีผิด” ผมฟังแล้วก็รู้สึกหิวอีกต่อไปและขาก็ไม่เมื่อย
อีกแล้ว

หากกล่าวว่า ความยากจนข้นแค้นเป็นมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดแห่งหนึ่ง ผมก็จะพูดว่า
แม่ซึ่งเป็นหญิงชราของผม เป็นครูผู้นำพาที่ดีที่สุดของชีวิตผม ด้านล่างเวทีดวงตาไม่รู้กี่คู่ต่อ
ก็คู่คลอด้วยน้ำตา ผมหมุนตัวกลับมา หันไปหาคุณแม่ที่จอนผมเริ่มหงอกขาว แล้วคำนับท่านด้วยใจ
อันลึกล้ำ

ถ้อยคำสริมงคล

สุวดี

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ เข้า
๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ออก

ปัจจัย ๔ เป็นเรื่องสำคัญของชีวิต

การให้เกียรติเป็นความสำคัญของชีวิตคู่

การบริการเป็นงานสำคัญเมื่ออยู่หลายๆ คน

พระอรหันต์ท่านมี “ทาน” เป็นพฤติกรรม
เป็นลัทธิชีวิต

เรา...ก็ต้องฝึกทำความดี ทั้งข้อห้าม และข้อ
ควรปฏิบัติ ทั้งเบญจศีลและเบญจธรรม

มีชีวิตที่ฝึกเพียรสะสมความดี ทั้งวัตถุทาน
ให้ข้าวของ ให้บริการรับใช้ อภัยทาน หัดปล่อยวางไม่
ถือสา และธรรมทาน คือ มีการดำรงชีวิตที่เรียบง่าย
เป็นแบบอย่างแก่คนอื่น

“ทานบารมี” จึงเป็นอุปการณ์พาไป เป็นเครื่อง
มือที่จะทำให้ชีวิตพัฒนาไม่หยุดยั้ง

เราจะมีกรรมดีคุ้มครอง-ปกป้อง-รักษาและ
บันดาล!

ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรมด้วยเหตุนี้

๑-๒-๓-๔-๕ เข้า ๑-๒-๓-๔-๕ ออก
กำหนดลมหายใจช้าๆ

มีความสุขกับการกำหนดลมหายใจ
หายใจเข้า-ยาว หายใจออก-ยาว
ทำความรู้สึกเหมือนพบเพื่อนเก่าขณะหายใจ

มีอะไรหลายๆ อย่างที่ต้องลงทุน แสวงหา แต่
ลมหายใจคือสิ่งที่เราได้มาฟรี จะเหลือก็แต่การจัดการ
ด้วยอาณาปานสติขั้นต้น

เราจะแข็งแรง-ผ่อนคลาย-สงบรับ

๑-๒-๓-๔-๕ ช้าๆ รับพลังลมปราณเข้าไป
หัดหายใจช้าๆ ให้ความเศร้าหมอง อ่อนแอ ทนอดทน
พาเรดออกไป

ไม่เคร่งครัด แต่ยามว่าง ยามนี้ก็ได้ มากำหนด
ลมหายใจกันเถอะ

เราจะมีลมหายใจเป็นเพื่อนแท้ เป็นกัลยาณมิตร
มีหลายๆ วิชาที่กว่าจะได้มา ต้องลงทุนเรียนรู้
และบางทีก็ยากเย็นแสนเข็ญ

หลายๆ อย่างมีการพัฒนา ทำอย่างเดียวได้
ประโยชน์หลายอย่าง

กำหนดลมหายใจจึงได้ความแข็งแรง ได้ปฏิบัติ
ธรรมครบพร้อม

๑-๒-๓-๔-๕ หายใจสั้น-ชีวิตสั้น หายใจ
ยาว-ชีวิตยาว

วันนี้เราเป็นคนจนเพราะหายใจน้อยเกินไป !
ธาตุทั้งสี่ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ ต้องสมบูรณ์ครบ
พร้อม ดินคืออาหารทางปาก น้ำคือสิ่งที่ต้องดื่ม ลม

คืออาหารทางลมหายใจ ไฟคือปฏิกิริยาแห่งการ
เคลื่อนไหว การออกกำลัง

เมื่อธาตุทั้งสี่สมบูรณ์ ชีวิตจะแข็งแรง สดชื่น
แจ่มใส ธาตุดิน-น้ำ-ไฟ ในบางจังหวัด บางกาละ
อาจจะยังไม่พร้อม ไม่เป็นไร “กินลม” ไปก่อนก็ไม่
เสียหาย

วันนี้คุณดื่ม “ลม” หรือยัง ?

พลังลมมีธาตุกายสิทธิ์ ก่อเกิดชีวิตที่แข็งแรง
ลมนำออกซิเจนเข้าสู่ร่างกาย เม็ดเลือดแดงอ้อมไปส่ง
ตามเซลล์เนื้อเยื่อทั่วร่าง

เซลล์วันนี้อดอยากเพราะเจ้าของหายใจตื้นเขิน
กินลมให้มากขึ้น ตั้งใจหายใจให้มากกว่าเดิม

เข้า-ออก, เข้า-ออก, เข้า-ออก, เข้า-ออก
กำหนดลมหายใจอย่างมีความสุข

๑-๒-๓-๔-๕ ๑-๒-๓-๔-๕ ๑-๒-๓-๔-๕

ยากจนมานานแล้วต่อไปนี้ร่างกายของเราจะต้อง
แข็งแรง

เมื่อกำหนดลมหายใจสติจะแข็งแรง ความ
ฟุ้งซ่านจะลดลง จิตใจดี ต่อมในร่างกายพร้อมใจกัน
หลังสอโรมิน “เอ็นโดฟิน”

หลับก็แจ่มใส ตื่นก็ไม่หม่นหมอง

ใครจะอย่างไรก็ช่างเถิด เรามาฝึกเล่นลมหายใจ

สนุกกว่าเป็นไหนๆ

หัดหายใจลึก หัดหายใจช้า หัดกำหนดลมหายใจ

เป็นหลักปฏิบัติพื้นฐาน มีมาแต่โบราณเป็นพัน
เป็นหมื่นปี

มาวิ่งไขว่คว้าวิชาสมัยใหม่ จนละเลยภูมิปัญญา
ปราชญ์ชาวบ้าน ซึ่งเป็นปราชญ์โบราณมานมนานกาละ

๑-๒-๓-๔-๕ เข้า ๑-๒-๓-๔-๕ ออก

มาให้รางวัลชีวิตด้วยการฝึกหายใจกันดีกว่า

ไม่เสียเงิน แถมนับวันจะมีแต่เปี่ยมพลัง

นึกได้ก็ทำครั้งหนึ่ง ไม่ต้องตกใจเมื่อลืม นึกได้
ก็ทำอีก

มีความสนุกกับการกำหนดลมหายใจ

ไม่หวังผล ทำไปวันแล้ววันเล่า แล้วจะรู้ว่า
ชีวิตของเรามีคุณค่าที่เหนือกว่าราคาในโลกมนุษย์เขาคุยกัน

เริ่มวันนี้เลย ให้รางวัลกับชีวิต... ๑๒๓๔๕

๑๒๓๔๕ ๑๒๓๔๕ ๑๒๓๔๕ ๑๒๓๔๕ ๑๒๓๔๕

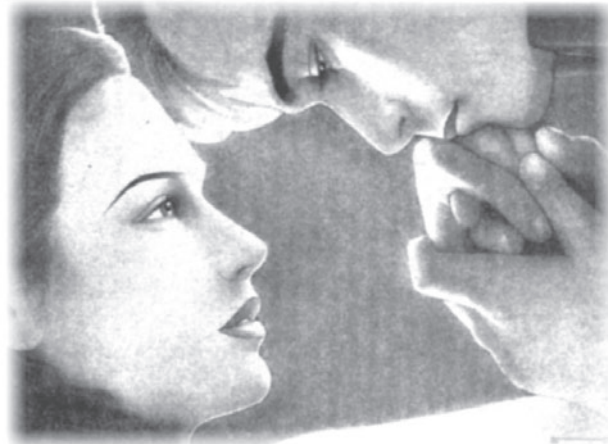
รับเชิญ

ดิฉันได้ฟังรายการของท่านจันทร์ มีคน
ที่เคยทำแท้งโทรมาถามว่า ควรจะอย่างไรดี
ท่านแนะนำว่า ควรเล่าเรื่องให้คนอื่น ๆ ฟัง เพื่อ
จะเป็นอุทาหรณ์สอนใจไม่ให้ทำความชั่วเช่นนั้นอีก
ดิฉันจึงเขียน “คำสารภาพของคนบาป” ขึ้น
เพื่ออย่างน้อยก็เป็นการไถ่บาปให้ตัวเองได้บ้าง ดิฉัน
ไม่อยากให้ใครต้องมา เสียใจภายหลังเหมือนดิฉัน
เรื่องมีดังนี้..

คำสารภาพของ คนบาป

เมื่อดิฉันเรียนจบมัธยมปลาย เข้าเรียนต่อในสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่ง เข้าไปใหม่ๆ ดิฉันเป็นเด็กเรียบร้อย แต่งตัวถูกระเบียบจนอาจารย์และเพื่อนๆ ชมแต่พอเรียนไป ๆ เนื่องจากเป็นคนที่มีรูปร่างหน้าตาค่อนข้างดี จึงมีทั้งเพื่อนๆ และรุ่นพี่เข้ามาชอบมากมายหลายคน แฟนคนแรกเป็นรุ่นพี่หน้าตาน่ารักคนหนึ่ง เราไปเที่ยวด้วยกันหลายครั้งในวันหยุดความสัมพันธ์ไม่เกินเลยไปกว่าจับมือเท่านั้น จากนั้นเขาก็เรียนจบและไปเรียนต่อที่อื่น ทำให้เหินห่างไป

ดิฉันเป็นเด็กต่างจังหวัด การที่ต้องจากพ่อแม่มาเรียนในเมือง เหมือนนกที่หลุดจากกรงขัง หลงลมจนกู่ไม่กลับ ดิฉันเริ่มทำตัวเหลวไหล แต่งตัวผิดระเบียบ มีแฟนใหม่ มีความสัมพันธ์กับผู้ชายหลายคน แต่ก่อนหน้านี้ดิฉันไม่ได้รู้สึกรู้อะไรเลย ไม่เคยรู้สึกผิด ไม่เคยเห็นใจใคร จนกระทั่งเข้าเรียนปี ๓ ดิฉันได้พบกับผู้ชายคนหนึ่ง ฐานะดีรูปร่างหน้าตาดี เราไปเที่ยวด้วยกันบ่อยๆ กินข้าวด้วยกันเกือบทุกมื้อ ดิฉันเริ่มไม่ค่อยสนใจเรียน คะแนนเริ่มตกต่ำจนได้เกรดไม่ถึง ๓ บางครั้งก็หนีเรียนไปเที่ยวกับเพื่อนๆ เราสนิทสนมคลุกคลีกันมาก จนกระทั่งวันหนึ่งดิฉันก็ตกเป็นของเขา ต้องโทษความใจง่ายของดิฉันเอง มีแฟนมาเยอะ

ก็ไม่ถึงขนาดเสียตัวให้ใคร ตอนนั้นอายุ ๒๐ ปีแล้ว แต่ยังไม่บรรลุนิติภาวะทางจิตวิญญาณอายุขนาดนี้แล้วเรียนมาก็มากแต่ไม่รู้จักป้องกัน ปัญหาที่เกิดขึ้นตามมาคือดิฉันท้อง เวลาทำตัวไม่คิดละอาย แต่พอผลแห่งความชั่วเกิดขึ้นถึงได้คิดอาย ไม่อยากให้ใครรู้ พอสองเดือนกว่ามีอาการไม่สบาย (แพ้ท้อง) ไปตรวจที่โรงพยาบาลถึงรู้ว่าตัวเองเป็นอะไร ดิฉันกลัวใจมาก แฟนหายขับเลือดมาให้กินก็ไม่ได้ผล แฟนพาดิฉันไปฉีดยาเกลือกเข้มชั้น ๒ ครั้งก็ไม่ได้ผลอีก จนสุดท้ายเขาพาดิฉันไปที่คลินิกแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ (เพิ่งรู้ว่าคลินิกทำแท้งในเมืองใหญ่ๆ มีมากมายราว

กับดอกเห็ด)
ทำเสร็จแล้ว
ดิฉันถึงได้รู้สึก
เสียใจมาก แต่
มันก็สายเกินไป
ดิฉันรู้สึกผิด

ต่อมาเมื่อดิฉันขึ้นปีที่ ๔ ดิฉันก็ได้รับ
อุบัติเหตุทางรถยนต์ กระดูกสันหลังหัก (ดิฉันนับดูวัน
ที่เกิดเหตุ ถ้าดิฉันไม่ทำลายลูกคงเป็นวันที่เขากำหนด
ตลอดพอดี) ดิฉันต้องเป็นคนพิการ เดินไม่ได้ตลอด
ชีวิตแฟนดิฉันซึ่งเป็นคนขี้บดไม่บาดเจ็บอะไรในคราวนั้น
แต่หลังจากนั้น ๔ ปี เขาขับรถชน เสาไฟฟ้าคอหักตาย
ดิฉันและแฟนเป็นเหมือนคำพูดที่ว่า **“เมื่ออุกตกรรม
ให้ผล คนชั่วยอมเศร้าหมอง”** จากวันนั้นถึงวันนี้
นานนักหนาแล้ว แม้รู้สึกผิดก็ไม่อาจย้อนเวลาไปแก้ไข
ได้ มันเป็นตราบาปที่ไม่อาจลบเลือน วิบากกรรมที่
ดิฉันได้รับนั้นสาสมแล้ว ดิฉันขอขอใช้กรรม ขอ
หญิงสาวทั้งหลายอย่าได้เอาอย่างดิฉันเลย

อีกเรื่องหนึ่งที่อยากขอเตือนหญิงสาวทั้งหลาย
อันว่าผู้ชายย่อมอยากได้ผู้หญิงเป็นของธรรมดา

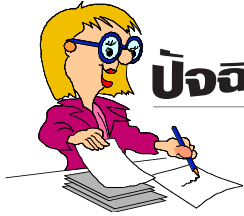
ผู้ชายที่เป็นสุภาพบุรุษ ไม่อยากล่วงเกินผู้หญิงนั้น ใน
ชีวิตจริงหาทำยาก เพราะฉะนั้นอย่าไว้ใจใคร อย่า
เปิดโอกาสให้เขาและตัวเอง (เพราะอาจใจอ่อนได้)
เพราะถ้าเขาได้เราแล้ว คุณค่าของเราจะลดลงไปทันที
เพราะฉะนั้นหน้าที่ของผู้หญิงคือ รักนวลสงวนตัว ถ้า
เราไม่รักตัวเองแล้วจะให้ใครรัก อย่ารักคนอื่นมากกว่า
ตัวเอง เพราะถ้าพลาดทำเสียทีไปแล้ว ปัญหาต่างๆ
จะตามมาอีกมากมาย โดยเฉพาะการทำแท้งนั้น
บาปกรรมหนักมาก จะได้รับวิบากต่างๆ นานา อาจ
ถึงขั้นเสียชีวิตหรือพิการอย่างดิฉัน ทำมาหากิน
ไม่ขึ้น เวรกรรมตามเร็วและตามทันในชาตินี้ด้วย
เพราะฉะนั้นอย่าทำเลย ยังมีทางออกอีกหลายวิธี
หน่วยงานต่างๆ ที่คอยช่วยเหลือก็มี อย่าให้ต้องมา
เสียใจภายหลังเหมือนดิฉันเลยนะคะ

อานิสส์จากการเขียนเรื่องนี้ หากพอเป็นบุญ
กุศลอยู่บ้าง ขออุทิศให้ลูกทั้งหมด โปรดอโหสิกรรม
ให้แม่ด้วย

ด้วยรักและปรารถนาดีต่อหญิงสาวทั้งหลาย

สตรีผู้หลงผิด

ป๊อปปูลิทิ

กอง บก.

■ หนังสือดอกหญ้าเป็นเสมือนเพื่อนในยามที่ดิฉันมีทุกข์ บางครั้งรู้สึกจิตใจแย่ ท้อแท้ในการทำงาน พอหยิบดอกหญ้าขึ้นมาอ่าน ทำให้ดิฉันมีความคิดว่าปลงนะ พยายามทำใจให้เป็นสุข และได้ข้อคิดต่างๆ ในการประพฤติปฏิบัติธรรมด้วย

การปฏิบัติธรรมของดิฉันดีขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก จากที่เคยฆ่าสัตว์เล็ก สัตว์น้อย ดิฉันก็จะละเว้น เนื้อสัตว์ที่เคยกินก็จะไม่กินเลย บางครั้งเวลาอยู่กับเพื่อนๆ ก็จะใช้วิธีแบบเจเขี่ยการพนันก็เลิก (หวย, ไพ่) ไม่เอาเลย เวลาเพื่อนๆ เล่น ดิฉันก็จะนั่งดูเฉยๆ แต่ไม่เล่น เพราะถ้า

ไม่อยู่ร่วมกับเพื่อนๆ ด้วย มันคล้ายกับว่าเราเป็นแกะดำ

แพวงศรี ศรีพิทักษ์ / กทม.

◎ จะประมาทเกินไปมั้งที่ไปนั่งร่วมวงกับเขา แกะดำตัวนี้น่าจะฉีกแนว เป็นตัวอย่างที่ดีให้เพื่อนๆ เห็นเป็นตัวอย่างจะดีกว่า เพื่อจะได้แกะดำพันธุ์ดีๆ เพิ่มขึ้นมาเป็นแนวร่วมกับเราก็ได้ ขอให้ยืนหยัดยืนย่นรักษาความดี และพัฒนาความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

■ เรื่องสั้นเรื่องยาว มีคำถามว่า หลุยส์ โอลิเวอร์ เป็นนักประพันธ์ชาวสเปนมีผลงานอื่นๆ ไດหรือไม่?

และท่านจะเปลี่ยนนักเขียนมาเสนอบ้างก็คงดี แต่จุดประสงค์ของท่านคงเปลี่ยนไป

ฉบับล่าสุดนี้มีคำพิศมัยอยู่เยอะ จังท่าน

เสนอท่านลงข่าวกิจกรรมที่เกี่ยวข้องและกิจกรรมท่านด้วย

หน้ากลางมีสีคังดี เพื่อดิดภาพคนทำความดี ฯลฯ

เจริญพงศ์ ราษฎร์รินทร์ / กทม.

■ หลุยส์ โอลิเวอร์ เป็นนักประพันธ์ชาวสเปนที่เขียนวรรณกรรมเยาวชนได้ดีเยี่ยม ที่นำเสนอในดอกหญ้าเพราะเห็นว่าบรรยากาศความรู้สึกนึกคิดและอุปนิสัยใจคอชาวสเปนคล้ายๆ ชาวไทย อีกประการคือ เจ้าของผลงานอนุญาตด้วยความยินดี

ข่าวกิจกรรมกว่าจะลงดอกหญ้า ก็คงผ่านไปแล้ว หน้ากลางมีเสียงไม่มีงบบาพอ ขอบคุณสำหรับคำแนะนำ

■ คุณแม่ไปอยู่ภูผาฟ้า น้ำประจำ นานๆ จะกลับบ้านที่ คุณแม่มีความสุขมากกับการปฏิบัติธรรม และใจเย็นขึ้น พุดมีเหตุมีผล รู้สึกจะปลงอะไรได้มากๆ ผิดกับเมื่อก่อน แม่เป็นคนใจร้อน แม่จะกินเจวันพระวันเกิด ขณะนี้แม่กินมังสวิรัตตลอดทุกมื้อ ไม่ยอมตกหล่นเลย ก็อยากจะเลียนแบบคุณแม่บ้าง เป็นการตอบแทนบุญคุณท่าน แต่ก็ได้อาหิตยละ ๒ วัน วันเกิด-วันพระ จะพยายามทำต่อๆ ไปเจ้าค่ะ

เกตกาญจน์ จุ่มปี / เชียงใหม่

● ได้คุณแม่ที่แสนดีเป็นตัวอย่างเช่นนี้ คุณลูกก็คงมีกำลัง

ใจในการฝึกตนตอบแทนบุญคุณท่านยิ่งๆ ขึ้นไป เป็นลูกไม้ที่หล่นไม่ไกลต้นพุทธ

■ ดิฉันได้รับหนังสือดอกหญ้า พร้อมใบสมัครเรียบร้อยแล้ว ดิฉันได้ส่งแสตมป์มา ๕๐ ดวง พร้อมจดหมาย ดิฉันชอบอ่านหนังสือดอกหญ้ามาก โดยเฉพาะคอลัมน์ปัจฉิมลิขิต ได้เรียนรู้ความคิดและการปฏิบัติของผู้อื่นมากขึ้น จะได้ปรับปรุงข้อปฏิบัติของตัวเองที่ยังลุ่มๆ ดอนๆ เช่น ยังติดการแต่งหน้าทาปาก (ตอนไปทำงาน) ดิฉันตั้งใจว่า ๑ มกราคม ๒๕๔๖ เป็นวันขึ้นปีใหม่ ดิฉันจะเลิกโดยเด็ดขาด (วันพระ) ประโยชน์ที่ได้จากหนังสือดอกหญ้าคือ เข้าใจผู้อื่นมากขึ้น การใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้ไม่จำเป็นต้องมีอะไร

มากมายอย่างที่คิด พึ่งตัวเองได้ และช่วยเหลือผู้อื่นมากขึ้น

สุดท้ายนี้ ดิฉันแอบฝันไว้ว่า เมื่อเกษียณอายุจากการทำงานแล้ว ดิฉันจะไปใช้ชีวิตที่สันติโอศอก

กัลยา โพธิ์แสงทอง(สงขลา)

● ขอให้ฝันนั้นเป็นจริง เราเองก็แอบฝัน อยากเห็นคุณสวยแบบธรรมชาติ โดยไม่ต้องพึ่งพาสารเคมี

■ สิ่งที่ได้รับ หลังได้รับหนังสือดอกหญ้า ประมาณ ๑๐ ฉบับ บางฉบับอ่านผ่านๆ เพราะติดช่วงสอบ บางฉบับมีโอกาสนำไปให้เพื่อนได้อ่านด้วย มีการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจดังนี้

๑. มีความรู้สึกอยากเก็บออม แล้วก็ทำให้ใช้จ่ายน้อยลง

๒. รู้ถึงการใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย

๓. ระลึกถึงผู้มีพระคุณ เมื่อได้อ่านเรื่องในหนังสือดอกหญ้า

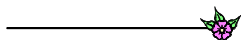
๔. ได้ทราบถึงประโยชน์และอาหารที่มีคุณค่า(ที่คาดไม่ถึง)

๕. สามารถนำสิ่งที่ได้อ่านไปเล่าให้เพื่อนฟัง เพราะในบางเนื้อหานั้น เพื่อนไม่เคยทราบ

นอกจากนี้ยังมีประโยชน์อีกแต่นึกที่จะเขียนยังไม่ออก ยังคงไว้ซึ่งความศรัทธาค่ะ

เนตรนา บางทรัพย์ / กทม.

● นึกขึ้นได้เมื่อไหร่ เขียนมาเล่าให้ฟังอีกนะ สมาชิกท่านอื่นๆจะได้ร่วมอนุโมทนาด้วยกับการเปลี่ยนแปลงที่ดีๆ

■ เกี่ยวกับรูปเล่มของหนังสือ เล็กกะทัดรัดดี พกพาสะดวก ติดตัวไปอ่านได้ทุกที่ ไม่เกะกะตัวอักษรที่พิมพ์ก็ไม่เล็กหรือใหญ่

เกินไป มีการเน้นพิมพ์หนา-บาง ข้อความที่สำคัญๆ และที่ชอบมากๆ คือคำภาษาต่างประเทศที่มีคำแปลให้พร้อม ไม่เป็นปัญหาสำหรับคนที่ไม่เก่งหรืออ่านแล้วไม่รู้ความหมายเหมือนในปัจจุบันที่ผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองหลายท่าน มีดีกรีนำหน้าชื่อ พูดไทยคำ อังกฤษคำ แล้วไม่ยอมต่อด้วยคำแปลหรือความหมายของคำพูดที่ไม่ใช่ภาษาไทย

อีกข้อหนึ่งที่ดิฉันเห็นว่าดีมาก คือการใช้กระดาด ขีดฉันเห็นว่ากระดาดแสนจะธรรมดา ธรรมดา สีมอม่อ แต่เนื้อหาสาระอ่านแล้วไม่ยากวาง ถ้าหนังสืออื่นๆ ที่ทำหนังสือแบบใช้กระดาดขีดแต่หาสาระให้เกิดแก่ชีวิตและสังคมไม่ได้หรือได้น้อยมาก ดุจดอกหญ้าเป็นแบบอย่าง แล้วประเทศไทยจะประหยัดทรัพยากรได้อีกมากมาย มหาศาล

“ดอกหญ้า” ดิฉันสาระ ไม่ใช่ อ่านแล้วเลื่อนลอย เพื่อฝัน อ่านได้ทุกเพศทุกวัย คบเป็นมิตรแท้ได้ค่ะ ส่วนข้อปฏิบัติที่ได้จากการอ่าน

๑. ใจเย็นลง แต่ก่อนเป็นคนใจร้อนมาก เอาแต่ใจตัวเอง ไม่เคยยอมใคร ข้าถูกเสมอ ไม่เห็นความบกพร่องของตัวเอง คิดแต่ว่าตัวเองไม่ได้เบียดเบียนใครเป็นใช้ได้ ที่จริงการอยู่ในสังคมมันไม่ใช่แค่นั้น ต้องมีการแบ่งปัน ช่วยเหลือเผื่อแผ่ เช่นฉบับที่ ๑๐๒ ประทับใจชีวิตของยอดคนแห่งภพ ภูฟ้า แพงค่าโศก ขอให้ดวงวิญญาณสู่สุคติภพ และขอสรรเสริญคุณน้ำแรง ที่เป็นคู่ชีวิตจนถึงวาระสุดท้าย

ประทับใจบทกลอนของคุณอิสรา อ่านแล้วมีความสุข ได้สาระ และคุณอิสราถูกติติงก็ไม่มีรู้สึกอะไร ขอเอาเป็นแบบอย่างค่ะ

๒. ลด ละ อาหารที่เป็นเนื้อสัตว์ หันมากินผักมากขึ้น กินถั่วงา ข้าวกล้อง แทนนมวัว ไข่เป็ด (เดิมเป็นของโปรด)

๓. เคร่งครัดในศีล ๕ มากขึ้น กล่าวคือ ข้อหนึ่ง หลีกเลี้ยงได้จะเลี้ยงทันที ข้อสอง ไม่ลักทรัพย์เด็ดขาด เมื่อเดือนก่อนไปซื้อหนังสือที่ร้าน ผู้ขายทอนเงินกินมาห้าร้อยส่งคืนไป คนมองดิฉันด้วยสายตาแบบว่า “เชอจัง” ทำไม่ต้องคืน เขาทอนผิดเอง ข้อสาม เคยประพฤติผิดในกาม ปัจจุบันเลิกเด็ดขาด แม้คิดก็ไม่ได้ ข้อสี่ ไม่พูดโกหก ทำได้แต่ยังพูดส่อเสียด เพื่อเจ้อ จะพยายามให้ดีขึ้นกว่านี้ ข้อห้า เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แต่ก่อนชิมทุกยี่ห้อปัจจุบันเลิกเด็ดขาดทุกยี่ห้อ แต่ยังดื่มกาแฟอยู่เท่านั้น

ทวีน พุสึ / ราชบุรี

◎ เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ให้คำเป็นถึงมิตรแท้ ยิ่งได้อ่านถึงข้อปฏิบัติของคุณแล้ว ยิ่งน่ายินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้คบมิตรดีๆ เช่นคุณ

■ ดิฉันขายของที่ตลาด ต้องมีชอทานอยู่เป็นธรรมดา แต่ชอทานที่ว่าเนียแต่งตัวเป็นชี นุ่งขาวห่มขาว โกงหัวด้วย แล้วถือขันมาชอทานดิฉันเห็นแล้วดูไม่สมควร อยู่วัดก็น่าจะพอกินอยู่แล้ว ที่จริงเงินที่เราให้ไปก็เป็นเงินไม่มากมายหรอก แต่หลายคนรวมกันมันก็ได้เยอะชิ ดิฉันสังเกตเห็น พอได้ตั้งค์เหรียญ แกจะเอาไปแลกเป็นแบงค์ แล้วอยากได้อะไรแกก็จะซื้อหมดอย่างนี้ ในสายตาดิฉันเห็นว่าเป็นไม่สมควรเลย เพราะขัดกับรู้สึกที่เรามีต่อศาสนา ยิ่งงี้ก็ไมรู้ อีกเรื่องหนึ่ง แม่ชิมารึไร แจกซองผ้าป่า อันนี้ก็เห็นบ่อย

แจกซองแล้วยื่นรอเลย ที่จริงเราไม่ใส่ก็ได้ แต่มันยังงี้ๆ ก็ไม่รู้ช่วยกันทำบุญจะสร้างวัดนั้นวัดนี้จริงหรือที่แม่ชีต้องมาแจกซองผ้าป่าเพื่อเอาเงินไปสร้างวัดสร้างวา คณะผู้ปฏิบัติธรรม ช่วยชี้แจงด้วยจะขอบคุณยิ่ง อีกเรื่องหนึ่งคืออยากให้นำหนังสือดอกพญารวมเล่ม เป็นเรื่องๆ อย่างบทสัมภาษณ์ก็รวมเล่ม ถ้อยคำสริมงคลรวมเล่ม สมุนไพรรพingtonเองรวมเล่มอะไรอย่างนี้ แค่อยากเท่านั้นนะคะ ไม่มีก็ไม่เป็นไร

ลัยวรรณ มะโนเสาร์/เชียงใหม่

◎ เป็นความไม่ใส่ใจของชาวพุทธที่ไม่ศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนให้ถ่องแท้ นักบวชจึงปฏิบัติผิดออกนอกกลุ่มนอกทาง ขวาวาสักสนับสนุนส่งเสริมในทางที่ผิดๆ ไปด้วยเช่นกัน ถ้ารักศาสนาจริง เมื่อ

เห็นพฤติกรรมที่ผิดๆ ก็อย่าไป
ส่งเสริมเลย

ถ้อยคำสิริมงคล มีการ
รวมเล่มแล้ว ราคาเล่มละ ๔๐ บาท
สมุนไพรมีหลายเล่ม ลอง
สอบถามได้ที่ **ธรรมทัศน์สมาคม**
๖๗/๕๐ ถ.วชิรธรรม **แขวง**
คลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
โทร. ๐๒-๘๗๕-๔๕๐๖

■ ผมยังคงมี **“ดอกหญ้า”**
เป็นทั้งสื่อและเพื่อนที่ให้อะไร
ความสงบจากการอ่าน และแนว
ทางปฏิบัติตนในชีวิตประจำวัน
ทางโลก

ระยะหลังมานี้ ผมรู้สึกตัวว่า
มีสติมากขึ้นกว่าแต่ก่อน สามารถ
ควบคุมการกระทำ-วาจาได้ระดับ
หนึ่ง แต่เวลาที่มีบางเรื่อง เช่น
ผิดหวังจากชีวิตหรือการทำงานแล้ว

ผมยังมีการหดหู่-เซื่องซึม
พยายามที่จะคิดอย่างผู้มีปัญญา
หาแนวทางไม่ได้ดีเท่าที่ควรจะเป็น

นอกจากนี้ ผมพยายามชักจูง
คนที่รู้จัก เพื่อน หรือแม่แต่วัยรุ่น
ให้เขาได้เข้าศึกษาพระธรรมเพื่อ
เป็นหลักยึดของชีวิต แต่ไม่ทราบ
ด้วยเหตุใด จึงได้รับการสนองตอบ
น้อยมาก จนบางครั้งคิดว่า เรา
ควรจะปล่อยให้สัตว์โลกเป็นไป
ตามกรรมจะดีกว่ามั๊ย

ประเด็นสุดท้ายที่ผมสงสัย
มานานแล้วก็คือ ความชั่ว-ความเลว-
ความเห็นแก่ตัว เป็นอันเดียวกับ
ความฉลาดหรือไม่ ถ้าใช่
ทำอย่างไรเราจึงจะไม่ตกเป็น
เบี้ยล่างของพวกเขา หรือว่ายุคนี้นี้
ปลาใหญ่กินปลาเล็ก คนโง่เป็น
เหยื่อของคนฉลาด ใครลงมือก่อน
ได้เปรียบ

มานพ ไตรเจริญลักษณ์/กทม.

● พยายาม...พยายามต่อไป
เถิดนะ ผีก็บ่อยๆ ต่อไปอาจนึก
ขึ้นได้ว่า เอ๊ะ! ความหดหู่-เซื่องซึม
หายไปไหนนะ

การชักจูงผู้อื่นนั้นดีแล้ว แต่
อย่าไปคาดหวัง ตั้งใจที่จะแนะนำ
เขาจะไม่ทำเป็นสิทธิของเขา

ความชั่ว-ความเลว-ความเห็น
แก่ตัวเป็นอันเดียวกับความฉลาดได้
ถ้าเป็นความฉลาดแบบเนโก ฉลาด
แบบผิดๆ นักปฏิบัติธรรมที่มี
ปัญญาและฉลาดจะต้องแยกแยะ
ให้เป็นในกุศล-อกุศล ความผิด-
ความถูก ความฉลาดที่ถูกธรรม
หรือไม่ถูกธรรม แล้วตัดสินใจให้
ถูกทาง

การตกเป็นเบี้ยล่างหรือเสีย
เปรียบ อันนี้เป็นเพียงสถานการณ์
อย่าไปมองว่าเป็นความเลวความชั่ว
เพราะขณะที่กำลังเสียเปรียบ อาจ
เป็นโจทย์ที่จะได้ฝึกฝนเพิ่มความ

อดทน ฝึกฝนการให้อภัยทาน
สถานการณ์นี้เป็นบททดสอบจิตใจ
ของคน อย่างมองมุมลบมุมเดียว
และถ้าจิตใจเข้มแข็งจริง ต่อให้
สถานการณ์เลวร้ายขนาดไหนก็จะ
ทรงความดี รักษาความดีไว้ได้
แม้ตัวกำลังถูกรังแก เบียดเบียน
ปานใดก็ตาม เหมือนอย่างพระ-
พุทธองค์ ถูกพระเวทตัดลั่นแกล้ง
ปองร้ายสารพัด ท่านก็ไม่หวั่นไหว
ไม่ท้อถอย ไม่ได้กลับแม่เล็กแม่
น้อยเลย

พยายามมองทุกสถานการณ์ว่า
เป็นโอกาส โอกาสที่จะเจอโจทย์ที่
ฝึกฝนเราให้เข้มแข็ง อดทน ด้วย
จิตใจที่ทรงความดี และฉลาด
อย่างมีปัญญา

■ ได้รับความรู้ความเข้าใจ
ของปัญหาสังคมในอีกทางหนึ่ง ซึ่ง

ลือทั่วไปไม่มี ดอกหญ้าเป็นสื่อที่ผู้
แสดงออกมาจากหัวใจที่บริสุทธิ์
ไม่หวังกำไร เงินตรา แต่หวัง
ความความสงบสุขของคนในสังคม
เป็นหลัก ถ้าคนในสังคมนำพาเอา
ความรู้เหล่านี้ไปประพฤติปฏิบัติแล้ว
สังคมพุทธ สังคมเมืองไทย และ
สังคมโลกคงจะมีแต่ความสงบสุข
ทั้งทางกายและโดยเฉพาะทางใจ
เป็นอย่างมาก

ลิขิต นันทวงศ์/นครสวรรค์

● หลายๆ คนกำลังพยายาม
หลายๆ คนกำลังพิสูจน์ หลายๆ
คนได้ผลจนได้พบกับความสงบสุข
แล้ว ก็คงต้องพากเพียรบากบั่น
ทำต่อไป เพื่อความสงบสุขของตน
และยังจะเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่
สังคมโดยรอบอีกด้วย

■ ได้อ่านหนังสือดอกหญ้า
และป่าได้ซื้อเล่มอื่นมาเพิ่มเติมด้วย
อ่านแล้วเราได้ดีขึ้นหลายอย่าง เช่น
เมื่อก่อนมีอารมณ์ที่เคयर้อน โกรธ
ง่าย เดี่ยวนี้ทำใจได้ ไม่มีใจร้อนอีก
ทำใจให้เย็นลงได้บ้าง เห็นคนจน
กว่าก็ช่วยเหลือเขา แบ่งปันสิ่งของ
เงินทองให้ และกินอาหารไม่มี
เนื้อสัตว์ มังสวิรัติวันละ ๒ มื้อ

เข้าใจสิ่งรอบข้างได้มากขึ้น
กว่าแต่ก่อน ยิ่งได้ไปฟังธรรมะที่
งานปฐมอโคก ยิ่งเข้าใจหลายอย่าง
ดีขึ้น เกิดปัญญา เกิดความเข้าใจ
ชีวิตมากขึ้น

นันทา สุวรรณ / เชียงใหม่

● ดับไฟร้อนในหัวใจ ชีวิตก็
จะสงบสุขร่มเย็น คนรอบข้างก็
พลอยเย็นไปด้วย

■ ดิฉันเองหลังจากอ่านหนังสือดอกหญ้าและสารโอศกแล้วทำให้เปลี่ยนชีวิตไปในทางที่เรียบง่าย และเริ่มเข้าใจคำว่าปฏิบัติธรรมนั้นหมายถึง ลด ละ เลิกกิเลสต่างๆ งดเว้นสิ่งที่ควรงดเว้นเดี๋ยวนี้ดิฉันกินข้าวกล้องถั่ววงา (มาซื้อที่พลับพณ) และลดมื้ออาหารเหลือ เข้า-เที่ยง ดิฉันจะพยายามต่อไปค่ะ ดิฉันชอบอ่านปัจฉิมลิขิตมาก เพราะชอบอ่านการตั้งตบะของญาติธรรม แต่ละคนน่าทึ่งจริงๆ ดิฉันจะไม่ละความพยายามค่ะ ดิฉันชอบข้อปฏิบัติ ๑๑ ข้อ ของญาติธรรม อุดมศักดิ์ สุตมาตรา โดยเฉพาะข้อ ๑๑ คือ สันนิษฐานชาวโอศก (เพราะดิฉันจะเดินทางมาซื้อของกินของใช้ของพวกเราที่สันตอโศกค่ะ) และข้อหนึ่งเขียนเลขไทย ดิฉันก็เริ่มแล้วขอแสดงความชื่นชมยินดีที่เดี๋ยวนี้

ชาวโอศกเราเป็นที่ยอมรับของปัญญาชนทั่วไป ของดีย่อมทนต่อการพิสูจน์นะคะ

ดิฉันฝากแสดมภ์บุญมาช่วย ๕๐ ดวงค่ะ

วิไลวรรณ ทับสาร / ชัยภูมิ

◎ มิตรดี สหายดี จะเป็นตัวอย่างที่ดีที่ทำให้เราได้เห็นเป็นแบบอย่าง และยังเป็นกำลังใจว่าเราทำได้ เราก็ทำได้เช่นกัน

■ ดิฉันอ่านวารสารดอกหญ้า ลำดับที่ ๑๐๒ ฉบับ “ดินฟ้าดงาม” รู้สึกประทับใจและได้ข้อคิดดีมาก ดิฉันกำลังหาคำตอบให้ชีวิตว่า ต่อแต่นี้ไปจะอยู่อย่างไร จะทำอะไร จะคิดอย่างไร ความทรมานทรมานในหัวใจจึงจะน้อยลงบ้าง หรือถ้าจะให้ดี ก็อยากหมดความทรมานทรมานลง ความผิดหวังในชีวิตรักมันร้ายแรงมาก หัวใจมันสิ้นระริก กินไม่ได้ นอนไม่หลับ ซุปพอมลงจนผิดปกติ บทความเรื่อง “ความรักเจ้ากรรม” ดูเหมือนจะส่งมาหาดิฉันโดยตรงในยามนี้ ข้อคิดจากบทความของคุณรักขวัญสอนดิฉันว่า

จงปลง จงเปลี่ยนความทุกข์โศก
อันเนื่องมาจากความรักให้เป็นพลัง
สร้างสรรค์ พลังบวกที่จะดำรง
ชีวิตต่อไปอย่างมีประโยชน์ทั้งต่อ
ตนเองและผู้อื่น ขยายความรักให้
กว้างขึ้น อย่าจำกัดอยู่แค่คนคน
เดียว หรือจำนวนเดียว แล้วเรา
จะพบว่า ความรักอย่างหลังนี้มี
ปริมาณมาก มีพลังมหาศาลไม่สิ้น
สุด และไม่ต้องการสิ่งตอบแทน
เป็นความยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง

ขอบพระคุณทุกท่านที่เกี่ยวข้อง
ขอบพระคุณคุณรักขวัญที่เตือนสติ
ดิฉันผู้กำลังจะสติแตกเพราะความ
รักในคนคนเดียว

หนูเพียร

● สาธุ ! ขอให้รู้กันว่า ยังมี
เพื่อนนักปฏิบัติธรรมอีกหลายท่าน
ให้กำลังใจคุณอยู่ และรอคอย
ความรักจากคุณด้วยแหละ

■ ผมต้องขอโทษอย่างมากที่
ตอบช้าไปหน่อย หนังสืออ่านจบแล้ว
สนุกมาก ผมชอบมากเลยกลอนที่
ปกหน้า อ่านแล้วทำให้คิดถึงกับสิ่ง
ต่างๆ ทั้งภาระหนี้สินที่มีอยู่ในตอนนี้
หนังสือที่ทางโรงพิมพ์ส่งมาเป็น
ประโยชน์กับผมมาก เป็นเพื่อนใน
ยามเหงาได้ดีเลยทีเดียว เป็นทั้ง
ครูที่คอยเตือนเตือนในเรื่องที่ไม่ดี
ทั้งยังแนะสิ่งดีๆ ให้อีกด้วย ผม
ถือว่าตัวเองโชคดีมากที่ได้อ่าน
หนังสือที่ดีมีสาระแบบนี้ ทั้งที่ตัว
ผมเองอยู่ในสังคมแบบนี้ บางครั้ง
ก็เกิดอยากได้สิ่งที่ไม่ดีไม่เป็นเลย
เช่นเสื้อผ้าสวยๆ แต่มาคิดดูอีกที
คนในชุมชนอโศกเขาใส่เสื้อผ้าแบบ
พื้นบ้าน เขายังอยู่ได้เลย อีกทั้ง
ยังจำคำที่สมณะของชุมชนศิระชะ
อโศก ท่านบอกกับผมครั้งหนึ่งว่า
เสื้อผ้าก็เป็นแค่สิ่งปกปิดร่างกาย
ไม่ให้ให้อุจาดตา และให้ร่างกาย

อบอุ่น ก็แค่นั้น ถ้าเราให้ความ
สำคัญกับมันมากก็ไม่ดี ผมคิดได้
อย่างนี้ก็เลยเลิกคิดที่จะซื้อกางเกง
ยีนส์ตัวแพงๆ ลงบ้าง ขอบคุณ
อย่างมากนะครับสำหรับหนังสือ
ผมจะนำคำสอนไปใช้ให้เกิด
ประโยชน์ จะไม่ทำให้ท่านสงมา
เสียเปล่า และจะไม่ทำให้พ่อแม่
เสียใจ ผมจะรักพ่อแม่ของผมให้มาก
จะใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ให้มากที่สุด

สมาน นามวงศ์

● ปัญหามีไว้แก้ มีไข้มีไว้
ให้กลุ้ม ตั้งใจต่อสู้กับปัญหา และ
พากเพียรกับการทำความดีเถิดนะ
ขอเป็นกำลังใจให้เสมอ

■ ข้าพเจ้าและครอบครัวท่าง
หายจากการตอบจดหมายไปนาน
ทำให้เราปฏิบัติธรรมไม่เต็ม ๑๐๐%
นำชีวิตเข้าสู่วัฏจักร ทำงาน สังคม

นอน ช่วงที่ผ่านมามีชีวิตยุ่งเหยิงมาก ควบคุมสติอารมณ์ไม่ได้เลย กว่า จะผ่านช่วงนั้นก็เกือบเสียครอบครัว หน้าที่การงานก็เกือบพัง เป็นผล จากการไม่ปฏิบัติธรรมสม่ำเสมอ กว่าจะได้สติก็เห็นดอกหญ้ามาให้อ่าน เพื่อสำรวจจิตใจ คงยังไม่สายเกินไป หากจะกลับมาปฏิบัติธรรมดังเดิม แต่ถึงอย่างไรการปฏิบัติธรรมที่ ผ่านมาก็ยังมีข้อที่เป็นผลสำเร็จบ้าง คือเรื่องการอดออม ตอนนี้ ครอบครัวเรามีเงินเก็บบ้างแล้ว ถึงแม้จะเป็นตัวแรกในการ ประหยัดก็ภูมิใจและมีกำลังใจที่จะ ปฏิบัติต่อไป แต่มีเรื่องที่ต้อง ปรับปรุงเยอะมาก

๑. ควบคุมสติให้พึงรู้ตัวเสมอ

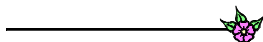
๒. คิดก่อนพูด หยุดนึกนินทา ส่อเสียด หาร้ายผู้อื่น

๓. ปฏิบัติธรรมมากๆ เพื่อ ลดกิเลสภายในจิตใจ

หากปฏิบัติครบ ๓ เดือนแล้ว จะเล่าสู่ท่านฟังในคราวหน้า

ส.อ.สิโรตม์ เกตุหนู / นครสวรรค์

● จะรอฟังผล ไม่ว่าจะได้ขึ้น หรือล้มลุกคลุกคลาน ก็จรรอและ จะเป็นกำลังใจให้

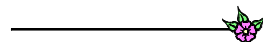

■ ต้องขอขอบคุณที่ส่งหนังสือ ดอกหญ้าและสารอโศกให้ เมื่อ ได้รับจะรีบเปิดอ่านทันที ถ้าแม้ ไม่จบเล่ม ก็จะต้องอ่านต่อไปให้ คุ่มค่ากับสาระที่ดีในหลายๆ ด้าน ช่วยให้ชีวิตมีสุข ลดความฟุ้งเฟ้อ ยลงได้มาก รู้จักประหยัด รู้จักข่มใจ อดทน อดกลั้น ไม่โกรธใครง่ายๆ เหมือนเมื่อก่อน การอ่านวารสาร ทั้ง ๒ ฉบับ นี้ ช่วยให้ทุกคนทำ ความดีได้มาก อ่านแล้วสบายใจ มีเหตุผลมากขึ้น ทำให้รู้ว่าชีวิตมี คุณค่า ต้องทำประโยชน์ให้สังคม

ดิฉันเป็นครูสอนนักเรียนให้รู้จักทำ ความดี ตั้งใจเรียน รู้จักประหยัด อดทน อดกลั้น ต้องการให้นักเรียน ทุกคนเป็นคนดี แต่ก็ยังไม่ได้ผล เท่าที่ควร เพราะสิ่งเหล่านี้ในด้าน ของจิตใจ การปฏิบัติ ต้องใช้เวลา ต่อเนื่องยาวนาน การปลูกฝังที่ สม่ำเสมอจนติดเป็นนิสัย

สุวิมล คุณนิชกุล / อุทัยธานี

● คุ่มค่าจริงๆ ได้ทั้งประโยชน์ ตนและประโยชน์ท่านไปพร้อมๆ กัน โลกต้องการครูที่มีศีลห้า

■ จากการอ่านสารอโศกและ ดอกหญ้า ดิฉันมีกำลังใจที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีกว่าเดิม เพราะ เห็นตัวอย่างที่หลากหลาย คนทำได้

๑. รักษาศีลห้า ทำได้ดี

๒. ความเป็นอยู่เรียบง่าย ตัดความฟุ้งเฟ้อ ทำได้ดี

๓. มังสวิริติ ยิ่งค่อยเป็นค่อยไป เพราะกินรวมหลายครอบครัว แต่พยายามหลีกเลี่ยงเนื้อสัตว์ทุกชนิด

๔. กลีกรรรมไร้สารพิษ ปลูกผักสวนครัวร่วมกับพืชอื่นๆ มีต้นหอม มะเขือยาว ถั่วฝักยาว มะเขือเทศ ผักกาดหอม ผักกาดขาว มะเขือเปาะ พริก ทำได้รู้สึกภูมิใจ และเพลิดเพลิน

๕. สอนลูกไม่ค่อยเป็น จะพยายามเอาหนังสือสารอโศกและดอกหญ้าให้อ่าน

ดิฉันเขียนไม่เก่งค่ะ แต่บอกได้ว่า ตั้งแต่ได้เรียนรู้แนวทางของอโศกจากหนังสือสารอโศกและดอกหญ้า บอกตัวเองว่าใช่แล้ว ดิฉันจะเลือกเดินตามทางนี้

อารยา ม่วงไทย / กาญจนบุรี

● แม้ทางสายนี้ก็ยังมีพญามาร (กิเลส) มาหลอกล่อให้หลงทางได้เสมอ ฉะนั้นจึงประมาทไม่ได้ ก็มี

แต่การทำดีอื่นๆ ขึ้นไปเท่านั้นที่จะรับรองได้

■ อ่านดอกหญ้าแล้วได้เห็นถึงความมุ่งมั่นว่าอยากให้ทุกคนหันมากินอาหารมังสวิริติ เพราะอย่างน้อยก็เป็นการช่วยชีวิตเพื่อนร่วมโลก

ตั้งใจว่า เทศกาลกินเจที่ใกล้เข้ามานี้จะกินเจตลอดไป และคิดว่าจะตั้งใจให้ได้ ต่อไปก็จะกินมังสวิริติ ก็ต้องขอขอบคุณคณะผู้จัดทำหนังสือ “ดอกหญ้า” ที่ได้จัดส่งหนังสือดีๆ มาให้ ไม่มีอะไรจะตอบแทน นอกจากช่วยส่งแสดมป้มาให้

ชอบทุกคอลัมน์ของดอกหญ้า โดยเฉพาะ “ถ้อยคำสิริมงคล” เพราะเป็นอะไรที่ใกล้ตัวเรา สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

โดยปกติตัวเองเป็นคนคิดมาก ก็ได้หนังสือดอกหญ้าเป็นเพื่อนยามมีปัญหา

ยังเคยคิดว่าถ้าได้มากรุงเทพฯ ต้องแวะมาที่สมาคมผู้ปฏิบัติธรรมให้ได้

สุมาลี แซ่เหลียว / ประจวบคีรีขันธ์

● ส่งข่าวกันหน่อยนะ ป้านี้

ยังกินเจอยู่หรือเปล่า หรือเขียนเจไปซะแล้ว แล้วก็ไปแวะที่สมาคมฯ ได้ทุกเมื่อ ยินดีต้อนรับเสมอ

■ หนังสือที่ได้รับ ดิฉันจะอ่านทั้งเล่มเลยคะ ที่ดิฉันชอบมากคือ กลีกรรรมพลิกพื้นชาติ เพราะดิฉันได้นำไปใช้จริงๆ ด้วย ทำให้เราได้กินผักปลอดสารพิษ อีกเรื่องคือวิธีสร้างความคิดเพื่อเป็นมิตรกับตนเอง โดยสรุปแล้วดิฉันว่าดีทั้งเล่มเลยคะ เพราะเวลาที่ดิฉัน

เสียใจ ท้อใจ หรือไม่สบายใจ ฯลฯ
ดิฉันก็จะหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน
ก็จะทำให้ใจดิฉันรู้สึกคิดได้
ปลอดโปร่ง ไม่ฟุ้งซ่าน ฯลฯ

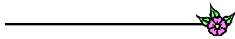
ที่บ้านดิฉัน จะมีชั้นวางหนังสือ
ดิฉันจะจัดหนังสือดอกหญ้าเรียงไว้
เป็นสัดส่วน เมื่อก่อนลูกสาวจะ
ไม่ค่อยสนใจหนังสือประเภทนี้
พอดิฉันบอกให้ลองอ่านดู เดียวนี้
ถ้ามีเวลาวางจากเรียนหนังสือหรือ
หลังจากทำการบ้านเสร็จ เช่น วัน
เสาร์ วันอาทิตย์ เขาก็จะมานั่งอ่าน
ทำให้เขารู้จักการนั่งสมาธิ รู้จัก
สวดมนต์และไม่ดื้อเหมือนเมื่อก่อน
ดิฉันดีใจมากค่ะ

วรรณภา นาคมะเริง / เพชรบูรณ์

● ถ้าเป็นผักที่ไม่ได้ใช้สารเคมี
เลย เรียกว่าผักไร้สารพิษ ส่วน
ผักปลอดสารพิษ คือผักที่ยังใช้
สารเคมีอยู่ แต่เขาระวังความ

ปลอดภัย รอเก็บผักในระยะพ้น
ขีดอันตราย ของคุณเป็นแบบไหน
ล่ะ?

การปลูกผักหรือดูแลเด็กก็ต้อง
ให้ความใส่ใจเสมอ คนใกล้ชิด
นี้แหละสำคัญ จะเป็นผู้ชี้แนะ บอก
สอนเขาได้มากที่สุด ขออนุโมทนา
ในความใส่ใจของคุณแม่

■ ผมว่างเว้นตอบรับนิตยสาร
ดอกหญ้าและสารอโศกมานาน
หลังจากตอบรับครั้งนี้แล้วก็อาจจะ
ว่างเว้นไปสักระยะหนึ่ง ทั้งนี้เพราะ
ผมป่วยเป็นโรคอัมพฤกษ์มาตั้งแต่
เดือนเมษายน ๒๕๔๕ มีอาการชา
ร่างกายซีกซ้ายตั้งแต่ศีรษะถึงเท้า
นั่งเขียนหนังสือหรือทำกิจอะไรไม่
ถนัด ไม่สะดวก ซึ่งผมเคยเรียน
ให้ทราบมาครั้งหนึ่งแล้วเมื่อเดือน
พฤษภาคม ๒๕๔๕

ขอตอบรับนิตยสารเล่มหลังสุด
ที่ได้รับคือ สารอโศก อันดับที่ ๒๔๙
มิถุนายน ๒๕๔๕ ดอกหญ้า อันดับที่
๑๐๑

ความคิดเห็นหรือข้อปฏิบัติที่
ได้จากการอ่านก็คือ ความสงบเย็น
อันนำจิตไปสู่สังขาร เห็นความ
ไม่เที่ยงของสังขารทั้งปวงเป็นเรื่อง
ธรรมดา ไม่ยอมให้ความเจ็บปวด
ทางกายมาบีบคั้นรุมเร้าเผาผลาญเห็น
ความเจ็บป่วยเป็นเสมือนเพื่อนสนิท
ที่มาอาศัยอยู่ด้วย เขาพอใจจะอยู่
ด้วยก็อยู่ไป เพราะเรacunเคยกัน
แล้ว หรือเขาพอใจจะนำเราไปไหน
ก็ยินดีจะไป ไม่นานาทร ไม่ทุกข์ร้อน
ไม่วิตกกังวล

นิตยสารดอกหญ้าและสารอโศก
จึงเป็นโอสถขนานเอก หรือเป็น
ธรรมโอสถของผมที่ให้ทั้งการรักษา
บำรุง พัฒนาจิตของผม

ประกาศิต จันทพร / นครราชสีมา

● อย่างนี้เสียอดคน อัมพฤกษ์
นะเบียดเบียนได้แต่ร่างกายเท่านั้น
หาเบียดเบียนจิตใจได้ไม่ และอย่า
ยอมแพ้โรคร้ายนะ ลองพยายาม
รักษาดู เพื่อจะผ่อนหนักเป็นเบา
ได้บ้าง

ส่วนใบตอบรับ พอได้รับ
หนังสือสัก ๓-๔ ครั้ง ก็วานให้ใคร
ช่วยเขียนใบตอบรับบ้าง เขียนสั้นๆ
ก็ได้ เพื่อที่ว่าแผนกธรรมปฏิบัติ
(ฝ่ายจัดส่ง) จะได้ไม่คิดว่าไม่
ต้องการหนังสือ เดี่ยวจะตัดการส่ง
ไปซะก่อน

ขอให้หายป่วยในเร็ววัน

■ จากการอ่าน ทำให้มีสติใน
การทำงาน ตอนนี้อเล็กสูบบุหรี่และ
ไม่ดื่มเหล้าแล้ว ไม่กินเนื้อสัตว์
ทำบุญไหว้พระ สอนให้ลูกทำความดี
ให้ขยันเรียนหนังสือ ประหยัด ไม่

ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ลูกชายผมชอบ
อ่านเรื่องโบนี่ มาร์ติน และตอนนี้
กำลังชอบอ่านแม่กึ่งแห้งกับพ่อตุ๋น
ชอบอ่านทุกบททุกเรื่อง ทำให้ได้
ข้อคิด และนำไปใช้ในชีวิตประจำ
วันได้ ทั้งในหน้าที่การงานและกับ
บุคคลอื่นๆ การอ่านหนังสือดอกหญ้า
ทำให้ผมรู้จักวิธีปรับปรุงเปลี่ยนแปลง
ชีวิตครอบครัวได้มาก ครอบครัว
ผมมี ๔ คน มีผม ภรรยา และ
ลูกชาย ๒ คน ความเป็นอยู่เรียบง่าย
ง่ายๆ รู้จักยกยอ ให้อภัย เวลาโกรธ

จะสงบนิ่ง ไม่ได้ตอบ รู้ในธรรมะ
รู้จักใจเย็น รู้จักเหตุผลมากขึ้น มี
ปัญญามากขึ้น มีความกระตือรือร้น
ในการทำงาน มีความขยัน รู้โทษ
ของความเกียจคร้าน ถ้าไม่เร่งรีบ
ทำเสียแต่วันนี้ ต่อไปอายุมากขึ้น
ทำอะไรไม่ได้จะลำบาก เพราะเวลา
ผมเห็นผู้สูงอายุ ผมจะมีความ
สงสารท่านมาก ผมก็จะช่วยเท่าที่
จะช่วยได้ เช่น การให้ทานเป็นเงิน
หรืออาหารตามอัตภาพ

ดลิต ปานะคำ

● หัวหน้าครอบครัว
มีศีลมีธรรม ก็จะช่วย
สร้างครอบครัวให้อบอุ่น
ไปด้วยศีลธรรม เด็กๆ
ก็ไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง
ไปไหน

